ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

ΤΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ

1863 – 1888

ΦΩΤ. ΣΤΟΥΔΔΕΡΣ ΚΑΙ ΚΟΛ. ΛΙΨΙΑ

ΕΣΤΙΑ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΕΠΙ ΤΗι ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

ΠΡΙΓΚΙΨ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ.

Πανομοιότυπον λιθογραφικῆς εἰκόνος τοῦ 1863.

† ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ζ' ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ.

Ἐκ παλαιᾶς ξυλογραφικῆς εἰκόνος.

ΠΡΙΓΚΙΨ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ.

Ἐκ ξυλογραφικῆς εἰκόνος τοῦ 1863.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΛΟΥΙΖΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ.

Ἐκ ξυλογραφικῆς εἰκόνος τοῦ 1863.

τὰς πλείονας ψήφους τῶν ἐκλογέων, ἀλλὰ τῶν ἀμφισβητούντων αὐτῇ εἰ καὶ μειονεκτούντων.

Δὲν ἐπῆλθε λοιπὸν ἡ ἐπανάστασις τιμωρὸς ἐγκλήματος, ἀλλ' ὡς εἶπον, σφαλμάτων συνέπεια. Ἐν δὲ τούτων ἦν ὅτι, ἐν ᾧ στασιαστικαὶ ἐνέργειαι κατεγίνοντο πρό τινος πέριξ τῆς Ἑλλάδα, ἡ Βασίλεια, ὅλως ἀδεξίως, ὡς ἂν ἤθελε τὸν ἐπαπειλούμενον κεραυνὸν ἐφ' ἑαυτῆς νὰ σύρῃ, ἐξελέξατο πρωθυπουργὸν αὐτὸν τὸν Ἀθανάσιον Μιαούλην, ἔχοντα δηλαδὴ ἐπίσημον ἐπαγγελίαν, οὕτω πᾶσαν τὴν εὐθύνην τῶν ἀπειλούντων συμβάντων εἰς τὴν Αὐλὴν συγκεντρεῖσαι. Τοῦτο δὲν ἔλειψα νὰ εἴπω τότε εἰς τὸν ἐρωτήσαντά με Κον Χατζίσκον, τὸν κίνδυνον αὐτῷ ὑποδείξας, καὶ προτρέψας αὐτὸν νὰ συμβουλεύσῃ τὸν Βασιλέα, καὶ ἂν δὲν τὸν πείσῃ, αὐτὸς νὰ ἀπόσχῃ τοῦ ὑπουργείου· ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθην. Τὸ δ' ἔτερον σφάλμα ἦν ὅτι οὔτε ἐν καιρῷ τὰ δέοντα μέτρα ἐλήφθησαν, οὔτε αἱ ἀρχαὶ ἦσαν ὡς ἔδει ὠργανισμέναι πρὸς ἀποσόβησιν τῶν κινδύνων.

Πικρὸν δὲ εἶπον τὸν καρπὸν τῆς ἐπαναστάσεως, καθ' ὅσον ἐστὶν ὁ τρέφων τὴν ἀναρχίαν, ἀνατρέπων τὴν νομιμότητα καὶ αὐθεντείαν τῶν νόμων τὸ κῦρος καὶ τὴν ἐνέργειαν. Οἱ τῆς σωτηρίας τοῦ ἔθνους εἰλικρινῶς κηδόμενοι τότε καὶ ὑπὸ ἰδιωτικῶν συμφερόντων μὴ ἀποτυφλούμενοι, οὐ μόνον ὅσοι ἔκρινον τὴν ἐπανάστασιν ὡς ἀδικαιολόγητον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι εἰς τὰς νομιμικὰς διαδόσεις πιστεύοντες, εἶχον θεωρήσει αὐτὴν ὡς κακὸν μέν, ἀλλ' ὡς ἀναγκαῖον κακόν, ἅμα ἐξερράγη, εἰς τὴν ταχυτάτην αὐτῆς ἀπόσβεσιν ἀπέβλεπον μετὰ πατριωτικῆς ἀνυπομονησίας.

Γράφων τότε ἐφημερίδα τὴν "Εὐνομίαν" καὶ τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν ὡς καὶ τῶν ἰδίων ἐμῶν διερμηνεὺς γινόμενος, ἔλεγόν που· "Αἱ ἐπαναστάσεις, ἀναπόφευκτοι ἴσως ἐνίοτε πρὸς θεραπείαν δεινῶς νοσοῦντος τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, δὲν πρέπει ν' ἀπαθανατίζωσιν εἰς ἐπιούσιον αὐτοῦ τροφήν, ἀλλὰ νὰ θεωρῶνται ὡς δραστήρια καὶ ἐπικίνδυνα φάρμακα πάντοτε, ὡς Καισαρικαί τινες ἐγχειρήσεις τῆς κοινωνίας, ἐξ ἐκείνων αἵτινες φονεύουσι τὴν μητέρα ἐν ἀβεβαίῳ ἂν θέλωσι πάντοτε σώσει τὸ τέκνον." Οὐδ' ἓν δὲ σχεδὸν φύλλον τῆς ἐφημερίδος ἐξέδωκα ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1862 μέχρι τοῦ Μαρτίου 1863, ἐν ᾧ κύριον, πολλάκις μόνον θέμα νὰ μὴ πραγματευθῶ τὸ περὶ ἀναρθώσεως τοῦ θρόνου καὶ ἐκλογῆς Βασιλέως· οὐδὲ μὲ ἀπέτρεπον αἱ μέμψεις ἢ καὶ οἱ χλευασμοί τινων, ὡς, ἐν εἰς χεῖλος βαράθρου ἐξετραχήλιζε ἡ ἀμοιβαιοτοιχία εἰς ἣν θὰ ἐκύλιεν ἀδελφοφθορία, περὶ οὐδενὸς ἄλλου θὰ ἐμεριμνῶν ἢ περὶ τοῦ πῶς κατὰ πρῶτον νὰ ἐπανορθωθῇ εἰς τὸν σωτήριον οἶμόν της.

Ἡ μέριμνα ἐμοῦ καὶ τῶν ὁμοφρόνων μοι ἦτον νὰ ἔχωμεν Βασιλέα, διὰ νὰ ἔχωμεν νομιμότητα, μονιμότητα, τάξιν, ἐλπίδα ἀναπτύξεως καὶ προόδου. Ἅμα ἐγένετο ἡ ἐπανάστασις, εἰς ἥν, πρὸς ἀποφυγὴν ἐμφυλίων σπαραγμῶν, ὑπεχώρησεν ἄνευ ἀντιστάσεως ὁ Βασιλεὺς Ὄθων, ἀπὸ τῆς ἐπιούσης ἀμέσως ἤρχισα, μετὰ τῶν ταὐτὰ ὡς ἐγὼ διαλογιζομένων, ἐπικαλούμενος τὴν ἀντιπροσωπευτικὴν σύγκλησιν Ἐθνοσυνελεύσεως, ἥτις ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβολῆς νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν ἀναγόρευσιν Βασιλέως ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος, καὶ ἐμακαρίσαμεν ἰδόντες ὅτι συνεκαλεῖτο αὐτή, ἡ μόνη ἔχουσα νόμιμον ὕπαρξιν, δύο ὅλους μῆνας ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἶχεν ἀνασπασθῇ ἡ ῥίζα τῶν νόμων, καὶ ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον ἔμελλε ν' ἀναβληθῇ τοῦ καταρρεύσαντος θρόνου ἡ πελιορθώσις.

Τίς ἤμελλε νὰ περισώσῃ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ καὶ ν' ἀνεγείρῃ αὐτὸν ἐκ νέου, οὐδ' ἐγὼ οὐδ' οἱ περὶ ἐμὲ ἠξεύρομεν ἢ εἴχομέν τινα προτίμησιν. Πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐκδηλώσει τὴν ἀρχήν, καὶ ἐπειράσθην ὑπό τινων διὰ τοῦτο, ὅτι ὁ Ἕλλην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ εἰς οὐδεμίαν ξένην πολιτικὴν πρέπει νὰ ᾖ ἀφωσιωμένος· μετ' οὐδεμιᾶς ἑπομένως προτιμήσεως ἀπέβλεπον πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, ἐξ οὗ ἤθελε πῶς ἐπιφανῇ ὁ νέος Βασιλεύς, πρὸς τὴν χεῖρα τῆς δυνάμεως ἥτις ἤθελε τὸν πορεύσει εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ θεμελιῶδες ζήτημα, τὸ κυρίως σπουδαῖον, ἦν νὰ ἔλθῃ Βασιλεὺς καὶ νὰ ἔλθῃ ὅσον τάχιον, πρὶν ἡ ἐντελὴς καταφθορὰ τῆς τάξεως τὸ οἰκοδόμημα πέσῃ ἡμῖν.

Εὐτυχῶς ἡ αὐτόματος φιλονομία τοῦ Ἕλληνος, ἡ ἔμφυτος αὐτῷ ἐμμέλεια καὶ πρὸς τὴν τάξιν ῥοπή, ἐφ' ἧς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τότε κυρίως ἐπερείδετο, ὅταν οἱ διέποντες τὴν τύχην αὐτοῦ τὰν ἐκτρέπωσιν, αὕτη εἰ καὶ δὲν ἐκώλυσε παντοῖα συμπτώματα ἀνησυχίαν ἐμπνέοντα, ἀλλ' ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ ὅλου ἔτος διαρκέσαντος πολιτικοῦ χειμῶνος αὐτῆς, μέχρις οὗ ἀνέθαλλεν αὖθις δι' αὐτὴν ὑπὸ νέα σκῆπτρα τὸ ἔαρ τῆς εἰρηνικῆς.

Ἀλλ' ἂν ὡς πρώτη πασῶν τῶν ἀναγκῶν ἐκρίνετο τὸ νὰ ἔχωμεν Βασιλέα, τοῦτο δὲν ἐκώλυεν, ἐπειδὴ μάλιστα ἡ δίμηνος ἀναβολὴ ἐπέτρεπε καιρὸν εἰς σκέψιν, τοῦ νὰ ἐκφράζωμεν καὶ εὐχὰς περί τινων κατὰ πρῶτον λόγον ἐπιθυμητῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ. Ἦν δ' αὐτῶν ἡ πρωτίστη τὸ νὰ ἐξεύρωμεν τὸν μέλλοντα ἐκλεκτὸν τοῦ ἔθνους εὐπρόσδεκτον καὶ εἰς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς μεγάλας δυνάμεις, ὧν αἱ πρὸς τὴν Ἑλλάδα διαθέσεις, συνδυαζόμεναι μετὰ τῶν προόδων αὐτῆς εἰς τὸν πολιτισμόν, ἦσαν ἡ βεβαιοτάτη ἐγγύησις τοῦ μέλλοντος, εἰς ὃ δύναται ν' ἀφορᾷ.

Ὁ πρῶτος ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ἐγκολπωθεὶς ὑποψήφιος καὶ μῆνα ὅλον πρὶν ἡ συνέλθῃ ἡ Συνέλευσις ἦν ὡς γνωστὸν Ἀλφρέδος, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας. Τοῦτον μετ' ἄλλων τινῶν ἡγεμονοπαίδων ἡ ἐφημερὶς πρῶτος ἐμνημόνευσεν ὁ ἀγγλικὸς "Χρόνος", ἐκφράζων τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν θὰ ἐξιλεώσωσι τὴν ἑαυτῶν ἐθνότητα δι' ἀπειλῆς δημοκρατικῆς. Καὶ εἰς τοῦτο μὲν ἀπήντησα ἐν τῇ "Εὐνομίᾳ" ὅτι "οἱ Ἕλληνες ἠξεύρουσιν ὅτι τὸ λαμπρὸν ἀλλ' ἐφήμερον μετέωρον τῶν ἀρχαίων δημοκρατιῶν, τὸ σβεσθὲν εἰς ἐμφύλιον αἷμα, δὲν δύναται ν' ἀνατείλῃ σήμερον ἐν μέσῳ τῆς βασιλευομένης Εὐρώπης, εἰμὴ διὰ μικροὺς ἀπαισίους" . . . Τὴν δὲ περὶ τοῦ Ἀλφρέδου γνώμην, καὶ τοι λίαν διστακτικῶς ὑπὸ τοῦ "Χρόνου" προταθεῖσαν, ἠσπάσθη ἀμέσως μετ' ἐνθουσιασμοῦ πᾶσα ἡ Ἑλλάς, καὶ ἐνόστησε θερμῶς καὶ ἡ "Εὐνομία", ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅτι πλὴν τῆς Ἀγγλίας θὰ ἐπεκρότουν εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ αἱ ἄλλαι δύο μεγάλαι δυνάμεις.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀλφρέδου παρεῖχε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξιλέου τὴν τέως μὴ λίαν εὐμενῶς πρὸς τὴν Ἑλλάδα διακειμένην, ἄλλο δὲ κέντρον ἐνεργείας μέχρις ἐκείνου ἔχουσαν ἐν Ἀνατολῇ Μεγάλην Βρεττανίαν, ἥτις πλὴν τούτου εἶχε δηλώσει ὅτι, ἂν ἡ Ἑλλὰς βουλευθῇ καὶ ἐκλέξῃ ἡ ἀρχὴ Βασιλέα μὴ ἀπαρέσκοντα τῇ Ἀγγλικῇ Κυβερνήσει, ἦν πρόθυμος νὰ παραχωρήσῃ αὐτῇ τὴν Ἑπτάνησον, ἄν, (ὅπερ οὐδὲ στιγμὴν ἀμφιβολίας δὲν ἐπιδέχετο) καὶ ἡ Ἑπτάνησος καὶ ἡ Ἑλλὰς ἦσαν ὡς πρὸς τοῦτο σύμφωνοι.

Ἡ διάθεσις αὕτη τῆς Ἀγγλίας, τοὐλάχιστον τινῶν τῶν ἐπισημοτάτων πολιτευτῶν αὐτῆς, οὐδόλως καὶ ἦτον ἄγνωστος, διότι πρὸ ἐτῶν, ὅτε ἤμην εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ ὁ Κ. Γλάδστων ἐπεσκέφθη τὴν Ἑλλάδα, εἶχον συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ θέματος τούτου, καὶ τὸν εὗρον τὰς ἀγαθωτάτας ἔχοντα διαθέσεις.

Ὑποστήριξε λοιπὸν πανταχοῦ ταύτην τὴν ὑποψηφιότητα καὶ ὑπὸ ἐκδοθεῖσαν τότε λιθογραφικὴν εἰκόνα τοῦ Ἀλφρέδου ἔδωκα καὶ ἐχαράχθησαν οἱ στίχοι·

Τοὺς Ἕλληνας χαιρετίζει ἡ μήτηρ τῶν Βρεττανῶν,
τῆς Σκανδίας τὸν λαὸν λαὸς θαλασσοπλόων,
καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Περικλέους θρόνον,
τὸν θρόνον τῆς Ἀνατολῆς προσφέρει εἰς τὸν Ἀλφρέδον.

Καὶ τῇ 19 Νοεμβρίου ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις, εἰς τὰς πανταχόθεν ἐκπεμπομένας εὐχὰς τοῦ λαοῦ ἐνδίδουσα, διέταξε τὴν διὰ πανδήμου ψηφοφορίας ἐκλογὴν τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐνηργήθη αὕτη· 230,016 δὲ ψήφους λαβὼν ὁ Ἀλφρέδος ἀνεκηρύχθη τῇ 22 Δεκεμβρίου Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως, καὶ τοι πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐπισήμως γνωστοῦ γενομένου καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησιν ὅτι αἱ τρεῖς Μεγάλαι δυνάμεις ἀνενέωσαν τὴν συνθήκην τῆς 3 Φεβρουαρίου 1830, καθ' ἣν οὐδὲν μέλος τῆς οἰκογενείας μιᾶς ἐξ αὐτῶν θὰ ἀνέβαινεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος, δι' ὃ καὶ ἀπεκρούσθη καὶ ἡ ἐπίσης προταθεῖσα ὑποψηφιότης τοῦ Δουκὸς τῆς Λευχτεμβέργης.

Οὕτω μετ' ἀπώλειαν δύο μηνῶν, καθ' οὓς ἡ θέσις τῶν πραγμάτων ἐδεινοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἔμενεν αὖθις ἡ Ἑλλὰς ἀπέναντι τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ ἀγνώστου, καὶ ἔκτοτε μόνον συστάσεις ἀλληλάλληλοι τῇ ἐγίνοντο, ὡς ἡμεῖς πάσας ἠσπαζόμεθα, οἷαι δήποτε καὶ ἂν ἦσαν, ἂν μόνον συνῆγον τὴν συγκατάθεσιν καὶ τῶν τριῶν δυνάμεων, ὅπερ σχεδὸν ποτὲ δὲν ὑπῆρχε.

Τοιοῦτος, θερμῶς συσταθείς, ἦν ὁ φιλόκαλος καὶ λαοφίλητος Φερδινάνδος, πρώην Βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας· τοιοῦτος καὶ ὁ πολλοῦ λόγου ἄξιος Ἐρνέστος Δοὺξ τῆς Σαξονικῆς Κοβούργης-Γόθης, ἀδελφὸς τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου, ποτὲ συζύγου τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, ὅστις, ἄτεκνος ὢν ἐπρόκειτο νὰ συμπαραλάβῃ ὡς διάδοχον βαπτισθέντα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς ἡγεμονίδος Κλημεντίνης θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου Φιλίππου, αὐτὸν ἐκεῖνον εἰς ὃν ἔλαχε μετὰ ταῦτα ὁ θρόνος τῆς Βουλγαρίας. Ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ ἔλειπεν ἡ συγκατάθεσις τῶν ἄλλων δυνάμεων.

Μετὰ βαθείας θλίψεως εἴδομεν καὶ ταύτας καὶ ἄλλας προτάσεις ἀποτυγχανούσας καὶ τὴν ἡμετέραν Συνέλευσιν οὐδὲν ἕτερον ἐπινοήσουσαν νὰ πράξῃ, ἢ νὰ ψηφίσῃ ὅτι ἡ ἀντιπροσωπική λεγομένη αὐτῆς Ἐπιτροπὴ θέλει συνεννοηθῇ μετὰ τῆς κυβερνήσεως περὶ ἐκλογῆς Βασιλέως, ἀμφοτέρας δὲ Ἐπιτροπὴν καὶ Κυβέρνησιν, ν' ἀποφασίσωσιν ὅτι θέλουσι πέμψει ἂν εἶναι ἀνάγκη (!) ἐπιτήδειόν τι πρόσωπον εἰς τὴν Εὐρώπην εἰς ἀνεύρεσιν ὑποψηφίου (!). Τότε ἀπεφασίσαμεν δραστηρίως νὰ συνηγορήσωμεν ὑπὲρ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Δουκὸς τῆς Ὠμάλης, ὅστις πλὴν τῶν ἀτομικῶν του πλεονεκτημάτων, εἶχε καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν βεβαίαν συγκατάθεσιν τῆς Ἀγγλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, καὶ ὡς εἴχομεν μάθει, οὐδόλως δυσμενῶς διακειμένην τὴν Ῥωσσίαν.

Δυσχερεστέρα βεβαίως ἦν ἡ συναίνεσις τῆς Γαλλίας· ἀλλὰ διά τινων ἰδιωτικῶν ἐνεργειῶν ἐπετεύχθη καὶ αὕτη, καὶ προσέτι διὰ τοῦ Γκιζότου ἐζητήθη καὶ τοῦ Δουκὸς ἡ συναίνεσις καὶ ἐδόθη συγκεκαλυμμένως μέν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον μὴ ἐπιτρέποντα ἀμφιβολίαν.

Τὴν πρότασιν ταύτην ἦν, ἐν ᾧ ἐνήργουν ὑπὲρ αὐτῆς, εἶχον ἤδη ἀναπτύξει διὰ πολλῶν ἄρθρων, ἔμελλον νὰ ὑποστηρίξω πάσῃ δυνάμει, ὅτε, κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν 13 Μαρτίου, καθ' ἣν μετέβην εἰς τοῦ πρέσβεως τῆς Γαλλίας ἵνα τῷ δείξω τοῦ Γκιζότου τὴν ἐπιστολήν, ἔμαθον ἐκ τοῦ στόματός του, ὅτι πρὸ ὀλίγων λεπτῶν εἶχε λάβει τηλεγράφημα ἀναγγέλλον αὐτῷ τὴν μεγάλην εἴδησιν, ὅτι αἱ τρεῖς δυνάμεις συνεφώνησαν περὶ ἑνὸς ὑποψηφίου, τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ Διαδόχου τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας, καὶ ὅτι γονεῖς καὶ υἱός, ὡς καὶ ὁ θεῖος Βασιλεὺς τῆς Δανίας, ἐδέχθησαν τὴν ὑποψηφιότητα· καὶ τῇ 18 Μαρτίου ἡ Ἐθνοσυνέλευσις ἀνηγόρευσε παμψηφεὶ Βασιλέα τὸν ὑποψήφιον. Ἰδοὺ τί τότε δημοσίᾳ περὶ τούτου ἐγράφομεν·

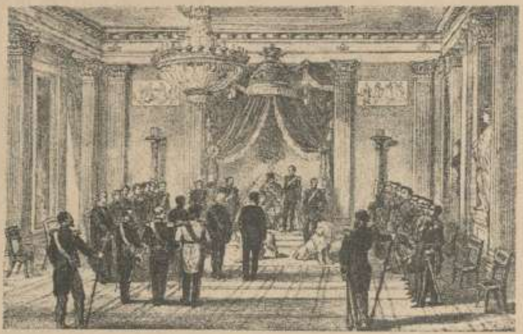
"Χαρὰ εἰς τὸ Πανελλήνιον! Οἱ διακαεῖς πόθοι τῆς Ἑλλάδος ἐπληρώθησαν. Ἔχομεν Βασιλέα! Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις χθὲς ἀνεκήρυξε τὸν Γεώργιον, ἡγεμονόπαιδα τῆς Δανίας, θερμῶς συνιστάμενον καὶ ὑπὸ τῆς Γαλλίας καὶ ὑπὸ τῆς Μεγάλης Βρεττανίας. Ἡ δὲ Ῥωσσία, ὡς ἀνέκαθεν ἐδήλωσε, θέλει προθύμως ὑποστηρίξει πάντα Βασιλέα ὃν οἱ Ἕλληνες ἤθελον αὐθορμήτως ἐκλέξει. Γλυκεῖαι ἐλπίδες ἀναθάλλουσι διὰ τὸ μέλλον καὶ ὁ νόμος ἀναλαμβάνει τὸ κράτος του. Εἰς τὸν Θεὸν ἀποδίδομεν φόρον εὐγνωμοσύνης ὅτι ἐρρύσατο τὴν πατρίδα ἡμῶν ἐκ κινδύνων, καὶ ἀναπέμπομεν θερμὴν εὐχὴν ἵνα μὴ ἀποσύρῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν χεῖρά του ἀπ' αὐτῆς, καὶ περιφρουρήσῃ τὴν νέαν αὐτῆς Βασιλείαν. Ζήτω Γεώργιος ὁ Α', Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων."

Τῇ δὲ 18 Ὀκτωβρίου 1863, ἡμέρᾳ παρασκευῇ κατὰ μεσημβρίαν, ἀνέβη ὁ νέος Βασιλεὺς ὑπὸ μυριάδων λαοῦ συνοδευόμενος εἰς Ἀθήνας, καὶ τότε ἐγράψαμεν·

"Σήμερον δὲν δυνάμεθα εἰμὴ εὐλογίας ν' ἀναπέμψωμεν πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κεχρισμένον ὅπως ἐξαγάγῃ τὴν Ἑλλάδα τῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν μέγαν προορισμόν, ὃν διὰ σκληρῶν δοκιμασιῶν τῇ δεικνύει ὁ δάκτυλος τοῦ Κυρίου. Ὁ διέπων τῶν λαῶν τὰς τύχας καὶ τὴν Ἑλλάδα πάντοτε εὐδοκήσας νὰ προστατεύσῃ, αὐτὸς μακραίωνα ὡς διαρκῆ βίον εἰς ἐκεῖνον, οὗ ἑκάστη ἡμέρα ἔσται πολύτιμος διὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὡς ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν του δικαιοσύνης, ἂς τῷ χορηγήσῃ καὶ δύναμιν ὅπως καταβάλῃ πάντα τὸν ἀντιστρατευόμενον, ὅπως θραύσῃ πᾶν κώλυμα παρεντιθέμενον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ του. Πᾶσα Ἕλληνος καρδία ἀναπέμπει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν θερμοτέραν εὐχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀγαπητοῦ ἡγεμόνος, καὶ ὑπὲρ τῆς εὐοδώσεως τῶν φιλοκάλων αὐτοῦ προθέσεων."

Ταῦτα δ' ἐλέγομεν ὅτε ἠξεύρομεν μόνον ὅτι ὁ ἐρχόμενος ἦν Βασιλεύς, "ἐγγυητὴς τοῦ κράτους τῶν νόμων καὶ τῆς δικαιοσύνης," καὶ ταῦτα μᾶς ἤρκει. Ἤδη δ' ἀφ' οὗ ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὅλην πεῖραν ἐλάβομεν καὶ τῶν ἀτομικῶν αὐτοῦ βασιλικῶν ἀρετῶν, ἔτι θερμότερον καὶ ἐκ μυχιωτέρας πατριωτικῆς πεποιθήσεως ἐκπέμπομεν τὴν εὐχήν· "Ὁ Θεὸς σώζοι τὸν Βασιλέα."

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ ΕΝ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ.
Πανομοιότυπον παλαιᾶς λιθογραφίας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΔΕΛΤΟΙ.

ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ. — ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ. — ΑΦΙΞΙΣ ΚΑΙ ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Β'. ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ.

ΨΗΦΙΖΕΙ·

«Ἄρθρον 1. Ἀναγορεύει παμψηφεὶ τὸν Πρίγκηπα τῆς Δανίας Χριστιανόν, Γουλιέλμον, Φρειδερῖκον, Ἀδόλφον, Γεώργιον, δευτερότοκον υἱὸν τοῦ Πρίγκηπος Χριστιανοῦ τῆς Δανίας, Συνταγματικὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸ ὄνομα

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Ἄρθρον 2. Οἱ νόμιμοι διάδοχοι αὐτοῦ θέλουσι πρεσβεύει τὸ ὀρθόδοξον ἀνατολικὸν δόγμα.

Ἄρθρον 3. Τριμελὴς ἐπιτροπὴ ἐκλεγομένη ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως θέλει μεταβῆ εἰς Κοπενάγην καὶ προσφέρει αὐτῷ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τὸ στέμμα.»

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

Μεγαλειότατε!

Ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 18 μαρτίου ἀνεκήρυξε παμψηφεὶ βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τὸ ὄνομα Γεώργιος Α', τὴν Α. Β. Υ. τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον Γεώργιον τῆς Δανίας, καὶ ἀνέθετο ἡμῖν τὴν τιμὴν ὅπως ἐν ὀνόματι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους προσενέγκωμεν τῷ πρίγκηπι τὸ Στέμμα.

Παραδίδοντες, Βασιλεῦ, εἰς χεῖρας τῆς Μεγαλειότητος Σου τὸ ψήφισμα τῆς ἐκλογῆς τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου Γεωργίου, εὐελπιστοῦμεν ὅτι ἡ ἀπάντησις τῆς Υ. Μ. πληρώσει τὰς εὐχὰς καὶ τὰς προσδοκίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ ἐκλογὴ αὕτη, Βασιλεῦ, εἶναι ἀπόδειξις τοῦ σεβασμοῦ τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν ἐπιφανῆ Μονάρχην, ᾧ ἡ θεία Πρόνοια ἀνέθετο τὰς τύχας τῆς Δανίας, καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν προτερημάτων τοῦ νεαροῦ Πρίγκηπος. Πεποίθαμεν δὲ ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὕτη θέλει χρησιμεύσει ὡς δεσμὸς δύο ἐθνῶν, διακριθέντων ἀείποτε ἐπὶ ἀρετῇ καὶ πατριωτισμῷ.

Ἡ Ἑλλάς, Βασιλεῦ, στηρίζουσα τὰς ἐλπίδας αὐτῆς εἰς τὸν νέον Βασιλέα της, καὶ πεποιθυῖα εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν τριῶν εὐεργετίδων δυνάμεων, πιστεύει ὅτι θέλει ἴδει τὴν ἡμέραν τῆς πληρώσεως τῶν ἐθνικῶν πόθων της.

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ.

Ἀποδεχόμεθα διὰ τὸν νεαρὸν συγγενῆ ἡμῶν, τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον, τὸ Στέμμα, ὅπερ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐκάλεσεν αὐτὸν νὰ φέρῃ.

Ἐν ταῖς διαπραγματεύσεσι ταῖς ἐν Λονδίνῳ γενομέναις μεταξὺ τῶν τριῶν μεγάλων δυνάμεων, αἵτινες τοσοῦτῳ δραστηρίως συνετέλεσαν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ αἵτινες πᾶσαν τὴν μέριμναν αὐτῶν διετήρησαν ὑπὲρ τῆς εὐημερίας αὐτοῦ, ὑπεβάλομεν ὡς ὅρον τῆς τοῦ Στέμματος ἀποδοχῆς τὴν τελείωσιν τῆς προσαρτήσεως τῶν Ἰονίων Νήσων εἰς τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον. Πλήρεις ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως δυνάμεθα νὰ ἐκφράσωμεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ προσάρτησις αὕτη ἀποτελεσθήσεται ἐντὸς προσεχεστάτου μέλλοντος. Ἐπεθυμήσαμεν οὕτως ἵνα ὁ νεαρὸς βασιλεύς, ἅμα κατὰ πρῶτον ἐμφανιζόμενος ἐνώπιον τοῦ λαοῦ του, χαιρετισθῇ ὡς φέρων τὴν ἐκπλήρωσιν ταύτης τῆς τοσοῦτῳ τομίμου καὶ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὑποτρεφομένης εὐχῆς.

Εὐελπιστοῦμεν δὲ ὅτι, τῇ προθύμῳ ἀρωγῇ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, θέλει κατορθώσει ὁ νέος βασιλεὺς ν' ἀναπτύξῃ τὰ πλούτη τοῦ τόπου καὶ ὁδηγήσῃ αὐτὸν πρὸς μέλλον ὡραῖον καὶ εὐτυχές. Τὴν εὐχὴν δὲ ταύτην συμμερίζονται πάντες, οἱ διακρατοῦντες τὴν ἀνεξάλειπτον ἀνάμνησιν τοῦ μεγάλου παρελθόντος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἡρωικῶν ἀγώνων αὐτῆς. Ὅτε δὲ ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τῆς γενεθλίου χώρας ἡ αὐτὴ εὐχή, ἐξερχομένη ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Δανίας, συνοδεύσει αὐτὸν εἰς τὴν νέαν πατρίδα του.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΚΑΝΑΡΗ.

Μεγαλειότατε!

Εὐλογῶ τὸν Θεόν, διότι κατὰ τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν μου ἠξίωσε νὰ μοὶ ἐπιφυλάξῃ τὴν εὐτυχίαν, ὅπως χαιρετίσω τὴν Μεγαλειότητά Σου ὡς βασιλέα καὶ ὑποβάλω Αὐτῇ μετὰ τῶν ἐντίμων συναδέλφων μου τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Ἑλλάδος.

Ἀντιπρόσωποι συμπάσης τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, θεωροῦμεν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὡς τὴν ὡραιοτέραν τῆς ζωῆς μας, διότι ἐρχόμεθα νὰ καταθέσωμεν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην λαοῦ, ὃν καθιστῶσιν ἄξιον τῆς συμπαθείας τῆς Υ. Μ. ἡ ἱστορία του καὶ τὰ παθήματά του.

Σ. ΜΟΛΛΑΣ. Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ. Π. ΣΤΑΥΡΟΣ. Τ. ΦΙΛΗΜΩΝ. ΣΠ. ΣΚΟΥΖΕΣ.
Θ. ΖΑΙΜΗΣ. Κ. ΚΑΝΑΡΗΣ Δ. ΓΡΙΒΑΣ.

Η ΤΡΙΜΕΛΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ ΑΥΤΗΣ.
(Πανομοιότυπον φωτογραφίας τοῦ 1863.)

Ἡ Ἑλλὰς ἐκλέγουσα βασιλέα αὐτῆς τὴν Υ. Μ. ἀνέθηκεν εἰς χεῖρας τοῦ ἡγεμόνος της ἅπαν τὸ μέλλον καὶ πάσας τὰς ἐλπίδας της πεποιθυῖα ὅτι κατανοῶν τὰ ἐπιβαλλόμενα Αὐτῷ ὑψηλὰ καθήκοντα θέλει ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ τόπου καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν τοῦ ἔθνους.

Τὸ ἐπ' ἐμοί, Μεγαλειότατε, ἀρκετὰ ἔζησα ὅπως, ἰδὼν τὴν ἡμέραν αὐτήν, δυνηθῶ νὰ εἴπω τοὺς λόγους τοὺς Συμεῶνος·

«Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα.»

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Ἡ ψυχή μου εἶνε πεπληρωμένη χαρᾶς δεχομένου σήμερον τοὺς πρώτους χαιρετισμοὺς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ βαθέως συγκινοῦμαι ἀκούων τοὺς χαιρετισμοὺς τούτους ἀπὸ τοῦ στόματος ἀνδρός, οὗ τὸ ἔνδοξον ὄνομα ἀχωρίστως μένει ἡνωμένον μετὰ τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Κατανοῶ ἀπὸ τοῦδε πᾶσαν τὴν εὐθύνην τῆς ἀνατεθείσης μοι ἐντολῆς· ὑπισχνοῦμαι ν' ἀφιερώσω αὐτῇ τὰς καλλίστας δυνάμεις τῆς ζωῆς μου. Πέποιθα δὲ ἐπὶ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ἀμεταπτώτου συνδρομῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπως ἐπιτευχθῇ ὁ κοινὸς σκοπὸς ἡμῶν, ἤτοι ἡ εὐτυχία τῆς Ἑλλάδος.

Γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς ἐν χώρᾳ, ἐν ᾗ ἡ νόμιμος τάξις βαδίζει ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς ἀληθοῦς συνταγματικῆς ἐλευθερίας, καὶ ἥτις προέβη οὕτως εἰς ἀνάπτυξιν παραγωγὸν καὶ ἐπωφελῆ, θέλω φέρει εἰς τὴν νέαν πατρίδα μου δίδαγμα, ὅπερ οὐδέποτε λησμονήσω καὶ ὅπερ θέλω χαράξει ἐν τῇ καρδίᾳ μου δι' ἀνεξαλείπτων χαρακτήρων — τὸ ῥῆμα τοῦτο τοῦ βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας· Ἰσχύς μού ἐστιν ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ.

«Ἡμεῖς, Φρειδερῖκος Ζ' θείῳ ἐλέει Βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας κτλ. γνωστοποιοῦμεν·

Ἰδόντες τὸ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18/30 Μαρτίου ἐ. ἔ. ψήφισμα τῆς Ἑλλην. Ἐθνοσυνελεύσεως, δι' οὗ ἡ Α. Β. Υ. ὁ πρίγκηψ Χριστιανός, Γουλιέλμος, Φερδινάνδος, Ἀδόλφος, Γεώργιος, υἱὸς δευτερότοκος τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Χριστιανοῦ τῆς Δανιμαρκίας, ἐξελέχθη καὶ ἀνηγορεύθη συνταγματικὸς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ψήφισμα ἐγχειρισθὲν ἡμῖν ὑπὸ ἐπιτροπῆς πεμφθείσης εἰς Κοπεγχάγην ὑπὸ τῆς εἰρημένης Ἐθνοσυνελεύσεως, καὶ παρατηροῦντες ὅτι αἱ αὐλαὶ τῆς Γαλλίας, Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ρωσίας, ὡς Δυνάμεις προστάτιδες τῆς Ἑλλάδος, ἐπεκύρωσαν τὴν ἐκλογὴν ταύτην διὰ τῶν ἐν Λονδίνῳ συνελθόντων εἰς συνδιάσκεψιν ἀντιπροσώπων αὐτῶν·

Ἀπεδέχθημεν καὶ ὑποδεχόμεθα διὰ τῆς παρούσης ἐν ὀνόματι τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Χριστιανοῦ, Γουλιέλμου κτλ. τὴν κληρονομικὴν ἡγεμονίαν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ἵνα καὶ αἱ Ἰόνιοι νῆσοι προσαρτηθῶσιν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐγράφη ἐν τῷ ἐν Χριστιανοβούργῳ ἡμετέρῳ ἀνακτόρῳ, ὑπεγράφη ἰδίᾳ χειρὶ καὶ ἐσφραγίσθη τῇ βασιλικῇ ἡμῶν σφραγῖδι.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ.

Κύριοι.

Ὑπείκων εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς καρδίας μου ἐπεθύμουν νὰ μαρτυρήσω αὐτοπροσώπως περὶ τῶν αἰσθημάτων μου καὶ νὰ συνοδεύσω αὐτὸς ἐγὼ τὸ γράμμα, δι' οὗ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας διαδηλοῖ ὅτι δέχεται ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ στέμμα, ὅπερ μὲ ἐκάλεσε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος νὰ φέρω.

Θέλω μεταβῆ εἰς τὴν νέαν μου πατρίδα σκιρτῶν ὅπως σᾶς ἀποδείξω ὅτι ἀπὸ τοῦδε οὐδὲν ἄλλο γινώσκω καθῆκον ἢ τοῦτο, νὰ ζήσω καὶ νὰ ἀποθάνω ὡς καλὸς Ἕλλην ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἔθνους. Πέποιθα δέ, κύριοι, ὅτι τῇ ἐνεργείᾳ ἡμῶν, τῇ φιλίᾳ τῶν Δυνάμεων, καὶ ὑπὲρ πάντα καὶ πρὸ πάντων τῇ συναρωγῇ τοῦ Θεοῦ, τὰ τῇ πατρίδι συμφέροντα, ἅτινα ἐφεξῆς διὰ παντὸς καὶ πανταχοῦ ἔσονται ἰδικά μου, θέλουσι προκόψει πρὸς ὄφελος αὐτῆς.

Εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος, κύριοι, ὅτι δύναμαι νὰ χαιρετίσω ὑμᾶς διὰ τῆς φωνῆς τῶν ἀγαθῶν καὶ εὐγενῶν πατριωτῶν τούτων, οἵτινες,

ὑπὸ τῆς ἐμπιστοσύνης σας διαρισθέντες μετέβησαν ἐνταῦθα μακρὰν τῆς πατρίδος των, ἵνα πρῶτοι μὲ χαιρετίσωσιν ὡς βασιλέα ὑμῶν. Οὗτοι θὰ εἴπωσιν ὑμῖν ὅτι μὲ εὗρον πλήρη συμπαθείας πρὸς τὴν νέαν πατρίδα μου, καὶ ὅτι θερμῶς ποθῶ νὰ δυνηθῶ μετ' ὀλίγον νὰ εὑρεθῶ ἐν μέσῳ ὑμῶν.

Δέχθητέ με, κύριοι, διὰ τῆς αὐτῆς ἐμπιστοσύνης, δι' ἧς ἡ καρδία μου τιτρώσκεται δι' ὑμᾶς, καὶ διδάξατέ με νὰ ἐργασθῶ μεθ' ὑμῶν ὑπὲρ τῆς ὡραίας πατρίδος μου ἣν ὁ Θεὸς προστατεύσοι.

Κοπεγχάγη, 9 Ἰουνίου 1863.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ.

Βασιλεῦ!

Μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις ἀνέγνω τῆς Μεγαλειότητος Σου τὴν πρόσρησιν, ἥτις συνώδευσε τὴν ἐπίσημον πρᾶξιν τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Στέμματος.

Τοιαῦτα αἰσθήματα, ὁποῖα Σύ, Μεγαλειότατε, ὑπείκων εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας Σου, τοσοῦτον βασιλικῶς ἑρμηνεύεις, ἤλπιζεν ἀληθῶς νὰ εὕρη τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος. Ὁ διακαὴς πόθος νὰ ἴδωμεν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἡγεμόνα Ἕλληνα τὴν καρδίαν, ὅστις, σύνθρονον ἔχων τὴν ἐλευθερίαν, νὰ πολιτεύηται καλῇ τῇ πίστει πρὸς τὰς ξένας Δυνάμεις, εἰς δὲ τὴν θείαν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἔθνους πεποιθώς, εἰς μόνην νὰ ἀφιερωθῇ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Πατρίδος, ὁ πόθος οὗτος, Βασιλεῦ, κατεῖχε τὰς ψυχὰς ὅλων ἡμῶν κατὰ τὴν εὐτυχῆ ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς Σου.

Ἐνθουσιώδης φωνὴ χαρᾶς συνώδευσε τὰς πρὸς τὴν Συνέλευσιν ἐξηγήσεις τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς περί τε τῆς πρὸς τὴν νέαν πατρίδα στοργῆς Σου καὶ περὶ τῆς εὐγενοῦς συνδρομῆς τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως τῆς Δανίας, ὡς καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ σεπτοῦ πατρός Σου, εἰς πλήρωσιν τῶν κοινῶν εὐχῶν. Ἡ δὲ τῆς Ἑπτανήσου ἕνωσις μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος εἶναι ὁ ἄριστος οἰωνὸς τῆς ἐπιτυχίας τῆς τε μεταπολιτεύσεως καὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἑλλήνων.

Μετὰ πόθου ἀναμένει τὸ Ἔθνος τὴν στιγμὴν τῆς αἰσίας ἐλεύσεώς Σου ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἡ δὲ Συνέλευσις, πεποιθυῖα εἰς τὴν σύνεσίν Σου καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους τιθεμένη, ἐκήρυξε διὰ ψηφίσματος τὴν ἀπὸ τοῦδε ἐνηλικιότητά Σου. Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος θέλεις εὕρει, Βασιλεῦ, πίστιν, ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμόν, ἐφ' ὧν ὡς ἀληθῶς εἶπες στηρίζονται οἱ θρόνοι.

Ἑδραίαν πεποίθησιν ἔχουσα ἡ Συνέλευσις ὅτι Ἔθνος καὶ Βασιλεὺς διὰ παντὸς θέλουσιν εὐλογεῖ τὴν ἡμέραν τῆς 18 Μαρτίου, δέεται τοῦ Ὑψίστου ὅπως κρατύνῃ τὸν θρόνον καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά Σου.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ.

Σκιρτῶσα ἡ Ἑλλάς, Βασιλεῦ, ἀνυμνεῖ τὸν Ὕψιστον ἐπὶ τῇ εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος ἐμφανίσει Σου!

Μετ' ἀγῶνα εὔτολμον καὶ πολύδακρυν πρὸς διάσωσιν καὶ ἐμπέδωσιν τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν, μετὰ πρᾶξιν ἄσπιλον καὶ εὐκλεᾶ, ἑλκύσασαν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος τὴν τιμὴν καὶ τὴν συμπάθειαν τῆς Εὐρώπης, διήλθομεν, Βασιλεῦ, καὶ ἀναμφιλεκτως ἡμέρας δοκιμασιῶν. Ἀλλ' ἔνευσεν ὁ ἐπουράνιος, καὶ τῇ ἀρωγῇ τῶν εὐεργετίδων, τῶν τὴν αἰδίον τοῦ Πανελληνίου εὐγνωμοσύνην προσκτησαμένων μεγάλων Δυνάμεων, ἀφίχθης Σὺ τοῦ ἐθνικοῦ σκάφους ἰθύντωρ. Ὁ σάλος κατέπαυσε, καὶ τὸ ὑπὸ τῆς χειρός σου οἰακιζόμενον πλοῖον προσορμίζουσιν αὖραι γλυκυτάτων ἐλπίδων.

Χαιρετίζομεν εἰς Σέ, Βασιλεῦ, τὸν ἐκλεκτὸν Ἡγεμόνα, ὃν ὁ μεγάθυμος τῆς Δανίας Ἄναξ προέπεμψε διὰ τῶν ἀξιομνημονεύτων καὶ προφητικῶν ἐκείνων λόγων, τῶν βαθέως ἐγχαραχθέντων εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν: «Γίνου Ἕλλην, καὶ μετὰ τοῦ καλέσαντος Σε λαοῦ συνδέθητι διὰ δεσμοῦ ἀδιαρρήκτου.» Ναί, Βασιλεῦ, ἀδιάρρηκτος ἔσεται ὁ δεσμὸς ὁ παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου πλεκόμενος.

Εὐλογημένος ὁ ἀποστελλόμενος ἡμῖν παρὰ Κυρίου, ἐστεμμένος ἤδη καὶ τοὺς ἑπτὰ τοῦ Ἰονίου πελάγους ἀδάμαντας, ἵνα ὑπὸ τὴν σκιὰν θαλλούσης εἰρήνης τελεσιουργήσῃ ἀποστολὴν μεγάλην, ἀποστολὴν ὑπὸ τοσούτων θαυμάτων βεβαίαν προοιωνιζομένην.

Σὲ τὸν ἐν ἀρεταῖς ἀνδρωσάμενον ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς Ἡγέτην βαδίσομεν τοῦ λοιποῦ θαρραλέως τὴν ὁδὸν τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀναπτύξεως, τὴν ἀμετατρέπτως ἄγουσαν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἐθνῶν, εἰς τὴν κραταίωσιν καὶ τὴν ἀληθῆ δόξαν τῶν θρόνων.

Ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις καὶ μετ' αὐτῆς ἅπασα ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἐκ μέσης ψυχῆς ἀναβοῶσιν: «Ὁ συνταγματικὸς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ὁ περιπόθητος Ἡμῶν Γεώργιος ὁ Α' πλήρης ἔστω ἡμερῶν, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ παντοδυνάμου Ζήτω περικλεής!»

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ.

Μεγαλειότατε! Ἀφίχθητε τέλος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἔθνους, παρ' ᾧ ἅπασαι αἱ καρδίαι πάλλουσιν ἀνυπόμονοι νὰ ἴδωσιν ἀνατέλλουσαν τὴν ἡμέραν ταύτην, καὶ φαιδρὸν καὶ ἀγαλλόμενον τὸ ἔθνος πανταχόθεν προστρέχει εἰς προϋπάντησιν Ὑμῶν.

Γινώσκον ὅτι νέα ἐποχὴ ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι ὑπὸ τὸ συνταγματικὸν σκῆπτρον Ὑμῶν οὐδὲν πλέον μέλλει νὰ κωλύσῃ τὴν ἐλευθέραν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν.

Παρὰ τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως κληθέντες εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους, λογιζόμεθα εὐτυχεῖς ὅτι μεταξὺ τῶν πρώτων προσφέρομεν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὴν τῆς πίστεως ἡμῶν ἀνθομολόγησιν.

Ἐνισχυόμενοι ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως, οὐδενὸς ἐφείσθημεν κόπου πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως, τὴν ὁποίαν ἀναπόφευκτος ἐπανάστασις ἔμελλε νὰ διασείσῃ.

Ἀλλ' ὅ,τι εἰς ἡμᾶς μόλις ἦτο δυνατόν, τοῦτο μόνη ἡ ἀγγελία τῆς Ὑμετέρας καθόδου ἐπετέλεσε, παρέχουσα τὰ ἐχέγγυα τοῦ μέλλοντος ὥστε μετὰ τὴν Ὑμετέραν ἐμφάνισιν νὰ παραδοθῶσι πάντες εἰς τὰ εἰρηνικὰ ἔργα, ἐξ ὧν ἡ εὐημερία τῶν λαῶν πηγάζει.

Τὸ ἔθνος, Μεγαλειότατε, ἀναμένει νὰ πανηγυρίσῃ ἐνθουσιωδῶς τὴν εἴσοδον Ὑμῶν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον, καθ' ἣν στιγμὴν ὑπερβαίνετε τὸν οὐδὸν αὐτοῦ, ἐπηύξησεν.

Εἴθε ἡ θεία Πρόνοια νὰ παρατείνῃ τὰς ἡμέρας Ὑμῶν πρὸς εὐδαιμονίαν καὶ δόξαν τῆς θετῆς ταύτης πατρίδος τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς τὴν καλοκἀγαθίαν, ἣν ἀδιαλείπτως ἔδειξαν αἱ εὐεργέτιδες δυνάμεις πρὸς ἔθνος δεινοπαθῆσαν, πρὸς ὃ οὐδέποτε ἠρνήθησαν τὴν συμπάθειαν αἱ εὐγενεῖς καρδίαι.

Μετὰ σεβασμοῦ ἀναμένομεν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος τὰς ὑψηλὰς διαταγάς.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ
ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

Βασιλεῦ! Πρώτη τοῦ Πειραιῶς ἡ πόλις, ἀξιουμένη εὐτυχῶς νὰ δεχθῇ ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας ταύτης τῆς καὶ ἤδη πατρίδος Σου τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ λαοῦ, Σὲ τὸν περιπόθητον ἡμῶν Βασιλέα, δικαίως σεμνύνεται ἐπὶ τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ τιμῇ καὶ πανηγυρίζει σήμερον γηθοσύνως τὰ αἴσια ἀποβατήριά σου.

Ἡ ἐμφάνισίς Σου, Βασιλεῦ, βασιλικῶς προοιωνισθεῖσα κατὰ τὸν διακαῆ τοῦ ἔθνους πόθον διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν ἀδελφῶν Ἑπτανησίων, ἔσται ἀναντιρρήτως τὸ σύμβολον καὶ τῶν περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδων τοῦ πανελληνίου.

Ὑπὸ τοιούτων αἰσθημάτων ὁρμώμενοι οἱ πολῖται τῆς φιλονόμου ταύτης πόλεως Σὲ περικυκλοῦσιν ἐνθουσιωδῶς καὶ πρῶτοι Σοὶ προσφέρουσι τὸ σέβας καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν, ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν Σου προσδοκῶντες εὐνομίαν καὶ δικαιοσύνην.

Πλήρεις οὕτω χαρᾶς καὶ ἐλπίδος αἴρομεν πρὸς τὸν Ὕψιστον ἱκέτιδας χεῖρας ὑπὲρ τῆς παγιώσεως καὶ εὐκλείας τοῦ ὑψηλοῦ Σου θρόνου, δεόμενοι ἀπὸ ψυχῆς, ὅπως ὁ βασιλεὺς τῶν ὅλων Θεὸς διαφωτίζῃ ἐσαεὶ τὸν νοῦν Σου καὶ καθοδηγῇ τὰ βουλεύματά Σου ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας, τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἔθνους, ἐφ' οὗ ἐκλήθης βασιλεύειν.

Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος Α'.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ
ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Βασιλεῦ! Ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, αἱ κλειναὶ Ἀθῆναι, σεμνύνεται ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀφίξει τῆς Υ. Μ. καὶ πανηγυρίζει ἐνθουσιωδῶς ταύτην τὴν ἡμέραν, ἥτις χαράσσει νέαν καὶ ἔνδοξον ἐποχὴν εἰς τὰ χρονικά της. Πᾶς Ἕλλην σκιρτᾷ βλέπων εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος τὸν ἐκλεκτὸν Βασιλέα του. Ἡ μητρόπολις αὕτη, ἡ γενέτειρα τῇ τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος, τοῦ Σόλωνος καὶ Θεμιστοκλέους, ἡ καλύπτουσα πολλοὺς τάφους τῶν μαρτύρων τῆς πολιτικῆς παλιγγενεσίας τῶν Ἑλλήνων, προσφέρει δι' ἐμοῦ ὡς δημάρχου αὐτῆς τὰς κλεῖδας τῆς Ἀκροπόλεως εἰς σημεῖον σεβασμοῦ καὶ πίστεως. Εὐτυχὴς λογίζομαι ἐγχειρίζων ταύτας τῇ Υ. Μ. ἐνώπιον τῶν πρὸ εἴκοσιν αἰώνων εἰσέτι τὸν θαυμασμὸν καὶ σεβασμὸν προσελκυόντων ἱερῶν μνημείων τῶν προγόνων μας.

Ἐπισκίασον, ὦ Ἄναξ, μὲ τὴν βασιλικὴν πορφύραν Σου τὴν πρωτεύουσαν τῶν Ἑλλήνων. Γενοῦ ὁ ἀρχηγέτης καὶ πρόμαχος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, καὶ ζῆθι ἐπὶ μήκιστον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς πατρίδος!

Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος Α'.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἕλληνες!

Ἀναβαίνων τὸν θρόνον, ἐφ' ὃν μὲ ἐκάλεσεν ἡ ψῆφος ὑμῶν, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἀπευθύνω ὑμῖν λόγους τινάς.

Οὔτε δεξιότητα οὔτε νοῦν δεδοκιμασμένον φέρω εἰς ὑμᾶς· προσόντα τοιαῦτα οὐδὲ νὰ προσδοκᾶτε ἐδύνασθε ἀπὸ τῆς ἡλικίας μου. Ἀλλ' ὅμως φέρω ὑμῖν πεποίθησιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰλικρινῆ μετὰ βαθείας πίστεως εἰς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ταυτότητα τῆς τύχης ἐμοῦ τε καὶ ὑμῶν. Ὑπόσχομαι ὑμῖν νὰ ἀφιερώσω τὴν ζωήν μου σύμπασαν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας ὑμῶν.

Οὐ μόνον θέλω σεβασθῆ καὶ τηρήσει εὐσυνειδήτως τοὺς νόμους ὑμῶν, καὶ πρὸ πάντων τὸ σύνταγμα, τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ νέου ἑλληνικοῦ πολιτεύματος, ἀλλὰ θέλω σεβασθῆ καὶ θέλω ἀσκηθῆ ὅπως ἀγαπῶ τοὺς θεσμοὺς ὑμῶν, τὰ ἤθη σας, τὴν γλῶσσαν ὑμῶν, πᾶν ὅ,τι ὑμεῖς αὐτοὶ λατρεύετε, ὡς ἤδη ἀγαπῶ ὑμᾶς αὐτούς.

Παρακαλέσω δὲ τοὺς ἀρίστους καὶ δεξιωτάτους τῶν παρ' ὑμῖν ἀνδρῶν, ἵνα συνταχθῶσι περὶ ἐμέ, χωρὶς νὰ ἐμβλέψωσιν εἰς προγενεστέρας πολιτικὰς διαφοράς· τῇ νοήμονι δὲ καὶ πεφωτισμένῃ συναρωγῇ αὐτῶν θέλω προσπαθήσει, ὅπως ἀναπτύξω τὰ παντοειδῆ ἀγαθὰ σπέρματα καὶ τοὺς ὑλικοὺς πόρους, οὓς περιέχει ἡ ὡραία πατρὶς ὑμῶν, πατρὶς καὶ ἐμοῦ γενομένη ἐφεξῆς.

Σκοπὸς τῆς φιλοδοξίας μου ἔσεται οὗτος, νὰ καταστήσω τὴν Ἑλλάδα, ἐφ' ὅσον ἀπ' ἐμοῦ ἐξήρτηται, πρότυπον βασιλείου ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Ὁ παντοδύναμος, ἰσχυρὸς ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ἀναδεικνύμενος, χειραγωγήσοι με ἐν ταῖς προσπαθείαις μου· εἴθε δὲ μηδέποτε ἐπιτρέψῃ, ὅπως λησμονήσω τὰς πανδήμους ὑποσχέσεις, ἃς σήμερον ἔδωκα ὑμῖν.

Ἐπὶ τούτοις, ἱκετεύω τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἵνα σκέπῃ ὑμᾶς ὑπὸ τὴν ἁγίαν καὶ σωτήριον σκέπην Αὐτοῦ.

Μηνὶ Ὀκτωβρίῳ τοῦ σωτηρίου ἔτους 1863.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.
Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Β'. ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΑΥΤΗΣ.

Α'. Αὔριον, ἡμέραν Σάββατον, δεκάτην ἐννάτην τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου, οἱ κύριοι πληρεξούσιοι θέλουσι συνέλθει τὴν δεκάτην ὥραν Π. Μ. ἐν τῷ καταστήματι τῆς Συνελεύσεως.

Β'. Κηρυχθείσης τῆς συνεδριάσεως, θέλει κληρωθῆ εἰκοσαμελὴς πρέσβευσις πρὸς ὑποδοχὴν τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως.

Γ'. Κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν Π. Μ. ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου θέλουσιν εἰσέλθει ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ καταλάβει τὰς πρὸς τοῦτο προσδιωρισμένας θέσεις.

Δ'. Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων τὴν δωδεκάτην ὥραν τῆς μεσημβρίας, τὴν δ' ἀναχώρησίν Του θέλουσιν ἀναγγείλει εἴκοσι καὶ εἷς κανονοβολισμοί.

Ε'. Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως μετὰ τῆς μεγάλης πρεσβεύσεως καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Προεδρείου ἐξέρχονται τῆς αἰθούσης καὶ ὑποδέχονται τὸν Βασιλέα εἰς τὴν μεγάλην πύλην· ὁδηγοῦσι δ' αὐτὸν εἰς τὸν προητοιμασμένον θρόνον.

Τὴν εἴσοδον τοῦ Βασιλέως ἀναγγέλλουσι προπορευόμενοι δύω τῶν εὐταξιῶν τῆς Συνελεύσεως, ἐκφωνοῦντες τό «ὁ Βασιλεὺς ἔρχεται.»

ΣΤ'. Οἱ Κύριοι Πληρεξούσιοι δέχονται τὸν Βασιλέα ὄρθιοι καὶ ἀσκεπεῖς.

Ζ'. Ὁ Βασιλεύς, καθήσας ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἔχων ἀριστερᾷ τὸν Πρόεδρον τῆς Συνελεύσεως, νεύει εἰς τοὺς Κ. Κ. Πληρεξουσίους νὰ καθήσωσι.

Η'. Τότε ὁ Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ἀναγγέλλει εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ἀντικείμενον τῆς συνεδριάσεως εἶναι ἡ ὁρκοδοσία Αὐτοῦ· εἷς δὲ τῶν Γραμματέων ἀναγινώσκει τὸ περὶ τῆς Βασιλικῆς ἐξουσίας ψήφισμα τῆς Συνελεύσεως.

Θ'. Ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐκφωνεῖ τὰς καταλλήλους εὐχάς.

Ι'. Εἷς τῶν γραμματέων προσφέρει εἰς τὸν Βασιλέα τὸ κείμενον τοῦ ὅρκου.

ΙΑ'. Ὁ Βασιλεὺς προβαίνει καί, τιθεὶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τραπέζης Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὀμνύει τὸν ὅρκον· ὑπογράφεται δὲ τὸ περὶ τούτου πρωτόκολλον.

ΙΒ'. Τὴν ὁρκοδοσίαν τοῦ Βασιλέως ἀναγγέλλουσι τότε εἰς τὴν πόλιν ἑκατὸν καὶ εἷς κανονοβολισμοί.

ΙΓ'. Μετὰ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς ἐξέρχεται τῆς αἰθούσης συνοδευόμενος μέχρι τῆς μεγάλης πύλης ὑπὸ τοῦ Προέδρου, τῆς μεγάλης πρεσβεύσεως καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ προεδρείου τῆς Συνελεύσεως.

ΙΔ'. Τὰ τῆς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Συνελεύσεως στρατιωτικῆς παρατάξεως θέλουσι κανονισθῆ ὑπὸ τοῦ Φρουράρχου τῆς Συνελεύσεως· τὰ δὲ τῆς ἐξωτερικῆς παρατάξεως ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων μέχρι τῆς Συνελεύσεως ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργῶν.

ΙΕ'. Εἰς τοὺς Κυρίους Ἀντιπροσώπους τῶν Ξένων Δυνάμεων καὶ τοὺς Ἀρχηγοὺς τῶν ἐν Πειραιεῖ Ναυτικῶν Μοιρῶν θέλει γνωστοποιηθῆ τὸ παρὸν πρόγραμμα παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ, ἵνα λάβωσι μέρος, ἐὰν εὐαρεστῶνται, εἰς τὴν τελετὴν ταύτην· ὑπάλληλος δὲ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ὑπουργοῦ τεταγμένος, θέλει ὑποδεχθῆ καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς εἰς τὸ προσδιωρισμένον θεωρεῖον.

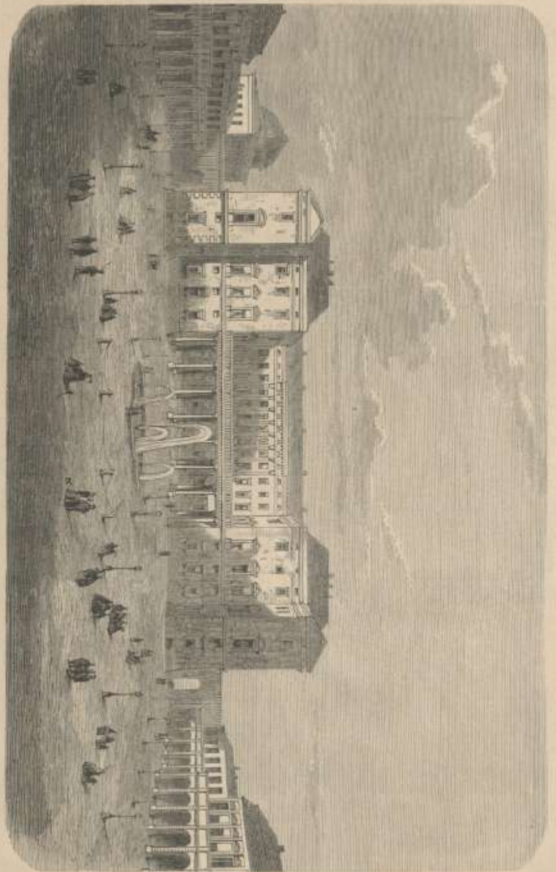
ΙΣΤ'. Οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης καὶ οἱ πολιτικοὶ ὑπάλληλοι οἱ ἔχοντες βαθμὸν τμηματάρχου καὶ ἀνωτέρω, θέλουσι παρευρεθῆ κατὰ τὴν τελετήν, εἰσερχόμενοι εἰς τὰ προσδιωρισμένα θεωρεῖα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1863.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ.

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ὀμνύω εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος νὰ προστατεύω τὴν ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, νὰ διατηρῶ καὶ ὑπερασπίζωμαι τὴν ἀνεξαρτησίαν, τὴν αὐτονομίαν καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, καὶ νὰ φυλάττω τοὺς νόμους αὐτοῦ.

ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΒΟΥΡΓΟΥ ΕΝ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ.

Εἰκὼν τοῦ 1863.

ΔΗΜ. ΚΡΙΕΖΗΣ. ΓΕΡ. ΜΕΤΑΞΑΣ. Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥΣ. Φ. ΦΟΥΓΚ. ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ.
ΑΝΤ. ΡΟΔΟΣΤΑΜΟΣ. ΧΡ. ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΣ. ΓΕΩΡΓ. ΜΑΚΚΑΣ.

ΟΙ ΠΑΡΑΣΤΑΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Πανομοιότυπον φωτογραφίας τοῦ 1867.

ΤΗΣ ΟΛΓΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΟΛΓΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΑΥΤΩΝ.

Ἐκ ξυλογραφικῶν εἰκόνων τοῦ 1867.

1863 — 1888.

Ο Κος Μουρμούρης καὶ ὁ Κος Καλομάττης, φθάσαντες εἰς τὸ τέρμα τοῦ περιπάτου των, πέραν τοῦ λεγομένου τάφου τοῦ Κίμωνος, ἐκάθισαν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων βάθρων τῶν ἐπὶ τοῦ βράχου ἐκεῖ λαξευμένων.

Οἱ δύο ἄγαμοι γέροντες ἦσαν παιδιόθεν φίλοι. Πρὸ ἐτῶν πολλῶν ἀποχωρισθέντες, συνεπλησίαζον ἤδη πλησίον ὁ εἷς τοῦ ἄλλου καὶ ἀνελάμβανον μετ' ἀμοιβαίας εὐχαριστήσεως τὴν ἕξιν τῶν παλαιῶν σχέσεων.

Ὁ Κος Μουρμούρης, ἀρχαῖος δικαστικὸς ὑπάλληλος, ἀποσυρθεὶς ἐξ ἀνάγκης εἰς τὴν μικρὰν σύνταξίν του, κατεγίνετο εἰς μελέτας ἱστορικοπολιτικάς, ἔγραφε δ' ἐνίοτε εἰς περιοδικὰ καὶ εἰς ἐφημερίδας. Ἀλλά, ῥέπων ἐξ ἰδιοσυγκρασίας εἰς τὸ ψέγειν μᾶλλον ἢ εἰς τὸ ἐπαινεῖν, ἐδημοσίευε τὰς διατριβάς του κατὰ προτίμησιν εἰς τὰ ὄργανα τῆς ἑκάστοτε ἀντιπολιτεύσεως.

Ὁ Κος Καλομάττης, μετελθὼν εἰς τὰ ξένα τὸ ἐμπόριον, ἀλλὰ μὴ ἔχων τὴν φιλοδοξίαν, οὔτε ἴσως καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ καταταχθῇ καὶ οὗτος εἰς τὴν σειρὰν τῶν βαθυπλούτων ὁμογενῶν, παρῃτήθη τῆς χρηματολογίας ἅμα ἀπέκτησε τὰ μέσα πρὸς βίον ἀνεξάρτητον ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιδείξεως, καὶ ἀγοράσας ταπεινὴν οἰκίαν παρὰ τὸν Εὐαγγελισμόν, ἀφιέρωνε ἤδη τὰς ὥρας του εἰς ἀνάγνωσιν καλῶν βιβλίων καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ μικροῦ κηπαρίου του.

Κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν οἱ δύο γέροντες συναντώμενοι ἐπεριπάτουν ὁμοῦ καὶ ἀντήλλασσον τὰς ἰδέας των περὶ πραγμάτων καὶ προσώπων. Ὁ Κος Μουρμούρης ἀνελάμβανε συνήθως τὸ πρόσωπον εἰσηγητοῦ ἀπέναντι τοῦ ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ξενιτευθέντος φίλου του. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν παρεδέχετο ἀνεπιφυλάκτως τὰς μεμψιμοιρίας τοῦ ἀρχαίου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου. Ὁ Κος Μουρμούρης, τραχυνόμενος τότε, κατηγόρει τὸν φίλον ὡς ἐκ συστήματος αἰσιόδοξον, ἡ δὲ συνομιλία ἐτρέπετο συχνάκις εἰς συζήτησιν ζωηράν. Τοῦτο εἶχεν ἰδίως συμβῇ τὴν προτεραίαν, ὥστε σήμερον ἀπέφευγον καὶ οἱ δύο πᾶσαν ἀφορμὴν πρὸς νέαν λογομαχίαν καὶ ὀλίγας μόνον λέξεις εἶχον ἀνταλλάξει μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἥν, ἀφοῦ παρῆλθον τὴν Ἀκρόπολιν, ἐκάθισαν ἐκεῖ, εἰς τὰ ἄκρα τοῦ λόφου τοῦ Φιλοπάππου.

Ἦτο ὡραία ἐαρινὴ ἑσπέρα. Ὁ ἥλιος κλίνων πρὸς τὴν δύσιν ἐπέχεε τὴν λάμψιν του ἐπὶ τῆς χλοερᾶς πεδιάδος. Πέραν αὐτῆς ἡπλοῦτο, ὡς ὡραία λίμνη, ἡ κυανῆ θάλασσα, περικλειομένη ἀπὸ τὰ ἀπέχοντα ὄρη τῆς Πελοποννήσου. Πρὸ αὐτῶν δέ, ὡς κέντρον τοῦ ὡραίου ἐκείνου ὁρίζοντος, διεγράφοντο ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς αἰθέρος αἱ χαρίεσσαι γραμμαὶ τῆς Αἰγίνης.

Οἱ δύο γέροντες ἔβλεπον μετὰ σιωπηλοῦ θαυμασμοῦ τὴν γοητευτικὴν θέαν.

Αἴφνης ἠκούσθη μακρόθεν ὁ συριγμὸς ἀτμομηχανῆς, καὶ μακρὰ σειρὰ ἁμαξῶν, προβάλλουσα ὄπισθεν τοῦ λόφου τοῦ Ἀστεροσκοπείου, ἐφάνη προχωροῦσα ταχέως πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Ταὐτοχρόνως, πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐκεῖθεν ἀσθμαίνουσα ἡ ἐκ Φαλήρου ἀνερχομένη μηχανή, σύρουσα καὶ αὐτὴ μακρὰν ἁμαξοστοιχίαν. Ἐξ ἀμφοτέρων δὲ τῶν μηχανῶν ὁ ἀτμὸς ἀνερχόμενος ἐσχημάτιζε λευκὰ ἐλαφρὰ νέφη, διαλυόμενα βαθμηδὸν εἰς τὸν γαλήνιον αἰθέρα.

Ὁ Κος Καλομάττης ἔστρεφε τὸ βλέμμα ἀπὸ τὸ ἓν νέφος εἰς τὸ ἄλλο, παρακολουθῶν τὴν πορείαν τῶν δύο ἁμαξοστοιχιῶν.

— Δὲν ἠξεύρεις, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν φίλον του, δὲν ἠξεύρεις πόσον μὲ εὐφραίνει ἡ θέα τοῦ ἀτμοῦ τούτου καὶ ὁ καπνισμός του!

— Ἤθελα νὰ ἠξεύρω καὶ τί δὲν σ' εὐφραίνει, ὑπέλαβε σαρκαστικῶς ὁ Κος Μουρμούρης.

Ὁ Κος Καλομάττης δὲν ἔκρινε ἀναγκαῖον νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλ' ἐξηκολούθησε βλέπων τὴν πεδιάδα, ὅπου καὶ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφάνη πρὸς τὸν Πειραιᾶ ὁ ἀτμὸς καὶ τρίτης μηχανῆς, ἀνερχομένης ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς Πελοποννήσου.

— Ποῖος νὰ μᾶς τὸ ἔλεγε, ἐπανέλαβε μετὰ βραχεῖαν σιωπήν, ὅτι ἐντὸς τόσων ὀλίγων ἐτῶν θὰ εἴχομεν τόσους σιδηροδρόμους εἰς τὴν Ἑλλάδα!

Ὁ Κος Μουρμούρης ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

— Ἐνθυμοῦμαι, ἐπανέλαβεν ὁ Κος Καλομάττης, πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Εὑρισκόμην εἰς Νάξον, χώραν ὑποδιοικήσεώς μου. Ἓν πρωῒ λαμβάνω ἐπιστολὴν τῆς μητρός μου, ὅτι ὁ πατήρ μου κινδυνεύει. Τὸ ἀτμόπλοιον τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν τὴν νύκτα, εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει. Οὔτε τηλέγραφος ὑπῆρχε τότε εἰς Νάξον, οὔτε προσήγγιζον τρία ἀτμόπλοια τὴν ἑβδομάδα καθὼς τώρα. Ἔπρεπε νὰ περιμένω δεκαπέντε ἡμέρας μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ ἑπομένου ἀτμοπλοίου, χωρὶς εἰς τὸ μεταξὺ νὰ γνωρίζω ἂν ζῇ ἢ ἂν ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου. Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἐπερίμενα. Ἐνοικίασα καΐκι διὰ ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως. Ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἦτο ἐναντίος, οἱ δὲ βόρειοι ἄνεμοι εἶναι διαρκεῖς εἰς τὸ Αἰγαῖον. Ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω εἰς Πελοπόννησον, ὅπου δυνηθῶ, καὶ ἐκεῖθεν δι' ἀτμοπλοίου εἰς Πειραιᾶ. Χάρις εἰς τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ πλοιάρχου, κατωρθώσαμεν μετὰ πολλὰ νὰ προσορμισθῶμεν εἰς Ναύπλιον. Ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιον εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει πρὸ ὀλίγων ὡρῶν. Νὰ περιμένω μίαν ὅλην ἑβδομάδα ἐκεῖ, μέχρι τοῦ προσεχοῦς ἀτμοπλοίου; Ἀδύνατον! Φαντάζεσαι τὴν ἀνυπομονησίαν μου νὰ φθάσω εἰς Ἀθήνας. Ἀνεχώρησα διὰ ξηρᾶς. Ἀλλ' οἱ δρόμοι τότε δὲν ἦσαν ἀσφαλεῖς. Ἐξ ἑνὸς ὁ φόβος τῆς λῃστείας, ἐξ ἄλλου ἡ ἀναρχία. Ὁ Γεώργιος εἶχε ἀναγορευθῇ βασιλεύς, ἀλλ' ἔμενεν ἀκόμη εἰς Δανίαν, ἐκυβέρνα δὲ τὴν Ἑλλάδα ἡ Ἐθνοσυνέλευσις! Ἐνθυμεῖσαι πῶς τὴν ἐκυβέρνα! Ἦσαν τότε αἱ παραμοναὶ τῶν Ἰουνιακῶν. Ὁπωσδήποτε, ἀνεχώρησα ἔφιππος ἐκ Ναυπλίου καὶ ἔφθασα, ἄνευ δυσαρέστου συναντήσεως κατὰ καλὴν τύχην, εἰς Κόρινθον. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ περιμένω δύο ἡμέρας διὰ τὸ προσεχὲς ἀτμόπλοιον, οἱ δὲ κίνδυνοι τοῦ διὰ ξηρᾶς ταξειδίου ἦσαν πολὺ μεγαλείτεροι ἐκεῖθεν. Ἐντούτοις ἔκαμα τὸν σταυρόν μου καὶ ἀνεχώρησα ἔφιππος πάλιν μὲ ἕνα ἀγωγιάτην. Ἡ ἁμαξιτὴ ὁδὸς δὲν ἦτο τελειωμένη ἀκόμη. Χάριτι θείᾳ, οὔτ' ἐκεῖ συνελήφθην ὑπὸ λῃστῶν. Ἔφθασα δὲ καὶ εὗρα τὸν πατέρα μου εἰς ἀνάρρωσιν. Ἀλλ' ἔφθασα τὴν ἑσπέραν ἀκριβῶς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου. Μοῦ φέρει φρίκην καὶ μόνη ἡ ἀνάμνησις τῆς τότε καταστάσεως τῶν πραγμάτων!... Ἰδού, φίλε μου, διατί μὲ τέρπει ὁ ἀτμὸς καὶ ὁ συριγμός του. Μοῦ ἐνθυμίζει πῶς ἦτο ἡ Ἑλλὰς ὅτε ἦλθεν ὁ Γεώργιος νὰ βασιλεύσῃ, καὶ πῶς εἶναι τὴν σήμερον.

— Ἀλήθεια, ὑπέλαβεν εἰρωνικῶς ὁ Κος Μουρμούρης, τὰ ἐπροκόψαμεν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο. Ἐγείναμεν πρότυπον τῷ ὄντι βασιλείου!

— Θ' ἀρχίσῃ πάλιν ἡ γκρίνια σου, εἶπε μειδιῶν ὁ Κος Καλομάττης.

— Ὤχ ἀδελφέ, μὲ στενοχωρεῖς μὲ τὴν αἰσιοδοξίαν σου! Βλέ-

πεις μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων καὶ εὐχαριστεῖσαι. Δὲν θέλεις νὰ ἴδῃς τί κρύπτεται ὑπὸ τὴν ἀπατηλὴν αὐτὴν ἐπιφάνειαν. Ὁ ἀτμός, τὸν ὁποῖον θαυμάζεις ἐκεῖ, ἀνακαλεῖ τὸν θόρυβον, σοῦ κρύπτει τὰ ἔλη διὰ τῶν ὁποίων ὁ σιδηρόδρομός σου διέρχεται! Καὶ μοῦ ὁμιλεῖς ἐνθουσιωδῶς, καὶ θέλεις νὰ πιστεύω κ' ἐγὼ ὅτι προώδευσεν ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τὸν βασιλέα Γεώργιον! Ὄχι, δὲν προωδεύσαμεν. Ἐμείναμεν στάσιμοι, καὶ ἂν θέλῃς μάλιστα, διατείνομαι ὅτι καὶ ὀπισθοδρομήσαμεν!

— Ἔλα, ἔλα, μὴ ἀνάπτῃς, εἶπεν ἠπίως ὁ αἰσιόδοξος γέρων. Ἄφησέ με νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω τί χρεωστοῦμεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Γεωργίου. Καὶ διὰ νὰ μὴ μοῦ ἀντιλέγῃς, παραδέχομαι, ἂν ἀγαπᾷς, ὅτι δὲν τὰ χρεωστοῦμεν εἰς τὴν ἱκανότητα ἀλλ' εἰς τὴν τύχην του. Ἐὰν ὅμως ἦτο τυχηρὸς ὁ Γεώργιος, ἡ τύχη του ἀντανακλᾶται εἰς τὸ ἔθνος, ἡ δὲ ἀμερόληπτος ἱστορία, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ κρίνῃ τὴν βασιλείαν του, ἴσως δὲν ἀποδώσῃ τὰ πάντα εἰς μόνην τὴν τύχην, ἀναγράφουσα ὅτι εἶπα πρὸ ὀλίγου καὶ τὸ ἤθελε, ὅτι ὁλόκληρος ἡ Ἑλλὰς μετεβλήθη ἐντὸς τῶν εἰκοσιπέντε τούτων ἐτῶν, καὶ μετεβλήθη ἐπὶ τὸ κρεῖττον.

— Ἂς ἴδωμεν τί θὰ εἴπῃ ἡ ἱστορία, ὑπέλαβεν ὁ Κος Μουρμούρης.

— Θὰ εἴπῃ ὅτι κατὰ τὸ 1863 ἡ Ἑλλὰς εἶχε πληθυσμὸν ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ἑκατὸν χιλιάδων. Τώρα δὲ ἀφοῦ τὴν ἐπηύξησε διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἰονίων νήσων, καὶ ἀφοῦ χάρις ἰδίως εἰς τὰς ἐνεργείας του . . .

— Ἄ! Τοῦτο ἂς μὴ τὸ συζητήσωμεν!

— Σοῦ τὸ χαρίζω τοῦτο. Τώρα λοιπόν, μετὰ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἑπτὰ Νήσων καὶ μέρους τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας, ἡ ἐλευθέρα Ἑλλὰς ἔχει πληθυσμὸν δύο ἑκατομμυρίων καὶ διακοσίων χιλιάδων. Θὰ εἴπῃ πρὸς τούτοις ὅτι αἱ πόλεις μας ἐμεγάλωσαν καὶ ἐκαλλωπίσθησαν, ὅτι τῶν ἀγρῶν μας ἡ καλλιέργεια ἐξετάθη, ὅτι ἡ συγκοινωνία διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ηὐκολύνθη τὰ μέγιστα, ὅτι ἐν συνόλῳ ὁ πλοῦτος ηὔξησε καὶ ἡ εὐζωΐα μετ' αὐτοῦ . . .

— Τί ἄλλο θὰ εἴπῃ ἡ ἱστορία;

— Θὰ εἴπῃ ὅτι ἐνῷ πρὸ αὐτοῦ ἡ τάξις διεταράσσετο ἀπὸ στάσεις καὶ ἀνταρσίας καὶ λῃστοπραξίας, ἐπὶ Γεωργίου ἡ λῃστεία ἐξέλιπε, οὐδεμία δὲ στάσις ἢ ἀνταρσία ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἔτη συνέβη.

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς τὸν βασιλέα! Μετεβλήθησαν αἱ περιστάσεις. Τοῦτο ἐπῆλθε διότι . . .

— Εἴπομεν ὅτι τὰ διατί δὲν θὰ τὰ ἐξετάσωμεν καὶ παρεδέχθημεν νὰ μὴ συζητήσωμεν τί ὀφείλεται εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Γεωργίου καὶ τί εἰς τὴν τύχην του.

— Ἂς εἶναι! Ἔχεις νὰ εἴπῃς καὶ ἄλλο;

— Ἠδυνάμην πολλὰ νὰ εἴπω, ἀλλὰ περιορίζομαι εἰς ἓν ἀλλὰ μέγα· ὅτι ὁ Γεώργιος μᾶς ἔφερε βασίλισσαν καλὴν καὶ ἀγαπητὴν . . .

— Καλὴ ἦτο ἡ Ἀμαλία!

— Ὄχι, βεβαίως! Μανία της ἡ μνήμη! Ἀλλ' εἰς τὴν Ὄλγαν ὁ Θεὸς ἐχάρισε τὴν εὐλογίαν τοῦ νὰ γείνῃ μήτηρ. Ὥστε ὁ Γεώργιος ἔγεινε ὁ θεμελιωτὴς νέας Ἑλληνικῆς δυναστείας, ὁ δὲ Ἑλληνισμὸς δύναται, ἐπαναπαυόμενος εἰς τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντος, νὰ παρηγορῆται οὕτω εὐκολώτερον διὰ τὰς ἐλλείψεις τοῦ παρόντος. Ὀλίγον τὸ ἔχεις τοῦτο;

— Ὄχι. Αὐτὸ τὸ παραδέχομαι ἀνεπιφυλάκτως. Ἀλλὰ νὰ σοῦ ἀπαριθμήσω τώρα κ' ἐγὼ τὰς ἐλλείψεις τοῦ παρόντος, καθὼς τὰς ὀνομάζεις κατ' εὐφημισμόν. Μέτρα λοιπὸν καὶ σύ. Πρῶτον, Διοίκησις τί σημαίνει, ὑπὸ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῆς λέξεως, δὲν τὸ γνωρίζομεν ἀπὸ τὸ 1862. Οἱ κλάδοι τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἐχειροτέρευσαν ὅλοι. Θέλεις τὸν στρατὸν καὶ τὸν στόλον; ἠναγκάσθημεν νὰ φέρωμεν ξένους διοργανωτὰς δι' αὐτούς, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα . . . Ἂς τ' ἀφήσωμεν! Τὰ οἰκονομικά; Μοῦ λέγεις ὅτι ηὔξησεν ὁ πλοῦτος, καὶ ἠμπορεῖς νὰ μοῦ φέρῃς εἰς ἀπόδειξιν καὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τὴν αὔξησιν, ἀλλὰ λησμονεῖς τὸ ὑπέρογκον καὶ δυσανάλογον βάρος τοῦ δημοσίου χρέους μὲ τὸ ὁποῖον ἐφορτώθη ἡ Ἑλλάς. Θέλεις τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως; Πιστεύω ὅτι δὲν καυχᾶσαι καὶ δι' αὐτά! Τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης; Οὔτε τὸν πρὸ καιροῦ ἑτοιμασθέντα ἀστικὸν κώδικα ἀπεκτήσαμεν εἰσέτι, οὔτε δικαστικὰ καταστήματα ἐκτίσαμεν, οὔτε φυλακάς. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς ὅποιον ἐμπλέξῃ μὲ δικηγόρους καὶ δικαστήρια, διότι αἱ δίκαι ποτὲ δὲν τελειώνουν . . . Τί μὲ ἀναγκάζεις νὰ τὰ λέγω! Βαρύνομαι νὰ τὰ ἐπαναλαμβάνω καὶ ἀγανακτῶ νὰ τὰ συλλογίζωμαι! Τὸ δὲ χειρότερον πάντων, τὸ μὲν θρησκευτικὸν αἴσθημα ἐξησθένησεν, ἡ δὲ ἠθικὴ ἐχαλαρώθη, καὶ βλέπομεν καὶ ἀκούομεν καθ' ἡμέραν πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα αἰσχυνόμεθα, ἀναλογιζόμενοι μάλιστα ὅτι οἱ ἔνοχοι, — οἱ κακοῦργοι, — κατέχουν ἢ κατεῖχον θέσεις, εἰς τὰς ὁποίας οὔτε ἠδύνατό τις ἄλλοτε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ φαυλότης καὶ τὸ ἔγκλημα! Ἰδοὺ τί θὰ εἴπῃ ἡ Ἱστορία σου περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου.

— Ἐτελείωσες;

— Ναὶ τελειόνω! Ἠδυνάμην νὰ ἐξακολουθήσω ἕως αὔριον τὸ πρωΐ! Ἀλλὰ σὺ ἐξακολουθεῖς νὰ βλέπῃς τὰ πράγματα μακρόθεν, ὡσὰν νὰ εὑρίσκεσο ἀκόμη εἰς τὰ ξένα. Βλέπεις μόνον τὴν ἐπιφάνειαν. Μεῖνε ὀλίγον καιρὸν ἐδῶ καὶ θὰ ἐννοήσῃς ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθειαν.

— Νὰ σοῦ εἴπω· Κ' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι ὅτι, ἀκούων αἰωνίως τὰς μεμψιμοιρίας σου, ἴσως κολλήσω τὴν ἀπαισιοδοξίαν σου. Ἀλλά, φίλε μου, διὰ νὰ κρίνῃ τις ἀσφαλῶς περὶ τῶν πραγμάτων, ἀνάγκη νὰ τὰ βλέπῃ ἐξ ὕψους ἢ ἐξ ἀποστάσεως. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε· καὶ τῆς ὡραιοτέρας χειρὸς τὸ δέρμα ἂν τὸ ἴδῃς μὲ τὸ μικροσκόπιον, θὰ σὲ ἀηδιάσῃ. Βλέπε το μὲ γυμνὸν τὸν ὀφθαλμόν, καὶ τότε θὰ τὸ κρίνῃς ἄξιον φιλήματος. Σὺ ὅλα μὲ τὸ μικροσκόπιον τὰ βλέπεις.

— Τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ εἶναι νόστιμον, ὑπέλαβεν ὁ Κος Μουρμούρης, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπόκρισις εἰς ὅσα εἶπα. Μᾶς ἔφερε καλὴν διοίκησιν ἡ βασιλεία τοῦ Γεωργίου; Ἐπῆλθε ἢ δὲν ἐπῆλθεν ἐπ' αὐτῆς ἡ κοινωνικὴ διαφθορά; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα.

— Ἄκουσε, φίλε μου. Ἡ ἀγανάκτησις τὴν ὁποίαν πᾶς τίμιος ἄνθρωπος αἰσθάνεται διὰ τὰς αἰσχρότητας, αἱ ὁποῖαι ἐπ' ἐσχάτων ἀπεκαλύφθησαν, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἄγῃ εἰς συμπεράσματα ὑπερβολικά. Βεβαίως ὑπάρχει διαφθορὰ καὶ ἠθικὴ χαλάρωσις. Ἀλλ' ὅμως τὸ νόσημα δὲν εἶναι νέον. Ἴσως ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διάγνωσίς του εἶναι σύμπτωμα ἀγαθόν. Ἴσως ἡ κορύφωσις τοῦ κακοῦ συνεπιφέρει τὴν διόρθωσίν του, καθὼς ἐπέφερε τὴν ἐξάντλησιν τῆς λῃστείας ἡ σφαγὴ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων περιηγητῶν εἰς Μαραθῶνα. Ἀλλά, τὸ ἐπαναλαμβάνω, πάσχομεν πρὸ πολλοῦ καὶ εἶναι ἄδικον νὰ ἐπιρρίπτωμεν τὴν εὐθύνην τῆς νόσου εἰς τὴν παροῦσαν βασιλείαν. Μὴ καὶ ἐπὶ Ὄθωνος δὲν ὑπῆρχον οἱ λέγοντες ὅτι ἐκεῖνος μᾶς διαφθείρει; Τὰ ἐλησμόνησες; Σήμερον ἐνθυμούμεθα τὰ ἀγαθὰ μόνα τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας καὶ παρεγράφησαν τὰ ἄδικα κατ' αὐτῶν παράπονα. Οὕτω καὶ εἰς τὸν Γεώργιον θ' ἀποδώσῃ μίαν ἡμέραν δικαιοσύνην ἡ ἱστορία.

— Πάλιν μὲ τὴν ἱστορίαν μοῦ ἔρχεσαι!

— Φίλε μου, ἐπανέλαβεν ὁ Κος Καλομάττης, οἱ βασιλεῖς δὲν ἀνατρέφουν τὰ ἔθνη καθὼς αἱ τροφοὶ τὰ τέκνα, καὶ εἶναι ἄδικον νὰ φορτώνωμεν εἰς τοὺς βασιλεῖς μας τὰς ἁμαρτίας μας.

— Αὐταὶ εἶναι προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, ἀνέκραξεν ὁ Κος Μουρμούρης. Ἐὰν ἡ βασιλεία ἐλειτούργει ὡς ἔπρεπε, καὶ ὁ τόπος ἐκυβερνᾶτο ἀληθῶς, καὶ δὲν ἐπεκράτει ἡ παροῦσα παραλυσία καὶ ἀτιμωρησία, δὲν θὰ εἴμεθα εἰς τὸ σημεῖον ὅπου σήμερον εὑρισκόμεθα!

— Μὴ ἀνάπτῃς καὶ πάλιν, ὑπέλαβεν ὁ Κος Καλομάττης. Αὐτὰ τὰ ζητήματα ἀπαιτοῦν ἀπάθειαν.

— Ἕνας λόγος εἶναι ἡ ἀπάθεια, ἐψιθύρισε σύνοφρυς ὁ Κος Μουρμούρης.

— Λέγεις 'ἐὰν ἠλαττοῦτο ἡ βασιλεία ὡς ἔπρεπε'. Ἐὰν τὸ ὡς ἔπρεπε τοῦτο τὸ ἐννοεῖς κατὰ γράμμα, τότε πηγαίνομεν πολὺ μακρυά. Δὲν θὰ ἀναλάβω βεβαίως τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Συντάγματός μας, οὔτε θὰ ἐξετάσω ἐὰν εἰς τοῦτο μᾶλλον ἢ εἰς τὸν ἄλλο δὲν πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν τὰ αἴτια τῆς καχεξίας μας. Ἀλλά, καλὸν ἢ κακόν, τὸ σύνταγμα εἶναι ἔργον ἰδικόν μας, καὶ ὄχι τοῦ βασιλέως, τὸν δὲ Γεώργιον τὸν ἐφέραμεν διὰ νὰ μᾶς κυβερνᾷ μὲ τὸ σύνταγμα τοῦτο, καὶ ὡρκίσθη νὰ τὸ τηρῇ, καὶ τηρεῖ πιστῶς τὸν ὅρκον του.

— Καὶ θὰ μοῦ εἴπῃς ὅτι δὲν ἠδύνατο, μένων ἐντὸς τοῦ συντάγματος, ν' ἀποκαθιστᾷ ἐπαισθητοτέραν τὴν ἐπίδρασίν του ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τόπου;

— Δὲν εἶμαι ποσῶς περὶ τούτου βέβαιος. Ἀλλὰ ἀρκεῖ νὰ μὴ ὑποθέσωμεν ὅτι, καθὸ βασιλεύς, ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ βλέπῃ καὶ αὐτὸς τὰ πράγματα ἐξ ὕψους, ἐξ ἀποστάσεως, ὄχι μὲ τὸ μικροσκόπιον καθὼς σύ! Ἴσως σκέπτεται ὅτι κυρία ἀποστολή του δὲν εἶναι ἡ ἀντὶ μιᾶς καὶ μόνης γενεᾶς ἀγωγὴ καὶ ἠθικοποίησις τοῦ λαοῦ του, ἀλλ' ἡ ἑδραίωσις τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ ὁποίου ἡ φύλαξις τῷ ἐνεπιστεύθη, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς βάσις εὐρυτέρου εἰς τὸ μέλλον οἰκοδομήματος. Τὸ μέλλον δὲν τὸ γνωρίζομεν, οὔτε δυνάμεθα νὰ τὸ προικονομήσωμεν. Ἀλλ' ἐὰν ὁ Γεώργιος κατορθώσῃ, ὡς μέχρι τοῦδε τὸ κατώρθωσε, ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν διάδοχόν του τὴν Ἑλλάδα μεγαλειτέραν ἢ ὅτε τὴν παρέλαβε, δὲν θ' ἀρκέσῃ καὶ τοῦτο μόνον πρὸς ἀνύψωσιν τῆς μνήμης του; Ὀλίγοι τὰ ἔχεις νὰ γείνῃ αὐτὸς ὁ ἀρχηγέτης νέας σειρᾶς Ἑλλήνων βασιλέων; Ἂς ἐλπίσῃ εἰς τὸν υἱόν του, τὸν πρῶτον ὀρθόδοξον Ἕλληνα βασιλέα μας, ἡ ἀποστολὴ τοῦ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τοῦ πατρός του. Ἰδὲ πῶς τὸν ἀνέθρεψεν ὁ βασιλεὺς καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς Ἕλληνας ἀδελφούς του, τὰ μέλλοντα στηρίγματα τοῦ θρόνου! Ὁ Κωνσταντῖνος, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του, θὰ μᾶς φέρῃ τὴν προστασίαν τῶν γραμμάτων, τὴν ἐνίσχυσιν τῶν τεχνῶν, τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς κοινωνίας, καὶ ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ δύναται νὰ ἐλπίζῃ ἐκ βασιλείας συνταγματικῆς λαὸς συνταγματικῶς κυβερνώμενος.

— Δὲν προσθέτεις καὶ ἄξιος νὰ κυβερνᾶται συνταγματικῶς!

— Τοῦτο ἂς ἀφήσωμεν νὰ τὸ συνεζητήσωμεν ἄλλοτε, διὰ νὰ μὴ καταβῶμεν ἐδῶ. Ὁ ἥλιος δύει ὡς βλέπεις.

Καὶ ἐγερθεὶς ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὰ πορφυρᾶ νέφη, τὰ ὁποῖα ἐστόλιζον τὸν οὐρανὸν ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τοῦ Κιθαιρῶνος.

— Εὔχομαι, εἶπεν ὁ Κος Μουρμούρης ἐγειρόμενος, ν' ἀργήσῃ πολὺ ἀκόμη ἡ ὥρα τῆς διαδοχῆς. Μᾶς ἀρκεῖ ἡ πεῖρα τὴν ὁποίαν ὡς διὰ τώρα ἐλάβομεν ἡγεμόνος ἀνηλίκου.

— Παραδέχομαι τὴν εὐχήν, ἀνεξαρτήτως τῆς δικαιολογήσεως μὲ τὴν ὁποίαν τὴν συνοδεύεις, διὰ νὰ μὴ εἴπῃς καὶ τίποτε χωρὶς μεμψιμοιρίαν. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι: Ζήτω ὁ βασιλεὺς Γεώργιος!

— Μάλιστα! Καὶ εἰς πολλὰ ἔτη!

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΙ ΥΠΟΓΡΑΦΑΙ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

ΖΩΗΡΑΝ καὶ εὐκρινεστάτην διατηρῶ τὴν ἀνάμνησιν τῶν συμβάντων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καίτοι τότε ἤμην μόλις μειράκιον ἢ μᾶλλον αὐτόχρημα παιδίον! Νομίζω ὅτι ἔχω ἐνώπιόν μου τὴν εἰκόνα ἣν παρεῖχε ἡ παραθαλάσσιος πλατεῖα τοῦ Ἀργοστολίου, ἡ λεγομένη τοῦ Μαϊτλαντ, τὴν πρωΐαν τῆς ἀξιομνημονεύτου ἡμέρας τῆς Πέμπτης, 21 Μαΐου 1864. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε φωτοβόλος εἰς οὐρανὸν αἰθριώτατον καὶ ἡ μαγεία τοῦ ὡραίου ἔαρος διεχέετο ἀνελλιπὴς ἐπί τε τῆς ἀκυμάντου γλαυκῆς θαλάσσης τοῦ εὐρέος λιμένος καὶ ἐπὶ τῶν ἀντικρὺ ἀναβαλλόντων βουνῶν. Αὔρα ζεφύρου ἐκίνει ὀφιοειδῶς τοὺς ἐπισείοντας ἐπὶ τῶν καρχησίων τῶν ἀγγλικῶν ὁπλιταγωγῶν τῶν ναυλοχούντων ἐν τῷ λιμένι καὶ ἀγέρωχος ἡ σημαία τῆς Ἀλβιῶνος ἐκυμάτιζεν ἐπ' αὐτῶν, ἐπὶ τῆς συνοδευούσης αὐτὰ φρεγάτας καὶ ἐπὶ ἱστοῦ στηθέντος εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἄκραν τῆς πλατείας, παρὰ τὸ κρηπίδωμα.

Οἱ Ἄγγλοι ἀπήρχοντο ἐκ τῆς Ἑπτανήσου. Κατὰ τὰ ἐν Κερκύρᾳ συμφωνηθέντα μεταξὺ τοῦ ἁρμοστοῦ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως Θρασυβούλου Ζαΐμη καὶ τοῦ ἁρμοστοῦ τῆς Ἀνάσσης σὲρ Ἑρρίκου Στόρξ, τ' ἀγγλικὰ στρατεύματα ἔμελλον ταὐτοχρόνως ν' ἀπέλθωσιν ἐξ ὅλων τῶν νήσων τοῦ τέως Ἰονίου Κράτους τὴν ἑνδεκάτην πρωϊνὴν ὥραν τῆς 21 Μαΐου. Ν' ἀπέλθωσι!... ν' ἀπέλθωσιν ὁριστικῶς οἱ Ἄγγλοι!... Ἦτο ἀπερίγραπτος ἡ αἴσθησις ἣν ἐνεποίει ἡ φράσις αὕτη εἰς τὰ ὦτα τῶν Ἑπτανησίων καὶ μολονότι τὸ γεγονὸς ἦτο ἤδη τετελεσμένον, μολονότι ἡ συνθήκη εἶχεν ἤδη ὑπογραφῆ, οὐχ ἧττον ὑπῆρχον πολλοὶ οἱ δύσπιστοι, οἱ πυρρωνιστοί, οἵτινες ἔσειον μετ' ἀμφιβολίας τὰς κεφαλάς.

Ἀπὸ ἡμερῶν εἴχομεν παραστῆ μάρτυρες τῶν παρασκευῶν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ. Οἱ ἀξιωματικοὶ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὴν ἀντικειμένην συνοικίαν τῆς πόλεως, τὴν καλουμένην Πλάκα καὶ κειμένην ἐγγύτερον πρὸς τὸν στρατῶνά των, ἐξεκένουν ἤδη τὰς οἰκίας ἃς κατεῖχον καὶ ἔρριπτον ἀπὸ τῶν παραθύρων κατὰ τὴν συνήθειάν των μερικὰ σκεύη καὶ ἄχρηστα δι' αὐτοὺς ἀντικείμενα, κανὲν κάτοπτρον μικρὸν τεθραυσμένον, καμμίαν ψήκτραν παλαιάν, καμμίαν δερματίνην ζώνην μετὰ πόρπης, κανὲν τόπι διὰ τὸ κρίκετ, διὰ τὴν κατοχὴν τῶν ὁποίων δεινοὶ συνήπτοντο ἀγῶνες μεταξὺ τῶν καραδοκούντων τὰ λάφυρα παίδων τῆς συνοικίας. Διότι εἰς τοὺς παῖδας ἡμᾶς ἦσαν γνωστοὶ καὶ κατ' ὄνομα πολλάκις οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκεῖνοι ὅπως μᾶς ἦσαν γνωσταὶ καὶ αἱ ἕξεις των. Ὁ δεῖνα λοχαγὸς ἐγνωρίζομεν ὅτι ἐλέγετο Μίστερ Μπλέκ, ὁ ἄλλος Μίστερ τάδε· καὶ ἐγνωρίζομεν ἐπάνω κάτω καὶ τὰ τῆς καταγωγῆς των, διότι διελάλουν ἐπὶ παραδείγματι μεταξὺ τῶν παιδικῶν μας κύκλων ὅτι ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος καὶ ξηρὸς ἀνθυπολοχαγός, ὁ ἀσθενικὸς καὶ ἰσχνότατος, ἐπονομαζόμενος διὰ τοῦτο παρ' ἡμῶν Μύγα, ἦτο πλουσιώτατος, 'υἱὸς λόρδου' καὶ ἐδαπάνα πολλά, πάρα πολλά. Καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ πάλιν ἐφέροντο πρὸς ἡμᾶς τοὺς παῖδας μετὰ προσηνείας, ὁσάκις δὲν ἐφέροντο μετὰ βρεττανικῆς ἠθοτροπίας καὶ δὲν μᾶς ἔλουον χάριν ἀστεϊσμοῦ διὰ κάδδων ὕδατος ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν τῆς Μέσσης, δηλαδὴ τῆς οἰκίας ἔνθα συνήρχοντο οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς εἰς συσσίτιον, ἐνῷ ἐπωλίζομεν τὰ χαλκᾶ νομισμάτια, ὅποια ἐκεῖθεν μᾶς ἔρριπτον, τὰ ὁποῖα ἦσαν πολλάκις καὶ... πεπυρακτωμένα ἐπίτηδες! Ὑπῆρχε λοιπὸν κάποιος δεσμὸς συμπαθείας, εὐεξήγητος ἄλλως τε ἕνεκα τῆς πολυχρονίου συμβιώσεως, ὅστις ὅμως, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν ἀπέκλειεν ἀπὸ τοῦ νὰ τοὺς θεωρῶμεν ἡμεῖς οἱ μικροὶ ἐν τῇ ἐπάρσει τῆς ὀρθοδοξίας μας ὡς σκυλιὰ τοὺς Διαμαρτυρομένους ἐκείνους καὶ νὰ πιστεύωμεν ἀκραδάντως ὅτι αἱ ψυχαί των ἐνεφανίζοντο τὴν νύκτα ἐκεῖ εἰς τὸ παρὰ τὸ Δράπανον νεκροταφεῖόν των ὡς κουτάβια!

Εἴχομεν ἴδει λοιπὸν τὰς παρασκευὰς τῆς ἀναχωρήσεως. Εἴδομεν βαθμηδὸν ἐπιβιβασθέντας ἐπὶ τῶν ὁπλιταγωγῶν τοὺς ἐρυθροχίτωνας στρατιώτας τοῦ πεζικοῦ, μὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των, διότι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον οἰκογενείας παρακολουθούσας αὐτοὺς εἰς τοὺς διαφόρους σταθμοὺς τῶν ἀχανῶν ἀγγλικῶν κτήσεων, τοὺς πωγωνίας σκαπανεῖς, οἵτινες προηγοῦντο μὲ τοὺς πελέκεις εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς περιπάτους, τοὺς ὀλίγους πυροβολητάς, τοὺς διαμένοντας κυρίως εἰς τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μὲ τὸ μικρὸν στρογγύλον πηλίκιον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς προσδεδεμένον δι' ἱμάντος ὑπὸ τὸν πώγωνα, τοὺς ἱππεῖς μὲ τὰ λευκὰ αὐτῶν ἐπανωφόρια, τοὺς ἵππους καὶ τὰς ἀποσκευὰς τῶν ἀξιωματικῶν ἐντὸς μεγάλων φορτηγίδων. Ἤμεθα συνειθισμένοι εἰς τοιαύτας μετακινήσεις· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην τὸ πρᾶγμα διέφερεν. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ τὸ 2 — ὁ ἀριθμὸς τοῦ τάγματος — διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ 60 φέρ' εἰπεῖν. Ὄχι! ἐπρόκειτο νὰ φύγωσιν οἱ Ἄγγλοι διὰ παντός. Διὰ παντός!... τὸ τοιοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν τῶν μικρῶν καθὼς καὶ πολλῶν ἐκ τῶν μεγάλων.

Διὰ τοῦτο ἀπὸ ὄρθρου βαθέος κατὰ τὴν τετυχημένην ἐκείνην ἡμέραν ἐπεκράτει σφοδρὰ συγκίνησις εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐνωρὶς ἤρχισε νὰ συρρέῃ ὁ λαὸς εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἀλλὰ πολλοὶ δὲν ἐτόλμων νὰ κατέλθωσι κάτω, ἵσταντο δὲ θεώμενοι ἀπὸ τοῦ ἄνωθεν τετειχισμένου μέρους αὐτῆς παρὰ τὸ κατάστημα τοῦ Σωφρονιστηρίου. Ἀφορμὴ τοῦ δισταγμοῦ τούτου ἦτο ἡ διαδοθεῖσα φήμη ὅτι ἔμελλον νὰ συμβῶσι ταραχαὶ καὶ ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἐσκόπευον νὰ πυροβολήσωσι κατὰ τοῦ πλήθους, ἂν ἤθελε τοῦτο ἐκτραπῇ εἰς ἐχθρικὰς διαδηλώσεις. Μωροτέρα καὶ μᾶλλον ἀνυπόστατος φήμη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Τὸ αἴσθημα τὸ ἐπικρατοῦν παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις ἦτο ἡ κατάπληξις, ὄχι τὸ μῖσος, ὄχι ἡ ἔχθρα, ἥτις, κυρίως εἰπεῖν, οὐδέποτε ὑπῆρξεν. Ἔβλεπον τὴν ἕνωσιν πραγματοποιουμένην καὶ δὲν τὸ ἐπίστευον· τόσον ὀλίγοι ἤλπιζον ὅτι τὸ δίκαιον μικροῦ λαοῦ ἔμελλε νὰ ὑπερισχύσῃ ἀπέναντι πανισχύρου Δυνάμεως, δίκαιον ὑποστηριζόμενον μόνον διὰ τοῦ λόγου, διὰ τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς ἀκαμψίας τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ἀνδρῶν, διὰ τῆς θαυμαστῆς

αὐτῶν καρτερίας ἐν τῷ δικαίῳ ἀγῶνι. Παρὰ δὲ τοῖς Ἄγγλοις ἐπεκράτει ποιά τις συγκίνησις. Ἀπεχωρίζοντο ὑπὸ παντὸς ἀπὸ τόπου ἔνθα τὸ ἔνδοξον Ἔθνος τιμίως μὲν ὡς προστάτης, ἐπὶ δὲ ὡς κυρίαρχος διετέλεσεν ἐπὶ πλέον τοῦ ἡμίσεος αἰῶνος, ἀπεκόμιζον δὲ ἀναμνήσεις εὐχαρίστους ἐκ τοῦ εὐκράτου κλίματος, ἐκ τῶν παντοίων φυσικῶν χαρισμάτων τῆς γῆς ἐκείνης καὶ τοῦ φιλανθρώπου χαρακτῆρος τῶν κατοίκων της.

Περὶ τὴν ἑνδεκάτην ἀντήχησεν αἴφνης τὸ πρόσταγμα Ποτζὲτ ἄρμ! Ὁ παρὰ τὸν ἱστὸν τεταγμένος οὐλαμὸς τῶν Ἄγγλων στρατιωτῶν καὶ τῶν ἐντοπίων χωροφυλάκων μὲ τὸν πῖλον ἐκεῖνον τὸν πλατὺν ἰώδους ὑποξάνθου χρώματος, ἐπαρουσίασεν ὅπλα καὶ ὑπὸ τὸν κρότον τῶν τηλεβόλων τῆς ἀγγλικῆς φρεγάδας κατεβιβάσθη ἐν βραδύτητι μεγαλοπρεπεῖ ἡ ἀγγλικὴ σημαία. Μετά τινας στιγμὰς πάλιν τὰ τηλεβόλα ἐβρόντησαν, πάλιν οἱ στρατιῶται ἐπαρουσίασαν ὅπλα καὶ ἡ γαλανόλευκος ἑλληνικὴ σημαία ἀνεπετάσθη ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ. Τότε ἡ καταπιέζουσα τὰ στήθη ὡς ἐφιάλτης συγκίνησις ἐξερράγη· τότε οἱ ὀφθαλμοὶ ἐδάκρυσαν· τότε ἀπὸ τὰ στήθη πάντα ἐξῆλθε μία παρατεταμένη βροντώδης κραυγὴ ἐπευφημίας. "Ζήτω ἡ Ἕνωσις! Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Ζήτω ἡ Ἀγγλία!" Καὶ οἱ τελευταῖοι Ἄγγλοι στρατιῶται ἐπιβιβασθέντες ἤδη εἰς τὰς φορτηγίδας ἀπήντων δι' ἐνθουσιωδῶν "Οὐρρά!" — Ἡ Ἕνωσις, τὸ ὄνειρον, ἐτελέσθη! Μετ' ὀλίγον δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰμὴ ὁ καπνὸς τῶν μακρὰν ἤδη διακρινομένων ἀγγλικῶν πλοίων. Ὁ τέως πλήρης τύρβης καὶ θορύβου εὐρύχωρος στρατὼν τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων ἐξετείνετο ἤδη παρὰ τὴν ἐσχατιὰν τῆς πλατείας σιγηλὸς ὡς κοιμητήριον· φιλοπάτριδές τινες πολῖται (?) ὡς νὰ ἤθελον νὰ ἐπικυρώσωσι καὶ δευτέραν φορὰν τὸ μέγα γεγονὸς ἔστησαν ἄλλην μίαν μεγάλην, ἀπέραντον ἑλληνικὴν σημαίαν εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας, ἣν εὐθὺς μετωνόμασαν πλατεῖαν τῆς Ἑνώσεως. Ἀπὸ τοῦ βάθρου του δὲ ὁ χάλκινος ἀνδριὰς τοῦ Sir Θωμᾶ Μαίτλανδ, τοῦ πρώτου λόρδου Ἁρμοστοῦ τῆς Ἑπτανήσου, ἐν ἀρχαϊκῇ περιβολῇ μὲ τὴν τεταμένην ἐκείνην χεῖρά του δι' ἧς κρατεῖ τὸν κύλινδρον τοῦ συνταγματικοῦ χάρτου τοῦ Ἰονίου Κράτους, ἐφαίνετο ὡς ἀπορῶν καὶ ἐρωτῶν νὰ μάθῃ τί συνέβαινον τὰ παράδοξα ἐκεῖνα γεγονότα.

Ἡ Ἕνωσις ἐπετελέσθη, ἀλλὰ κατὰ τύπους μόνον. Τὸ 1 τάγμα τοῦ πεζικοῦ ἀναχωρῆσαν ἐξ Ἀθηνῶν πρὸ ἡμερῶν, ἀφοῦ ἐπεθεωρήθη ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ἐλευθερίας παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν, εἶχε μεταβῇ ἤδη εἰς Κέρκυραν καὶ παρευρέθη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παραδόσεως· ἀλλ' ἕνεκα κωλύματος οἱ λόχοι οὓς ἔμελλε νὰ ἐκπέμψῃ εἰς τὰς λοιπὰς νήσους δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μεταβῶσιν ἐγκαίρως. Ἡ 21 Μαΐου παρῆλθεν ἐν χαρᾷ καὶ ἑορταῖς· ἀλλὰ τὴν ἑπομένην ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ ἀνησυχία τις τοὺς κατοίκους· αἱ ἐγχώριοι ἀρχαὶ ἐλειτούργουν, ἀλλ' ἡ ἔνοπλος δύναμις, ἀποτελουμένη μόνον ἐκ τῶν σχετικῶς ὀλίγων ἐντοπίων χωροφυλάκων, ἴσως δὲν ἐπήρκει πρὸς περιφρούρησιν τῆς τάξεως καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον. Εὐτυχῶς τὴν ἐπιοῦσαν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου 23 Μαΐου ὁ σηματικὸς τηλέγραφος, πρὸς ὃν διαρκῶς ἀνηττένιζον οἱ κάτοικοι, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ βραχώδους λόφου ἐσήμαινε τὸν κατάπλουν ἑλληνικοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὸν λιμένα, παρὰ τὴν προκυμαίαν τοῦ ὁποίου συνέρρευσε ἤδη τὸ πλῆθος ἀναμένον μετὰ παλμῶν καρδίας. Μίαν συγκινητικὴν παράστασιν ἰδίως ἐνθυμοῦμαι· τὸν μπάρμπα Δῆμον, γέροντα εὐθυτενῆ, ὑψηλόν, φέροντα φέσιον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπενδύτην βραχύτατον ἐν εἴδει ἀμπεχόνου, τὸν ἐπιζῶντα αὐτὸν σημαιοφόρον τοῦ Λάλα, ἔνθα οἱ Κεφαλλῆνες ἠγωνίσθησαν ἀνδρείως καὶ νικηφόρως κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐπαναστάσεως, κρατοῦντα τεμάχιόν τι τῆς σημαίας ἣν ἐκράτει τότε, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν "Ἐλευθερία ἢ θάνατος". Ὑπὸ τὸν χαρμόσυνον ἦχον τῶν κωδώνων τῶν ναῶν, ἐνῷ ἀντήχουν ἔτι εὐρύθμως αἱ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαί, ἀπεβιβάσθη ὁ ἑλληνικὸς στρατός. Ὁ ἑλληνικὸς στρατός!... εἷς λόχος πεζικοῦ, στρατιῶται φοροῦντες τὰ ὑψηλὰ κράνη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μία ἡμιμοιρία πεζῶν χωροφυλάκων μὲ τὰς λευκὰς μαλλίνας ἐπωμίδας, ὀλίγοι χωροφύλακες ἔφιπποι καὶ ἓξ ἢ ὀκτὼ πυροβοληταὶ μὲ τὰς στιλβούσας ἐκείνας ὀρειχαλκίνας κόρυθας καὶ τὸ μακρὸν ἐρυθρὸν λοφίον… αὐτὸς ἦτο ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς στρατός. Ἀλλ' ἀδιάφορον· ἡ Μεγάλη Στρατιὰ ἂν ἀπεβιβάζετο, δὲν θὰ ἐπεποίει περισσοτέραν ἐντύπωσιν καὶ μεγαλειτέραν χαρὰν εἰς τὸ ἐκεῖ συνηγμένον πλῆθος, τὴν συγκίνησιν δ' ἐπέτεινεν ἡ θέα τοῦ γηραιοῦ συμπολίτου μας συνταγματάρχου Παναγιώτου Κουρκουμέλη, διορισθέντος φρουράρχου τῆς νήσου, καὶ τινων ἄλλων ἀξιωματικῶν κατωτέρων, ἐπίσης Κεφαλλήνων, οὓς φιλόφρων καὶ εὔστοχος τῆς Ἀρχῆς πρόνοια ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν των πατρίδα. Ὅλον τὸ πλῆθος, γέροντες, γυναῖκες, παιδία, κατείχοντο ὑπὸ ἀρρήτου συγκινήσεως, τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἀνέβλυζον ἀ(?)λειπτεί ἐκ τῶν βλεφάρων. Συνωθοῦντο πέριξ τῶν ὀλίγων ἐκείνων στρατιωτῶν, τοὺς ἠσπάζοντο, ἔθλιβον τὴν χεῖρά των, ἀπηύθυνον αὐτοῖς παντοίας ἐρωτήσεις, ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ προσφέρωσιν αὐτοῖς παντοίας περιποιήσεις. Ἔπειτα ὁ λόχος ἐξεκίνησε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀναριθμήτου λαοῦ καὶ ἡγουμένης τῆς Φιλαρμονικῆς ἀνακρουούσης φαιδρῶς διάφορα ἐμβατήρια, τοὺς γοργοὺς ἤχους τοῦ "Ἂν δὲν κόπτῃ τὸ σπαθί μου", τοῦ "Πάρα πολὺ ὑποφέρομαι τὸν ξένον 'ς τὴν πατρίδα", τῶν ᾀσμάτων ἅτινα ἀντήχουν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ῥιζοσπαστισμοῦ κατὰ πᾶσαν ἐθνικὴν ἑορτήν, κατὰ πᾶσαν διαδήλωσιν, τὰ ὁποῖα τότε ἐσήμαινον διαμαρτυρίαν ἢ ἐλπίδα, καὶ τὰ ὁποῖα τώρα ἐσήμαινον νίκην καὶ θρίαμβον. Καὶ οἱ στρατιῶται ὡδηγήθησαν οὕτω πανηγυρικῶς εἰς τὸν ἐγκαταλελειμμένον παρὰ τῶν Ἄγγλων στρατῶνα, ἐνῷ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξηκολούθει νὰ κυματίζῃ ἀγέρωχος ἡ σημαία τοῦ Λάλα εἰς τὰς ἀκόμη στιβαρὰς χεῖρας τοῦ μπάρμπα Δήμου…

Ἡ Ἕνωσις λοιπὸν ἐπετελέσθη καὶ πράγματι, ὄχι μόνον κατὰ τύπους. Ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς κατέλαβε τὰς νήσους. Οἱ στρατιῶται καὶ κατὰ τὰς ἀφεξῆς ἡμέρας ἦσαν τ' ἀντικείμενα ἀπεριγράπτων ἐνδείξεων ἀπροσποιήτου ἀδελφικῆς ἀγάπης· εἰς τοὺς κύκλους δὲ ἡμῶν τῶν μικρῶν ἐφείλκυον ἀμέριστον τὴν προσοχήν, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸν θαυμασμόν μας. Ἕλληνες στρατιῶται!... εἶναι ἀνεξήγητος ἡ ἐντύπωσις ἣν μᾶς προυξένουν αὐταὶ αἱ δύο λέξεις. Τοὺς παρηκολουθοῦμεν, τοὺς ἐξητάζομεν, ἐβλέπομεν μετὰ περιεργείας τὴν στολήν των, ἠκούομεν (?) τὸ ὀξὺ σάλπισμα, τὴν Θοδώραν ὅπως ἐλέγομεν τότε, παρηκολουθοῦμεν εἰς τὰ γυμνάσια καὶ ἐποιοῦμεν συγκρίσεις τῶν ξένων τῶν ἀπελθόντων ξένων στρατιωτῶν πρὸς τοὺς τῶν ντελιάδων (?), συγκρίσεις αἵτινες, ἐννοεῖται, χάρις εἰς τὴν πρώιμον καὶ μεροληπτικὴν φιλοπατρίαν μας ἀπέβαινον πάντοτε ὑπὲρ τῶν δευτέρων. Πολλοὶ νέοι καλῶν οἰκογενειῶν ἔσπευσαν νὰ κατατεχθῶσιν ὡς ἐθελονταὶ εἰς τὸν στρατόν, εἰς ὃν ἀκόμη τινὲς ἐξ αὐτῶν ὑπηρετοῦσι ζωννύμενοι τὸ ξίφος τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ εὑρόντες χάρις εἰς τὴν παράφορον ἐκείνην ὁρμὴν τοῦ εὐγενοῦς ἐνθουσιασμοῦ εὐγενὲς (?) καὶ ἔντιμον στάδιον. Ὅλα ταῦτα ἦσαν καλά· ἀλλὰ δὲν ἤρκουν. Ἔλειπε κάτι διὰ νὰ σφραγισθῇ ἡ νέα αὕτη τάξις τῶν πραγμάτων, κάτι τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τὸν κρύφιον πόθον καὶ τὴν κρυφίαν ἔτι ὑπερηφάνειαν τῶν κατοίκων. Τὸ κάτι τοῦτο ἦτο ἡ παρουσία τοῦ βασιλέως καὶ τὸν πόθον αὐτὸν διηρμήνευε τὸ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ψαλλόμενον παρὰ τοῦ λαοῦ ᾆσμα·

… Δὲν σὲ ἤπαρε ἡ σημαία,
Ἡ σημαία τοῦ λαοῦ!
Σὺ τὸν εὔμορφον σημαία
Ἀνυψώνεται παντοῦ.

. . . .

Ἔφθασε κι' ὁ βασιλεύς μας,
Τοῦ λαοῦ ὁ ἐκλεκτός,
Ἄγγελος τῆς Ἐλευθεριᾶς μας
Τὸν ἐστείλ' ὁ Θεός.

Ὁ λαὸς ἐπόθει νὰ ἴδῃ τὸν βασιλέα του καὶ τὸν ἀνέμενεν ἀνυπομόνως. Τὸν βασιλέα του! ἡ λέξις αὕτη ἐγέννα φρικίασιν ἱερᾶς συγκινήσεως. Ὁ Ἰόνιος λαὸς εἶχε τέλος πάντων καὶ αὐτός, ὡς μέλος ἀναπόσπαστον πλέον τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ κράτους τὸν ἰδικόν του βασιλέα.

Ἡ Βικτωρία, ἡ χαριτόβρυτος Ἄνασσα, ἦτο ἡ βασίλισσα τῆς προστάτιδος Δυνάμεως του· δὲν ἦτο βασίλισσά του. Πρὸς στιγμὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος εἶχον ὑπαχθῆ αἱ νῆσοι ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ μεγάλου θεριστῆρος (?), τοῦ Ναπολέοντος, ἀλλ' ἐπὶ διάστημα τόσον βραχύ, ὥστε σχεδὸν δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὸ ἐννοήσωσι. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀνακτοβούλιον τῆς Γαλλίας τὸ εἶχε λησμονήσει καὶ οὔτε κἂν τὴν γεωγραφικὴν θέσιν τῶν ταλαιπώρων νήσων ἐνθυμεῖτο, διότι ὅτε οἱ ἀποσταλμένοι ἀντιπρόσωποι τῶν νήσων μετέβησαν εἰς Παρισίους καὶ παρουσιάσθησαν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸν Ταλλεϋράνδον, ὁ τόσον πολύκροτος αὐτὸς διπλωμάτης ἐν προφανεῖ ἀμηχανίᾳ εἶπε πρὸς τὸν παρουσιασθέντα αὐτῷ ἀντιπρόσωπον τῆς Ἁγίας Μαύρας, τῆς Λευκάδος δηλαδή· "Sainte-Maure! Sainte-Maure, de nos possessions en Afrique?". Ἔπρεπε ν' ἀνατρέξωσιν εἰς χρόνους ἀπομεμακρυσμένους τῆς ἰδικῆς των ἱστορίας, πέραν ἀκόμη τῆς βυζαντινῆς περιόδου, ὅτε αἱ πτωχαὶ νῆσοι μακρὰν τοῦ κέντρου τῆς ἐξουσίας κείμεναι καὶ παραμεληθεῖσαι, ἀφίνοντο ἔρημοι εἰς τὰς κατακτήσεις τῶν ξένων τυχοδιωκτῶν καὶ εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων, εἰς τὴν ποιητικὴν ὁμίχλην τῶν προϊστορικῶν χρόνων, ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἦγεν ἐπὶ τὴν Τροίαν τοὺς μεγαθύμους Κεφαλλῆνας καὶ ὁ Ἀλκίνοος ἡγεμόνευε τῶν Φαιάκων, διὰ νὰ εὕρωσιν ἐποχὴν ἄλλην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἠδύναντο ἐπίσης νὰ εἴπωσιν· ὁ βασιλεύς μας! Πρὸς τὸν βασιλέα δὲ αὐτὸν συνεδέοντο ἀκόμη στενότερον οἱ Ἑπτανήσιοι, καθότι διὰ τῆς συνθήκης τοῦ Λονδίνου ἡ χώρα των παρεχωρεῖτο ὡς προὶξ τρόπον τινὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ Γεωργίου ὡς βασιλέως. Διὰ ταῦτα τὸν ἐπερίμενον· ἤθελον νὰ τὸν ἴδωσι. Ὅλοι ἠρώτων περὶ τῆς μορφῆς του, περὶ τῶν ἕξεών (?) του, μετὰ ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ἡ δὲ εἰκὼν αὐτοῦ, ἥτις τὸν παρίστα ὑπὸ στολὴν δοκίμου τοῦ δανικοῦ ναυτικοῦ, ἐρειδόμενον ἐπὶ κιλλίβαντος τηλεβόλου, ἐφαίνετο πανταχοῦ ἀνηρτημένη.

Ἀκράτητος ἐξεδηλώθη ἡ χαρὰ ὅτε ἐγνώσθη ὅτι ὁ βασιλεὺς ἔμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν ἡμετέραν νῆσον. Ἀμέσως ἐπιτροπαί, ἀμέσως διασκέψεις (?) καὶ πρόθυμος καταβολὴ ἐράνων ἀπὸ τοῦ πλουσίου ἐμπόρου μέχρι τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου, ἕως ὅτου συνήχθη ποσὸν ἱκανὸν ὅπως εὐπρεπῶς δεχθῇ ὁ τόπος τὸν νεαρὸν ἡγεμόνα του. Ἐπὶ ἡμέρας διήρκεσαν πυρετώδεις αἱ παρασκευαί. Μεγαλοπρεπὴς ἁψὶς ἠγέρθη εἰς τὴν ἀποβάθραν τῆς πλατείας τῆς Ἑνώσεως, ἐκεῖθεν δὲ μέχρι τῆς οἰκίας τῆς προσδιορισθείσης πρὸς κατοικίαν τοῦ σεπτοῦ ξένου ἐκοσμήθη ὁλόκληρος ἡ μακρὰ ὁδὸς διὰ σημαιῶν, διὰ φανῶν, διὰ κλάδων. Τὰ δάση τοῦ Αἴνου ἐσυλήθησαν καὶ ἡ βαλσαμώδης ὀσμὴ τῆς ἐλάτης μὲ τὸ βαθὺ πράσινον χρῶμά της ἐπλημμύριζε (?) τὸν ἀέρα. Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς ἐβράδυνεν. Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς πρωτευούσης διὰ τὴν περιοδείαν ἀπὸ τῆς 13 Μαΐου μετέβη κατ' ἀρχὰς εἰς Σῦρον, ἔπειτα εἰς Ὕδραν, κατόπιν εἰς Ναύπλιον καὶ ἐκεῖθεν περιῆλθε τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Πελοποννήσου, πανταχοῦ γενόμενος δεκτὸς μετ' ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ. "Δὲν σ' ἐχορτάσαμεν ἀκόμη, βασιλεῦ!" ἔλεγεν αὐτῷ ἁπλοϊκός τις κάτοικος τῆς Τριπόλεως, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνεχώρει ἐφ' ἁμάξης ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης, "μεῖνε ἀκόμη λιγάκι!" Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασε διὰ τὴν ἀφελῆ παράκλησιν καὶ ἀπήντα καλοκαγάθως ὅτι ἔμελλε καὶ ἄλλοτε νὰ ἐπανέλθῃ. Εἰς Κατάκωλον ἐπεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ ἀτμοδρόμωνος Ἑλλάς, τοῦ μόνου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πολεμικοῦ πλοίου τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, παρακολουθούμενος δὲ ὑπὸ τῶν πλοίων τῶν τριῶν μεγάλων Δυνάμεων, ἀναμενόντων αὐτὸν ἐκεῖ, ἀπῆρεν εἰς Κέρκυραν, ἔνθα ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πάσης περιγραφῆς. Γοητευθεὶς ἐκ τῶν φυσικῶν καλλονῶν τῆς ὡραίας νήσου ὁ βασιλεὺς παρέμεινεν αὐτόθι ἡμέρας τινὰς ἐπὶ πλέον τῶν ἀρχικῶς ὁρισθεισῶν. Ἐν τοσούτῳ ἡμεῖς ἐν Κεφαλληνίᾳ τὸν ἀνεμένομεν ἀνυπομόνως, ἡ δὲ ἀκριβὴς ἡμέρα τῆς ἀφίξεως δὲν ἦτο γνωστὴ εἰμὴ κατὰ συμπερασμούς, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν ὑπῆρχε μετὰ τῶν νήσων τηλεγραφικὴ συγκοινωνία.

Ὁλονὲν δὲ ἐκορυφοῦτο ἡ ζωηρὰ περιέργεια καὶ ἡ ἀνυπομονησία καὶ ἀπὸ παντὸς σημείου τῆς νήσου συνέρρεον εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ παραστῶσι κατὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ ἴδωσι τὸν βασιλέα. Σημειωτέον ὅτι παρεκτὸς τῆς ἐθνικῆς σημασίας, τὸ γεγονὸς ἦτο σημαντικὸν ὑπὸ ἑτέραν ἔποψιν. Οὐδέποτε ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἴσως τοῦ Νορμανδοῦ Ῥοβέρτου Γυισκάρδου θανόντος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς νήσου, ποὺς βασιλέως εἶχε πατήσει τὸ ἔδαφος τῆς χώρας μας. Οἱ Ἑνετοὶ μᾶς ἔστελλον ἕνα προβεδοῦρον (ἤτοι προβλεπτὴν) εὐγενῆ συνήθως, ἀλλὰ πενόμενον καὶ ἄπληστον· οἱ Γάλλοι ἕνα στρατηγόν· οἱ Ἄγγλοι ἕνα Ἁρμοστὴν Lord High Commissioner καὶ ἡ ἄφιξίς του, ὁσάκις σπανίως ἀπεφάσιζε νὰ καταλίπῃ τὴν ἐν Κερκύρᾳ ἕδραν του καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ ἑτέραν τινὰ τῶν νήσων, ἐθεωρεῖτο μέγα συμβάν. Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν νῆσον μας ὁ διάδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου, πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ἀκόμη τότε νεώτατος. Τιμαὶ μεγάλαι εἶχον ἀποδοθῆ καὶ εἰς αὐτόν, φωταψίαι, ἁψῖδες, ἐπιγραφαί, ἀλλ' ἦσαν πάντα ταῦτα ἐνδείξεις ἀβροφροσύνης, σεβασμοῦ πρὸς τὸν υἱὸν τῆς Ἀνάσσης, ὄχι ἐκδηλώσεις ἐγκαρδίου ἀγάπης. Ἄλλο γόητρον εἶχεν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, τὸν ὁποῖον ἀνέμενον ὅλοι μετ' ἀνεκφράστου (?) προσμονῆς. Τέλος ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησεν ἐκ Κερκύρας, ἐπεσκέφθη τοὺς Παξούς, εἶτα τὴν Λευκάδα, διεπεραιώθη ἐκεῖθεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς Στερεᾶς, ἔπειτα πάλιν διὰ θαλάσσης μετέβη εἰς Μεσολόγγιον. Τὴν 17 Ἰουνίου ὄρθρου βαθέος ἀπῆρεν ἐκεῖθεν καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ὁ τηλέγραφος πρὸς ὃν ἐστρέφοντο πάντων τὰ βλέμματα ἐσημείωσε τὸν κατάπλουν στόλου· δύο μπαλόνια μαῦρα ἑκατέρωθεν καὶ μίαν μεγάλην ἑλληνικὴν σημαίαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἱστοῦ. Ἐδράμομεν τότε πάντες εἰς τὴν πλατεῖαν, συνωθούμενοι περὶ τὴν ἀποβάθραν. Ἐκεῖ παρετάχθη ὁ στρατός, αἱ ἐγχώριοι ἀρχαί, ὁ γηραιὸς μητροπολίτης Σπυρίδων μετὰ τοῦ κλήρου, ὅλοι οἱ ἐν τέλει. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὁ ἀτμοδρόμων, φέρων εἰς τὸν μεσαῖον ἱστὸν τὴν βασιλικὴν σημαίαν, μεγαλοπρεπῶς διασχίζων τὰ κυανᾶ ὕδατα τοῦ λιμένος· μετ' αὐτὸν εἵπετο ἓν ἀγγλικὸν πολεμικὸν πλοῖον, κατόπιν ἓν γαλλικόν, καὶ τελευταῖον ἓν ῥωσικόν. Πρώτην φορὰν αἱ τρεῖς αὗται σημαῖαι, αἱ διεκδικήσασαι ἄλλοτε πεισματωδῶς πρὸς ἀλλήλας τὴν κατοχὴν τῶν ἑλληνικῶν αὐτῶν νήσων καὶ ἐκ περιτροπῆς κυματίσασαι κυριαρχικῶς ἐπ' αὐτῶν, πρώτην φορὰν εὑρίσκοντο συνηνωμέναι ὅπως συμπανηγυρίσωσι τὸ γεγονὸς τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἑπτανησιακοῦ λαοῦ. Λάμψις πολύκαπνος ἀπεσπάσθη μετὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ σκάφους· οἱ ναῦται ἀνῆλθον εἰς τὰς κεραίας ἐπευφημοῦντες· τὰ τηλεβόλα ἐβρόντησαν καὶ τὸν δοῦπον ἐπανελάμβανον αἱ ἠχοὶ τῶν ἀντικρὺ βουνῶν, μὲ τὸν κρότον δὲ συνηνοῦντο αἱ φρενιτιώδεις ζητωκραυγαὶ τοῦ πλήθους. Ὁ βασιλεὺς φέρων στολὴν ναυτικήν, γοργός, εὐκίνητος, πλήρης νεότητος καὶ σφρίγους, φαιδρὸς ἀλλὰ καὶ συγκεκινημένος ἀπέβη εἰς τὴν ξηράν. Τότε ὅλον τὸ πλῆθος, τὸ ἐνθουσιωδῶς ἀλαλάζον ἐξεχύθη ὡς χείμαρρος παρακολουθοῦν τὴν βασιλικὴν ἅμαξαν καὶ ἡ ἔξαψις ἐκείνη ἡ ἀκράτητος ἀγαλλιῶντος λαοῦ, καὶ οἱ κλάδοι τῶν δαφνῶν καὶ τῶν μυρσινῶν, καὶ τὰ ποικίλα χρώματα τῶν σημαιῶν, καὶ τὰ λοφία τῶν στρατιωτικῶν, καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῶν περιχρύσων στολῶν τῆς ἡγεμονικῆς ἀκολουθίας, ὅλα ταῦτα ὁμοῦ ἀναφυρόμενα, ὅλα καταυγαζόμενα ἀπὸ τὴν ἐξαίσιον αἴγλην τοῦ θερινοῦ ἡλίου ἀπετέλουν θέαμα γοητευτικόν, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα διετήρησε ζωηρὰν ἔκτοτε ἡ παιδική μου μνήμη. Ὅτε δὲ ὁ βασιλεὺς ἐπεφάνη εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας, ἔνθα κατέλυσε, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ πλῆθος, ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς, συμπαθοῦς καὶ νεανικὴν ἀποπνεούσης μορφῆς του, ὡς ν' ἀνεζήτουν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς πραγματώσεως προαιωνίων ἐθνικῶν πόθων, καὶ εἶδα τότε πολλούς τινας ἄνδρας δακρύοντας περὶ ἐμὲ καὶ ποιοῦντας ἀκουσίως τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὡς νὰ ἐπανελάμβανον ἐνδομύχως τὸ τοῦ Συμεῶνος· "Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα!"

Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΟΥ!

ΣΑΝ Παναγιᾶς εἰκόνισμα μὲ ῥόδα Σὲ στολίζω·
Καὶ ταπεινὸς προσκυνητὴς 'μπροστά Σου γονατίζω
Κι' ἀπ' τὴν καρδιά μου ἡ προσευχὴ 'ς τὰ χείλη μου ἀνεβαίνει.
Βασίλισσά μου σπλαχνική, Βασίλισσα ἁγιασμένη!

Τὴν ὥρα ὁποῦ γεννήθηκες ἀπὸ τῆς τρεῖς τῆς Μοίραις
Τῆς χάρες πῶχεις σήμερα χαρίσματα τῆς 'πῆρες·
Ἡ πρώτη Μοῖρα Σοὔπλασε τὰ τιμημένα κάλλη,
Κ' ἡ ἄλλη Μοῖρα Σοὔταξε κορώνα 'ς τὸ κεφάλι,
Κ' ἡ τρίτη Μοῖρα Σοὔδωσε γιὰ χάρισμά της μόνο
Ψυχὴ ποῦ κλαίει καὶ πονεῖ γιὰ κάθε ξένον πόνο.

Πόσαις φοραίς, Βασίλισσα, μὲ δίχως περηφάνεια,
Σὰν Παναγία πὔρχεται 'ψηλ' ἀπὸ τὰ οὐράνια,
Πόσαις φοραῖς δὲν ἄφησες τὸ λόχρυσο θρονί Σου
Κ' ἦλθες μὲ τὴν ἀγάπη Σου, μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή Σου,
Νὰ φέρῃς 'ς τὸ φτωχὸ ζωή, χαρὰ 'ς τὸν λυπημένο,
Ἐλπίδα 'ς τὸν ἀνέλπιδο, δάκρυ 'ς τὸν πεθαμένο! . . .

Ἀχ! μ' ἕνα του χαμόγελο, μ' ἕνα φιλί του ἀκόμα,
Πόσαις φοραῖς δὲν ἔκαμε τὸ σπλαχνικό Σου στόμα
Τῆς ὀρφανιᾶς τὰ πότισμα νὰ ἰδοῦν καλὴν ἡμέρα
Καὶ νὰὕρουν μιὰ Βασίλισσα γιὰ δεύτερη μητέρα! . . .

Ἐσύ, ἁπλῆ Βασίλισσα, 'ς τὸ λόξανθο κεφάλι
Μὲ τὴ χρυσὴ κορώνα Σου φορεῖς κορώνα κι' ἄλλη.
Τὴ μιὰ κορώνα Σοὔδωσαν τοῦ Βασιλιᾶ τὰ χέρια
Τὴν ἄλλη διαμαντόπλεχτη μὲ τοὐρανοῦ τ' ἀστέρια
Τῶν πονεμένων ἡ εὐχαῖς Σ' τὴν ἔχουν χαρισμένη,
Βασίλισσά μου σπλαχνική, Βασίλισσα ἁγιασμένη!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ποῦ ἀκοίμητη στέκεις 'ψηλὰ 'ς τὸ θρόνο
Γιὰ ν' ἀγναντεύῃς πειὸ καλὰ ποιὸς κλαίει, ποιὸς ἔχει πόνο,
Καὶ νὰ σιμώνῃς χαϊδευτὰ 'ς τὴ φτώχια, 'ς τὴν ὀρφάνια,
Χλωμὰ χορτάρια ποῦ διψοῦν δροσοὺλ' ἀπ' τὰ οὐράνια,
Ἀτίμητη Βασίλισσα, γεμάτη καλωσύνη,
Νὰ Σὲ φυλάῃ ὁ Θεὸς καὶ χρόνια νὰ Σοῦ δίνῃ!

Ὅταν παιδοῦλα ἀμυρίστη μᾶς ἦρθες ἐδῶ πέρα,
Ἐσύ, τοῦ Κωνσταντίνου μας λαχταριστὴ μητέρα,
Ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροί, γονατιστοὶ 'μπροστά Σου
Κρεμάστηκαν 'ς τὰ μάτια σου καὶ 'ς τὰ 'μιλήματά Σου.
Ἡ χώρα, ποῦ εἶδανε τὸ φῶς ταίριαχτικά σου κάλλη,
Εἶνε περίσσια δυνατή, περίσσια εἶνε μεγάλη.
Ταιριασμένα καὶ ταίριαστα· χειμῶνες, καλοκαίρια,
Μέσα 'ς αὐτὴ ἀνταμώνονται — καὶ δίνουνε τὰ χέρια
Καὶ ἡ Ἀσία ἀντίμερα, κ' εὐγενικιὰ ἡ Εὐρώπη,
Καὶ κάθε τόπου οἱ ἄνθρωποι, κι' ὅλης τῆς γῆς οἱ τόποι.
Σὲ τέτοια χώρα τἄπλασε τρανά, θαρρεῖς κ' αἰώνια
Βουνά, λαγκάδια, ποταμούς, κρύσταλλα, χιόνια, ἡ Πρόνοια.
Ἐκεῖ 'ψηλὸ 'σὰ μ' ἄνθρωπο φυτρώνει τὸ χορτάρι
Κι' ἀστράφτουν παντοδύναμοι 'ς τὸ θρόνο τους οἱ Τσάροι.
Σ' τοὺς κάμπους τοὺς ἀπέραντους, 'ς τὰ δάση τὰ παρθένα
Ξενοπερὰ ὁ ὀλόφωλος αὐτὸς μας πικραμένα
Καὶ ξαναζῇ μεσ' 'ς τοῦ Βοριᾶ τὰ σκότη καὶ τὰ κρύα
Τῆς λαμπερῆς Ἀνατολῆς ἡ Αὐτοκρατορία!
Ὅμως Ἐσύ, Βασίλισσα γεμάτη καλωσύνη,
— Νὰ Σὲ φυλάῃ ὁ Θεὸς καὶ χρόνια νὰ Σοῦ δίνῃ —
Ἀπ' τὴν τρανὴ πατρίδα σου ἄλλο δὲν ἔχεις πάρη
Παρὰ ὅ,τι κρύβει 'λίγο φῶς κι' ὅ,τι σκορπίζει χάρι.
Κι' ἀπ' τὴ στιγμή, ποῦ ἐπάτησες τῆς γῆς αὐτῆς τὸ χῶμα,
Μέσα ἡ καρδιά Σου, πἄμενε κλειστὸ μπουμπούκι ἀκόμα,
Ζεστάθη κι' ἄνοιξε κι' ἀνθὸς πλατύφυλλος ἐγίνη
Καὶ μυρωδιὰ βασιλικὴ τὴν ἀρετὴ ἀναδίνει.
Κι ἀμέσως ἐπιστήθηκαμε ὅτι κ' ἐκεῖ ξεσταίνει
Τοῦ ἥλιου ἡ πύρινη ματιὰ τὴ γῆ τὴν παγωμένη,
Κι' ἄλλου δὲν βγαίνει πουθενὰ μὲ τόση γοργὴ χάρι
Ἔτσι ξανθὸ καὶ δροσερὸ καὶ πλούσιο τὸ σιτάρι,
Καὶ τὰ ξεχερσοκέλαιμα γέρνουν κ' ἐκεῖ ὡραῖα,
Καὶ περιβόλι ἁπλώνεται πανεύοσμο ἡ Κριμαία,
Κι' ἀνήμερ' ἂν μουγκρίζουνε 'ς τοὺς λόγγους της λιοντάρια,
Κ' ἐκεῖ δουλεύτραις μέλισσαις βοΐζουν 'ς τὰ θυμάρια.
Ὦ μέλισσα χρυσόφτερη τοῦ 'ξακουστοῦ Καυκάσου,
Κάλλιο ταιριάζει ὁ Ὑμηττὸς 'ς τὰ κάλλη τὰ δικά σου,
Σοῦ πρέπουν κάλλιο ἀπ' τοὺς ἀνθοὺς τῆς γῆς τοῦ Βερεζίνα
Ἡ ἀνεμώναις ποῦ ξανθαῖς φυτρώνουν 'ς τὴν Ἀθήνα.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ἐγγρόφτησε κυρά μας νὰ Σὲ ἰδοῦμε
Ὅλο Σὲ καμαρώνομε κι' ὅλο Σὲ τραγουδοῦμε,
Κι' ἀκόμ' ἀναγαλλιάζομε, κι' ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη
Καθεὶς μ' ἀγγέλου ἐμμορφιὰ τὴν ἐμμορφιά Σου 'ντύνει.
Κι' ἂν ἦρθες ἀπὸ ξένη γῆ καὶ μακρυνὴ πατρίδα,
Θεὸς τὸ θέλησ' ἀπὸ 'κεῖ νἄρθῃς ἐδῶ Ἑλληνίδα.
Κι' ἂν σὰν τὸ σπάνιο δεντρὶ Σὲ φέραν ἀπὸ πέρα,
Ἀπ' τὰ 'δικά μας ἔλαβες νερὸ καὶ φῶς κι' ἀγέρα.
Ὅταν θωρῶ τὴν 'μυγδαλιὰ μὲ μάτια κρατσπημένα,
Ποτὲ δὲν συλλογίζομαι πῶς ἦρθ' ἀπὸ τὰ ξένα·
Σ' τὴν φουντωμένη 'μυγδαλιὰ τὰ μάτια σὰν γυρίζω
Τὴν Ἄνοιξι τῆς γαλανῆς πατρίδος μου ἀντικρύζω.
Ἔτσι ἂν χρυσάνοιξες ἀλλοῦ τὰ μάτια 'ς τὴν ἡμέρα,
Ἐδῶ μας ἀνθοβόλησες κ' ἐκάρπισες 'δῶ πέρα,
Γυναίκα καὶ Βασίλισσα, Μητέρα κ' Ἑλληνίδα —
Ὅπου τὸν ἡ γέννα, πάντοτε δὲν εἶνε κ' ἡ πατρίδα.
Δίνει πατρίδα κι' ὁ Θεός, αὐτὸς ποῦ σὰν θελήσῃ
Κάνει ἕνα νεῦμα καὶ χαλᾷ τοὺς νόμους της ἡ Φύσι.
Θαρρῶ ποτὲ δὲν ἔζησες 'ς τὴν παγωνιὰ τοῦ Βόλγα,
Ἡ αὔρα τοῦ Αἰγαίου μας πάντα Σ' ἐδρόσιζ', Ὄλγα.
Σ' τοῦ Ἐρεχθείου ξεπόστανες τὸν ἴσκιον ἀπὸ πρῶτα
Κ' ἐστεφανώθηκες μικρὴ μὲ δάφναις τοῦ Εὐρώτα.
Καὶ κάθε χάρι ἑλληνικὴ καὶ κάθε καλοσύνη
Σ' τὴν ὄψι Σου γλυκολάμψε καὶ μέσα Σου ἔχει μείνῃ,
Κ' ἕνα πουλὶ μ' ἀνθρωπινὴ λαλίτσα Σὲ κηρύττει
Τοῦ Γένους μας Βασίλισσα καὶ τοῦ Ὁμήρου Ἀρήτη.
Τῶν οὐρανῶν ἡ ἀκούραστη παρθένα Ἐλεημοσύνη,
Ὅπου Σὲ φέρνει 'ς τὸ φτωχό, 'ς τοῦ ἀρρώστου τὴν κλίνη,
Τῶν μύθων τὴν ὀνειρευτὴ Νεράιδα κάνει ἀλήθεια —
Τὸ στέμμα ἔχεις 'ς τὸ μέτωπο, τὴν εὐσπλαγχνία 'ς τὰ στήθια,
Κ' ἡ προκοπή, καὶ τοῦ Θεοῦ ὁ φόβος ποῦ Σὲ δένει
Σὲ δείχνει τῶν παληῶν καιρῶν γυναίκα τιμημένη,
Ὡσὰν ἐκείναις π' ἄναφταν μὲ πίστι τὸ καντήλι
Κι' ἀφίνανε τὸν ἀργαλειὸ κ' ἐπιάναν καριοφίλι,
Κ' ἦταν ἁπλαῖς καὶ ταπεινοῖς, ἀλλ' ὅμως γιὰ τὸν Κύριο,
Γιὰ τὴ θρησκεία τοῦ Σταυροῦ, τρέχουσαν 'ς τὸ μαρτύριο.

Βασίλισσα, ποῦ ἀκοίμητη στέκεις 'ψηλὰ 'ς τὸ θρόνο
Γιὰ ν' ἀγναντεύεις πειὸ καλὰ ποιὸς κλαίει, ποιὸς ἔχει πόνο,
Καὶ νὰ σιμώνῃς χαϊδευτὰ 'ς τὴ φτώχια, 'ς τὴν ὀρφάνια,
Χλωμὰ χορτάρια ποῦ διψοῦν δροσοὺλ' ἀπ' τὰ οὐράνια,
Ἀτίμητη Βασίλισσα, γεμάτη καλωσύνη,
Νὰ Σὲ φυλάῃ ὁ Θεὸς καὶ χρόνια νὰ Σοῦ δίνῃ!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Κ' Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ.

ΕΔΩ ποῦ καὶ ταῖς δυὸ μαζῆ θωρῶ 'ς τὴ ζωγραφιά Σας
μὲ τὴ διπλῆ τὴ νιότη Σας, μὲ τὴ διπλῆ ἐμμορφιά Σας,
λέω δυὸ λόγια μου τρελλὰ ποῦ σβένουν 'ς τὸν ἀγέρα·
— Γίνονται κάποτ' ἀδελφαῖς ἡ Κόρη κ' ἡ Μητέρα! . . .

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΝΥΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ
ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΤΗ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1845
ΑΝΗΓΟΡΕΥΘΗ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗ 18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1863.

ΟΛΓΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΤΗ 22 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1851
ΕΓΕΝΕΤΟ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΗ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1867.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ
ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 1868
ΑΝΕΚΗΡΥΧΘΗ ΕΝΗΛΙΚΟΣ ΤΗ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1886.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ΤΗ 12 ΙΟΥΝΙΟΥ 1869.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1872.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ ΤΗ 18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1870.

ΜΑΡΙΑ
ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1876.

ΑΝΔΡΕΑΣ
ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1882.

ΟΛΓΑ
ΕΓΕΝΝΗΘΗ ΤΗ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ 1880
ΑΠΕΘΑΝΕ ΤΗ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1880
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

† ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΡΟΥΦΟΣ

† ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ

† ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ

† ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ

† ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

† ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

† ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥ 1863 ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1888 ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΙ.*)

Βενιζέλος Ῥοῦφος. Πρωθυπουργὸς κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου — 23 Ὀκτωβρίου 1863. ‖ 28 Νοεμβρίου 1865 — 8 Ἰουνίου 1866.

Δημήτριος Βοῦλγαρης. Πρωθυπουργὸς 24 Ὀκτωβρίου 1863 — 4 Μαρτίου 1864. ‖ 3—5 Νοεμβρίου 1865. ‖ 9 Ἰουνίου — 17 Δεκεμβρίου 1866. ‖ 25 Ἰανουαρίου 1868 — 24 Ἰανουαρίου 1869. ‖ 25 Δεκεμβρίου 1871 — 7 Ἰουλίου 1872. ‖ 9 Φεβρουαρίου 1874 — 26 Ἀπριλίου 1875.

Κωνσταντῖνος Κανάρης. Πρωθυπουργὸς 5 Μαρτίου — 15 Ἀπριλίου 1864. ‖ 26 Ἰουλίου 1864 — 1 Μαρτίου 1865. ‖ 26 Μαΐου 1877. († 2 Σεπτεμβρίου 1877· ἡ δὲ Κυβέρνησις ἀποτελουμένη ἐκ τῶν σημαινόντων πολιτευτῶν καὶ ἐπικληθεῖσα Οἰκουμενικὴ παρέμεινεν ἄνευ προέδρου μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1878.)

Ζηνόβιος Βάλβης. Πρωθυπουργὸς 16 Ἀπριλίου — 25 Ἰουλίου 1864.

Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος. Πρωθυπουργὸς 2 Μαρτίου — 19 Ὀκτωβρίου 1865. ‖ 6—12 Νοεμβρίου 1865. ‖ 18 Δεκεμβρίου 1866 — 19 Δεκεμβρίου 1867. ‖ 3 Δεκεμβρίου 1870 — 27 Ὀκτωβρίου 1871. ‖ 15 Ὀκτωβρίου 1875 — 25 Νοεμβρίου 1876. ‖ 1 Δεκεμβρίου 1876 — 25 Φεβρουαρίου 1877. ‖ 19—25 Μαΐου 1877. ‖ 11 Ἰανουαρίου — 20 Ὀκτωβρίου 1878. ‖ 26 Ὀκτωβρίου 1878 — 9 Μαρτίου 1880. ‖ 13 Ὀκτωβρίου 1880 — 2 Μαρτίου 1882.

Ἐπαμεινώνδας Δεληγεώργης. Πρωθυπουργὸς 20 Ὀκτωβρίου — 2 Νοεμβρίου 1865. ‖ 13—27 Νοεμβρίου 1865. ‖ 9 Ἰουλίου — 2 Δεκεμβρίου 1870. ‖ 8 Ἰουλίου 1872 — 8 Φεβρουαρίου 1874. ‖ 20—30 Νοεμβρίου 1876. ‖ 26 Φεβρουαρίου — 18 Μαΐου 1877.

Ἀριστείδης Μωραϊτίνης. Πρωθυπουργὸς 26 Δεκεμβρίου 1867 — 24 Ἰανουαρίου 1868.

Θρασύβουλος Ζαΐμης. Πρωθυπουργὸς 25 Ἰανουαρίου 1869 — 8 Ἰουλίου 1870. ‖ 28 Ὀκτωβρίου — 24 Δεκεμβρίου 1871.

Χαρίλαος Τρικούπης. 27 Ἀπριλίου — 14 Ὀκτωβρίου 1875. ‖ 21—25 Ὀκτωβρίου 1878. ‖ 10 Μαρτίου — 12 Ὀκτωβρίου 1880. ‖ 3 Μαρτίου 1882 — 18 Ἀπριλίου 1885. ‖ 9 Μαΐου 1886—

Θεόδωρος Δηλιγιάννης. Πρωθυπουργὸς 19 Ἀπριλίου 1885 — 26 Ἀπριλίου 1886.

Δημήτριος Βάλβης. Πρωθυπουργὸς 27 Ἀπριλίου — 8 Μαΐου 1886.

*) Ἐλλείπουσιν αἱ εἰκόνες † Ζηνοβίου Βάλβη καὶ Δημητρίου Βάλβη.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΕΝΔΙΑΙΤΗΜΑΤΑ.

ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΑ ἀνάκτορα τῶν Ἀθηνῶν κεῖνται ἐπὶ ὑψώματος ἄνωθεν τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος, ἀποβλέποντα πρὸς ταύτην καὶ πρὸς ὅλην τὴν ἐκτεινομένην κάτω πόλιν, περίοπτα δὲ πανταχόθεν.

Τὰ προπύλαια αὐτῶν ἀνοίγονται ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν κατωφεροῦς πλατείας ὑπερυψωμένης τῆς τοῦ Συντάγματος ὑποβασταζόμενα ὑπὸ κομψῶν δωρικῶν στύλων. Ἀριστερᾷ τῷ δι' αὐτῶν εἰσερχομένῳ εὑρίσκεται ἡ μεγάλη κλίμαξ, μαρμαρίνη καὶ ἐπεστρωμένη ἐπιμελῶς, δι' ἧς ἀνέρχεταί τις εἰς τὰς αἰθούσας. Ἑκατέρωθεν τῆς πρώτης βαθμίδος εἶνε τοποθετημένα δύο μικρὰ τηλεβόλα, ἀφοῦ δ' ἀνέλθῃ τις τὴν πρώτην σειρὰν τῶν βαθμίδων βλέπει ἀνηρτημένην ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου μεγάλην ἐκφραστικωτάτην εἰκόνα τοῦ Προμηθέως.

Ἡ πρώτη αἴθουσα εἰς ἣν εἰσέρχεται ὁ ἐπισκέπτης εἶνε ἡ τῶν ἀγωνιστῶν. Ἀπέναντι δὲ τῆς θύρας αὐτῆς στρέφον τὰ νῶτα πρὸς τὴν κλίμακα εἶνε τεθειμένον τὸ ἄγαλμα τῆς Πηνελόπης, ἔργον τοῦ ἀποθανόντος γλύπτου Δρόση. Ἑκατέρωθεν τῆς θύρας ἔξωθεν τῆς αἰθούσης παράκεινται δύο μικρὰ τηλεβόλα ὀπισθογεμῆ δωρηθέντα τῷ Βασιλεῖ ὑπὸ τοῦ ἐν Πετρουπόλει ποτὲ προξένου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ἐσχάτως ἀποθανόντος ὁμογενοῦς Κοντογιαννάκη.

Ἡ αἴθουσα τῶν ἀγωνιστῶν εἶνε ἱκανῶς εὐρεῖα, ἀλλ' ἄνευ ἐπίπλων καὶ στολισμοῦ. Εἰς τὰς δύο ἐκ τῶν γωνιῶν αὐτῆς ἀπόκεινται τρόπαια ἐκ τουρκικῶν σημαιῶν καὶ παντοειδῶν ὅπλων, περιθέει δὲ τὴν ὀροφὴν αὐτῆς ζωοφόρος, ἐφ' ἧς ἀπεικονίζονται τὰ ἐπισημότατα τῶν γεγονότων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ὑψώσεως τῆς σημαίας ἐν Ἁγίᾳ Λαύρᾳ μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως Ὄθωνος. Δυστυχῶς μέρος τι αὐτῆς, καὶ δὴ ἐκεῖνο ἐφ' οὗ εἰκονίζετο τὸ Μεσολόγγιον, κατεστράφη κατὰ τὴν γενομένην πρὸ χρόνων ἐκεῖ πυρκαϊὰν ἐν τῇ δεξιᾷ πτέρυγι τῶν ἀνακτόρων, διαρρυέντων τῶν πρὸς κατάσβεσιν αὐτῆς ῥιπτομένων ὑδάτων. Δύναταί τις ὅμως ἀκόμη νὰ θαυμάσῃ ἀβλαβεῖς ὅλας τὰς λοιπὰς σκηνὰς τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἐποποιίας, τῆς ἀπεικονιζομένης ἐκεῖ· καὶ τὸν Μπότσαρην ἐπιπίπτοντα κατὰ τῶν στρατιῶν τοῦ πασσᾶ τῆς Σκόδρας καὶ τὸν Κανάρην πυρπολοῦντα τὰς ἐχθρικὰς ναυαρχίδας, καὶ τὸν Ὑψηλάντην κατερχόμενον εἰς Ἑλλάδα, καὶ τὰς ἐθνικὰς Συνελεύσεις, καὶ τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου, καὶ τὸν Καποδίστριαν κυβερνήτην τοῦ ἀναγεννηθέντος ἔθνους, καὶ τὴν ἐπιτροπὴν τὴν προσφέρουσαν ἐν Μονάχῳ τὸ στέμμα εἰς τὸν πρῶτον βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, νεανίαν τρυφερὸν ἱστάμενον παρὰ τὸν σοβαρὸν αὐτοῦ πατέρα Λουδοβῖκον τὸν φιλέλληνα — καὶ τὸν βασιλέα αὐτόν, τὸν Ὄθωνα ἔφιππον εἰσερχόμενον τὸ πρῶτον εἰς τὴν τότε ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν τὸ Ναύπλιον, ἐν μέσῳ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ . . .

Ἀριστερᾷ τῆς αἰθούσης ταύτης εὑρίσκονται αἱ τρεῖς συνεχεῖς αἴθουσαι τῶν χορῶν εὐρύταται καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Τὸ δάπεδον αὐτῶν ἀποστίλβει, τὰς πλευρὰς αὐτῶν κατέχουσιν ἐν μακρᾷ συνεχεῖ γραμμῇ κύκλωθεν σειραὶ καθισμάτων, ἑδωλίων καὶ ἀνακλίντρων, καὶ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἀνηρτημένοι βαρεῖς πολυέλαιοι φωτίζουσιν αὐτὰς δαψιλῶς. Ἄνωθεν τῶν δύο ἀπέναντι θυρῶν, δι' ὧν εἰσέρχονται εἰς τὰς συνεχεῖς ταύτας αἰθούσας, εἶνε τὰ δύο θεωρεῖα, ἐν οἷς ἐγκαθιδρύεται καὶ ἀνακρούει ἡ μουσική.

Συνεχομένη τῇ τῶν ἀγωνιστῶν, ἀμέσως δὲ πρὸ τῆς τοῦ Θρόνου, εἶνε ἡ αἴθουσα τῶν ὑπασπιστῶν. Ταύτης οἱ τοῖχοι εἶνε κεκοσμημένοι δι' ἀπεικονισμάτων ἀρχαίων ὅπλων, περικεφαλαιῶν, δοράτων, τροπαίων. Ζωοφόρος δὲ περιθέουσα τὴν ὀροφὴν ἀναπαριστᾷ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἐπισκέπτου ἀναγλύφους τὰς μορφὰς τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος, τῶν λαβόντων τὸ ἐνεργότατον μέρος εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ γένους καὶ εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ βασιλείου. Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἀναμένουσιν οἱ πρέσβεις, οἱ ὑπουργοί, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ πάντες οἱ θέλοντες νὰ παρουσιασθῶσιν εἰς τὸν Βασιλέα, οἵτινες, ἀνοιγομένης τῆς θύρας, ἑκατέρωθεν τῆς ὁποίας εὑρίσκονται αἱ προτομαὶ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης, εἰσέρχονται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Θρόνου.

Αὕτη δὲ ἡ αἴθουσα τοῦ Θρόνου εἶνε ἴσως ἡ ἁπλούστερον πασῶν τῶν λοιπῶν κεκοσμημένη ὡς εἶνε καὶ ἡ ἧττον εὐρεῖα. Οἱ τοῖχοι εἶνε ἐρυθροὶ ἐπιχρύσοις πλαισίοις καὶ ἄλλοις κοσμήμασιν κεκοσμημένοι. Ἐν μέσῳ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀριστερὰ τῷ εἰσιόντι κεῖται ὁ Θρόνος, ἁπλῆ ἕδρα ἐπεστρωμένη βυσσινοχρόῳ βελούδῳ, ἧς ὑπέρκειται ὁμοιόχρους οὐρανὸς χρυσῷ πεποικιλμένος. Τῆς ἕδρας ταύτης ἄνωθεν εἶνε ἀποτεθειμένον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπαστράπτον τὸ Στέμμα, ἐν σχήματι μίτρας, χρυσοῦν καὶ αὐγάζον ἐν ὠχρότητι τοῦ χρυσοῦ του κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τῆς ὑπ' αὐτὸ σημαίας τὸ κυανόλευκον χρῶμα καὶ τοὺς βαστάζοντας αὐτὸ ὀγκώδεις Ἡρακλεῖς, φέρον δὲ κεχαραγμένον τὸ ῥῆμα τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων· Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ. Τὸν κόσμον τῆς ἁπλουστάτης καὶ ἀπερίττου καὶ μᾶλλον αὐστηρᾶς τὴν θέαν αἰθούσης συμπληροῦσι τέσσαρα βαρέα, πολυτελῆ κηροπήγια, ἀνὰ δύο ἑκατέρωθεν τοῦ Θρόνου.

Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου ἦτο κομψοτάτη καὶ τῶν ἄλλων εὐφροτέρα πως καὶ χαριέστερον κεκοσμημένη, ἀλλ' ἀτυχῶς κατεστράφη ἐντελῶς ὑπὸ τῆς ἐπισυμβάσης πυρκαϊᾶς καὶ δὲν ἀνεκαινίσθη ἔκτοτε.

Εἰς τὸν μέγαν ἐξώστην τῶν Ἀνακτόρων ἐξέρχεταί τις ἀπὸ τῆς αἰθούσης τῶν ἀγωνιστῶν, θαυμασία δ' εἶνε ἡ ἀπὸ τούτου θέα.

Αἱ ἀνωτέρω περιγραφεῖσαι εἶνε αἱ κυριώταται τῶν αἰθουσῶν, ἀποτελοῦσαι τὸ μᾶλλον ἀξιοθέατον τῶν Ἀνακτόρων· τὰ δ' ἄλλα διαμερίσματα εἶνε κατειλημμένα ὑπὸ τῶν δωματίων τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τῆς αὐλικῆς ὑπηρεσίας. Γνωστὸν τέλος ὅτι ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἱδρύθη ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας κομψὸς ὀρθόδοξος ναΐσκος. Τούτου δὲ ἡ θολωτὴ στέγη ἐπιστέφει τὴν τῶν ἀνακτόρων καὶ ὁ ἐπὶ ταύτης μετάλλινος σταυρὸς ἀκτινοβολῶν ὑπὸ τὸ πλούσιον φῶς τοῦ ἀττικοῦ οὐρανοῦ ὑπέρκειται προστάτης καὶ φύλαξ τοῦ βασιλεύοντος οἴκου τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος.

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

ΠΡΟΣ τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πλατείας τῆς Κερκύρας, τῆς γνωστῆς κοινῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Σπιανάδα εὐρείας χλοερᾶς καὶ δενδροφύτου ἐκτάσεως, φράσσον σχεδὸν ἐντελῶς τὴν ἐξ αὐτῆς πρὸς τὰ ἐκεῖ θέαν, ἐγείρεται μέγα καὶ βαρὺ κτίριον, οὗτινος καὶ ὁ σοβαρὸς τῆς ἀρχαιοπρεποῦς ἀρχιτεκτονικῆς ῥυθμὸς ἐπιβάλλει καὶ ὁ χρόνος κατέστησεν ἔτι σεβαστοτέραν τὴν ἐγχώριον ὄψιν. Κεκλεισμέναι εἶνε συνήθως αἱ πύλαι αὐτοῦ, ἀνοιγόμεναι καθ' ὅλον τὸ πλάτος των ἢ εἰς τοῦ κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας συρρέοντος ἔξωθεν πλήθους τὴν περιέργειαν ἢ εἰς τοῦ ξένου τὴν φιλοθεάμονα ἐπίσκεψιν ἢ εἰς τοῦ κυρίου τοῦ οἰκοδομήματος τὴν ὑποδοχήν. Σιωπηλαὶ ἐκτείνονται αἱ στοαὶ αὐτοῦ αἱ μακραὶ καὶ τῶν αἰθουσῶν του τὴν ἐπικρατοῦσαν ἠρεμίαν δὲν ἐξεγείρει συνεχῶς ὁ θόρυβος. Τῶν μαρμαρίνων τειχῶν του ἡ στιλπνότης ἠμαυρώθη κ' ἐπελιδνώθη ὑπὸ τὴν βροχὴν καὶ τοῦ καιροῦ τὴν πάροδον. Καὶ ἐξαιρέτως ἰδιόρρυθμος παρίσταται ἐν γένει τῷ θεατῇ ἡ ὅλη εἰκών του, λιθίνου ὄγκου βαρέως ὀρθουμένου ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκρην, μὲ τὰ διαρκῶς ἠνοιγμένα φύλλα τῶν βαρέων θυρῶν του καὶ τὰ ἐπιμήκη παράθυρά του καὶ τοὺς παχεῖς στύλους του καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ ἐντεῦθεν πρὸς τὴν Σπιανάδαν μετώπου ἀνάγλυφα, ἐπάνω, ὑπὸ τὸ ἀέτωμα, παράδοξα ἑπτὰ σύμβολα του ἐκεῖνα, τὰ προσωποποιοῦντα ἐν συνθηματικῇ ἀλληγορίᾳ τὰς ἑπτὰ νήσους, ὧν ἦρχε, καὶ ἄνωθεν αὐτῶν τὴν Κέρκυραν ὑπὸ τὸ σχῆμα καλῆς παρθένου ἐχούσης πρὸ αὐτῆς ὡς ἔμβλημα λέμβον ἄνευ πηδαλίου.

Εἰς τὸν ἐπισκεπτόμενον νῦν τὴν Κέρκυραν ὑποδεικνύεται ὡς ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως ἡμῶν. Ἀνάκτορον δ' ἐπομένως ὅτι αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐν τῇ πρωτευούσῃ παρουσίας τούτου δὲν τῷ ἐπιτρέπουσι τὴν μακρὰν ἢ συνεχῆ ἐν αὐτῷ διαμονήν. Συνήθως σταματᾷ ἐπ' ὀλίγον καὶ παραμένει ἐντεῦθεν μόνον ὅταν ἀπέρχεται εἰς Εὐρώπην ἢ ὁσάκις ἐπιστρέφει ἐκεῖθεν. Τότε δὲ ἐξεγείρει ἰδίως τὸ γηραιὸν κτίριον κίνησίς τις. Τότε αἱ θύραι αὐτοῦ τρίζουσιν ἐπὶ τῶν στροφέων των καὶ τὸ δάπεδον αὐτοῦ ἀντηχεῖ ὑπὸ τὸν δοῦπον τῶν βημάτων τῶν προσερχομένων νὰ προσφέρωσι τὸ σέβας των εἰς τὸν ἄνακτα. Τότε ἐπαναβλέπει ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν του ἐπισήμους στολὰς καὶ ἱεραρχικὰς παρελάσεις καὶ ἀξιωματικὰς ὑποδοχάς, ὡς ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν τῶν ἄλλοτε ἐν αὐτῷ πομπῶν. Οἱ κυανόλευκοι φρουροί του παρουσιάζουσιν ἐν τῇ εἰσόδῳ ὅπλα. Ἡ μουσικὴ ἀνακρούει ὑπὸ τὰ παράθυρά του. Ὁ Βασιλεύς, μὲ τὸ χαρακτηρίζον αὐτὸν οἰκεῖον καὶ ἀνεπίδεικτον ὕφος, λαμβάνει κάθισμα καὶ κάθηται ἐν μιᾷ τῶν αἰθουσῶν, ὑποδεχόμενος τὰς ἀρχὰς ἢ τοὺς προύχοντας τοῦ τόπου ἢ τοὺς ἄλλους ἐγγραφέντας ὅπως ἐμφανισθῶσιν εἰς αὐτόν.

Δὲν ἦτο ὅμως βεβαίως πάντοτε τὸ σιγηλὸν καὶ ἔρημον οἰκοδόμημα τῆς σήμερον τὸ γηραιὸν παλάτιον. Ἄλλος ἦτο ὁ ἀρχικὸς αὐτοῦ προορισμὸς καὶ δὲν ἐκτίσθη ἀναμφιβόλως ὅπως χρησιμεύῃ μόνον ὡς ἔπαυλις ξενών, σταθμὸς ὀλίγων ἡμερῶν, ἀνάκτορον ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι. Ἀποβλέπων τις εἰς τῆς θέσεως μόνον τὸ γραφικὸν θὰ ὑπέθετεν ὅτι καλλιτέχνης εἶχεν ἐκλέξῃ αὐτὴν διὰ νὰ κτίσῃ τὸ ἐνδιαίτημά του. Ἀλλὰ τῆς οἰκοδομῆς τὸ βαρὺ καὶ τὸ ἀσφαλὲς ἐμφαίνει ὅτι δεσπόται εἶχον στήσῃ ἐδῶ τὸν θρόνον των. Ἐντὸς τούτου τοῦ παλατίου εἶχεν ἐγκαθιδρύσῃ ἡ Προστασία, ἣν ὥρισεν ἐπὶ τῆς Ἑπτανήσου ἡ συνθήκη τοῦ 1815, τὴν δύναμίν της. Διαδεχθεῖσα τοὺς Ἐνετοὺς ἐν τῇ κυριαρχίᾳ τῆς χώρας εἶχε διαδεχθῇ αὐτοὺς καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Κερκύρας οἰκήματι, ἐν ᾧ ἤδρευεν ὁ ἐνετὸς κυβερνήτης, καὶ ὅπερ ἐκαλεῖτο "Ἀνάκτορον Κορυφῶν". Ἀλλ' ὅτε ὁ Μαίτλανδ κατήρτισε τὸ σύνταγμα τῶν Ἡνωμένων Κρατῶν τοῦ Ἰονίου κατὰ τὸ 1817, τὸ παρέχον μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς νησιώτας, πράγματι ὅμως δεσμεῦον αὐτούς, ᾐσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην οἱ Ἄγγλοι νὰ καταστήσωσιν ἐμφανέστερον καὶ ἐπιβλητικώτερον τῆς κυριαρχίας των τὸ διαρκές. Καὶ ἔκτισεν κατὰ τὸ 1823 τὸ ἀνάκτορον τοῦτο, οὗτινος καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐπέβαλλεν. Ἐδόθη ἐκ τοῦ Παλατίου τῶν Ἁγίων Γεωργίου καὶ Μιχαήλ, ἥμερον κάτωθεν ὑποσημειούμενον τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, ἅτινα ἀπέστελλε κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἁρμοστοῦ ὁ γραμματεύς του πρὸς τὰς διαφόρους τῆς χώρας ἀρχάς.

Ἀνεξήγητος ἐπομένως ἡ βαθεῖα ἐντύπωσις, ἣν ἐμποιεῖ εἰς τὸν εἰσερχόμενον ἐν αὐτῷ τώρα, οἷον μάλιστα παρίσταται σήμερον. Ἔσωθεν τῶν κλειστῶν αὐτοῦ πυλῶν εἶνε συγκεκλεισμένη ἱστορία τεσσαράκοντα ὅλων ἐτῶν, καὶ ἱστορία ἐνδιαφέρουσα καὶ δραματικὴ καὶ διδακτικὴ εἴπερ τις καὶ ἄλλη. Χθεσινὴ ἔτι μόλις, ἧς τὰ τέλη δὲν ἀφίστανται ἢ μικρόν τι πλέον τῶν δύο δεκαετηρίδων μόνον, ἀλλ' ἀγνοουμένη κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἡμῶν καὶ ἥτις φαίνεται ἀπέχουσα ἀπόστασιν αἰώνων. Καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν βλέπεις ἀποτυπουμένην, διατηρουμένην ὡς νὰ ἐβαλσαμώθη ἐπίτηδες, ζῶσαν ἐντὸς τοῦ ἐρήμου αὐτοῦ ἀνακτόρου, πληροῦσαν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο, καὶ φαντάζεσαι ὅτι, βέβηλος σύ, ἐμβαίνεις εἰς τέμενος ἀφιερωμένον εἰς ἰδιαιτέραν αὐτῆς καὶ παράδοξον λατρείαν. Ἡ δὲ ἐντύπωσις αὕτη εἶνε τοσούτῳ μᾶλλον αἰσθητή, ὅσῳ οὐδὲν ἤλλαξεν ἐκ τῶν ἀνέκαθεν ἐντός. Καὶ ἡ διαίρεσις τῶν δωματίων καὶ ἡ διακόσμησις καὶ τὰ ἔπιπλα αὐτῶν ἔτι διατηροῦνται αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ ἐξ ἀρχῆς. Ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ παρελθὸν οὔτε προσετέθη, οὔτε ἀφῃρέθη τι. Νομίζεις ἀκόμη διερχόμενος τὰς αἰθούσας τοῦ πρώτου πατώματος, ἐν ᾧ κατῴκουν, ὅτι εἰσέτι πλανᾶται ἐντὸς αὐτῶν τῶν ἁρμοστῶν ἡ πνοή, ὅτι δ' ἀκούοντες κάτωθεν ἀντηχοῦσαν τὴν φωνὴν τῶν ῥητόρων, ὅτι θὰ ἴδῃς αἴφνης προβάλλοντα τοῦ ἐν τῷ λιμένι σταθμεύοντος στόλου τὸν διοικητὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίως διὰ τὴν φιλοξενίαν του προωρισμένου τούτου θαλάμου, ὅστις ἐκαλεῖτο "Ὁ κοιτὼν τοῦ ναυάρχου". Παλαιὰ ὅλα τὰ κοσμήματα, παλαιὰ ὅλα τὰ σκεύη, πολυτελεῖς ὅλαι αἱ κλῖναι καὶ τὰ καθίσματα καὶ οἱ πολυέλαιοι καὶ οἱ κιβωτοί. Νεκροὶ ἀπὸ τόσων χρόνων μὴ χρησιμεύοντες, ἔδειξαν ἐφ' ὧν δὲν ἀνεπαύθη ἐπισκέπτης ἤδη καινός, ἀλλόκοτα καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὴν κατασκευὴν ἀρχαϊκὰ τραπέζια. Ὅλα φέρουσι καταδήλως τὸν τύπον καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν ἀνήκουσι. Ὅλα βαρέα καὶ μεγάλα καὶ ὀγκώδη καὶ ξενοφανοῦς τέχνης καὶ ἀνορρύθμου φιλοκαλίας πληροῦσι τοὺς θαλάμους, καταλαμβάνουσι τὰς γωνίας, ἀναπίπτουσιν ὄπισθεν τῶν θυρῶν, μόνα λείψανα τοῦ καιροῦ των ἄφωνα καὶ ἄψυχοι περισωζόμενοι ἐκλιπόντος βίου ὑπηρέται καὶ μάρτυρες. Καὶ κατάκεινται ἐκεῖ ἐν τάξει, ἕκαστον εἰς τὸ ὡρισμένον αὐτῷ μέρος, ὡς νὰ εὑρίσκουν καὶ τὰ ἴδια ὅτι αὐτὸ μόνον τοῖς προσήκει καὶ δι' αὐτὸ κατεσκευάσθησαν καὶ ν' ἀποροῦν πῶς μένουν οὕτως ἄχρηστα. Καὶ πράγματι παρατηρῶν αὐτὰ κινεῖσαι νὰ πιστεύσῃς ὅτι χθὲς ἔτι μόλις ἔφυγον οἱ κύριοί των καὶ τ' ἀφῆκαν ἀκατακίνητα κατὰ τὴν σειρὰν καὶ τὴν διάταξιν ταύτην εἰς τὰς θέσεις των αὐτάς, μὴ προφθάσαντες νὰ τὰ παραλάβουν μεθ' ἑαυτῶν ἢ μὴ θελήσαντες ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταχείας ἴσως ἐπιστροφῆς. . . .

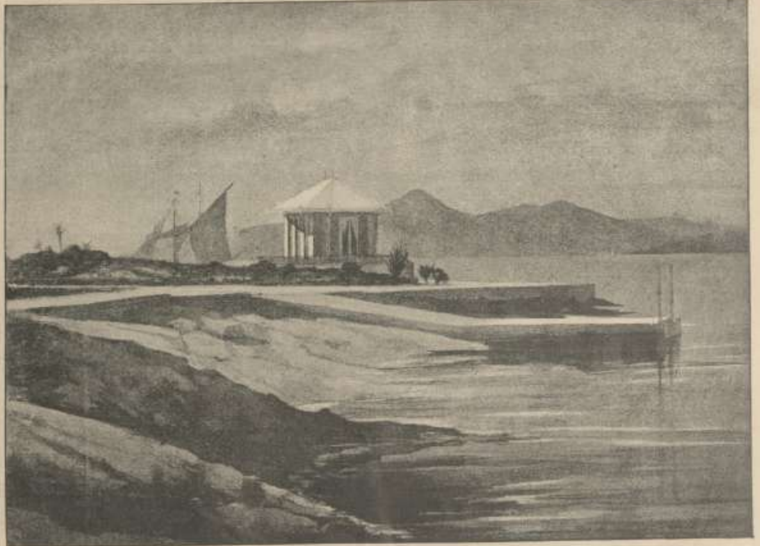
ΑΝΑΠΑΥΤΗΡΙΟΝ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

(MON REPOS.)

ΓΛΥΚΕΙΑ θὰ εἶνε ἡ ἀνάπαυσις ἐδῶ, ἐντὸς τῶν μικρῶν ὡς κλουβίων δωματίων του, ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιὰν τῶν ἀμφιλαφῶν δένδρων του ὑπὸ τὴν διαρκῆ εὐωδίαν τῶν ἀνθέων του, μὲ τὸν αἰώνιον φλοῖσβον τῶν κυμάτων τοῦ ὑπ' αὐτὸ πελάγους! Τί θαυμάσιον ἐνδιαίτημα ἡσυχίας καὶ τρυφῆς, ὅπερ νομίζεις ὅτι ἐκτίσθη ἐπίτηδες ὡς ἐρώτων καταφύγιον! Μόλις λευκάζει ἐλαφρότατον σχεδὸν ἀνὰ μέσον τῶν πέριξ του φύλλων καὶ κλάδων καὶ χάνονται σχεδὸν οἱ στυλίσκοι τῆς προσόψεώς του ὑπὸ πράσινον κάλυμμα καὶ μόλις κατορθώνει ν' ἀνακύψῃ ὀλίγον ὑπὲρ τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸ πανταχόθεν πλουσίαν καὶ ῥωμαλέαν βλάστησιν, ἥτις ὁμοῦ τὸ περιπλέξῃ ἐκτείνεται ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ ἀναρριχᾶται τὰ γύρῳ ὑψώματα καὶ πληροῖ τὰς μικρὰς τῆς περιφερείας του κοιλάδας καὶ κατέρχεται εἰς τάπητα χλόης μέχρι τῆς ὑπὸ τοὺς πόδας του θαλάσσης. Εἶχε χαρισθῇ ὑπὸ τῆς πόλεως τῷ εὐεργέτῃ Ἄδαμς πρὸς τέρψιν, ὡς ἔφερε τὸ δωρητήριον ἔγγραφον. Ἀλλ' οὐδὲν ἀνακαλεῖ ἐν αὐτῷ τὴν παρελθοῦσαν ἐκείνην ἐποχήν. Διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων του εἰσέρχεται ἐλευθέρως ὁ ἀὴρ παίζων πρὸς τὰ παραπετάσματα αὐτοῦ. Ἀκώλυτον πλημμυρεῖ τὸ φῶς τὰ δώματά του. Ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶνε ἀνέφελος, γελᾷ καὶ ἀναλάμπει ὅλον ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὰ φιλήματα. Ἀλλ' ὅταν σκυθρωπάζῃ καὶ ἀπολέσῃ τὴν θάλλαν, κρύπτεται ὡς ῥιγοῦν ὑπὸ τῶν δένδρων του τὴν πυκνὴν σκέπην. Ἐναρμονίως μίγνυται ἡ αἰωνίως μελῳδία τοῦ πόντου, σὲ ὑπέρκειται, πρὸς τὸν ἐπίσης ἄπαυστον ψίθυρον τοῦ κήπου του, βαθέος καὶ σκιεροῦ ὡς ἀρχαῖον ἄλσος, οὗτινος περιελίσσονται ἀνὰ μέσον τῆς δασείας φυτείας εἰς μυρίας ἀτραπούς οἱ δρομίσκοι καὶ τώρα χάνονται ὑπὸ τὴν πόαν καὶ τώρα ἀνέρχονται τὴν κλιτὺν ἀνθισμένων λοφίσκων καὶ ἔπειτα καταβαίνουσιν εἰς ἀλληλαλλήλους βαθμίδας πρὸς τὴν παραλίαν καὶ μετ' ὀλίγον βυθίζονται ἀφανεῖς ὑπὸ τὰ ξηρὰ φυλλώματα. Σιγὴ τὸ περιβάλλει καὶ αὐτὸ ἀθόρυβος, ἣν διακόπτει μόνον δικέλλης ἐργάτου ὑπόκωφος κρότος ἢ μονότονον ᾆσμα φρουροῦ φυλάττοντος παρὰ τὴν ἀκτὴν μὴ προσάψῃ λαθρέμπορος λέμβος.

Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις τοῦ χαρίεντος ἐνδιαιτήματος συνεχίζει τελείως καὶ πληρέστατα ἀνταποκρίνεται πρὸς τῆς ἐκτὸς φύσεως τὴν γοητείαν. Ὅλα καινουργῆ, ὅλα στίλβοντα, ὅλα φαιδρά. Εὐθὺς ἀπὸ τῆς εἰσόδου διατίθεσαι εὐαρεστότατα. Αἱ ἐπὶ τῶν τοίχων εἰκόνες παριστῶσι τὰς χαριεστέρας σκηνὰς τῆς Ὀδυσσείας, τὰ κατὰ τὴν διατριβὴν τοῦ πολυπλάγκτου Ἰθακησίου ἐν τῇ νήσῳ τῶν Φαιάκων. Γυμνόστερνοι νύμφαι αἴρουσι μέγα ὡρολόγιον ἅμα καὶ βαρόμετρον. Ἀντιλάμπουσι τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν σκεύη καὶ κοσμήματα, πάντα ἐκ πολυτίμων μετάλλων. Λείπουσιν οἱ ἐπιδεικτικοὶ θρόνοι καὶ αἱ μακραὶ αἴθουσαι καὶ τὰ ἐπίσημα ἐμβλήματα. Ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν πολυτέλεια καὶ χλιδὴ ὄντως βασιλική. Τριάκοντα μόλις χωρεῖ συνδαιτυμόνας ἡ οἰκογενειακὴ τράπεζα τοῦ ἑστιατορίου του, ἀλλ' εἶνε τοῦτο κάλλιστα ηὐτρεπισμένον. Καλλιτεχνικώτατον τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως, μὲ τὰς ἀποκρυπτούσας ἐντελῶς τοὺς τοίχους μεγάλας εἰκόνας τῶν ὡραιοτέρων τῆς νήσου ἐξοχῶν, μὲ τ' ἀναπαυτικὰ αὐτοῦ καθίσματα καὶ τὸ ἀπαστράπτον ἐπὶ τοῦ γραφείου του χρυσοῦν μελανοδοχεῖον, ὅπερ ἐδώρησεν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, πρὸς αὐτὸν ὁ πρίγκιψ τῆς Οὐαλλίας. Κεκοσμημένοι ἐπίσης δι' ὡραίων εἰκόνων καὶ πάντες οἱ ἄλλοι θάλαμοι. Ἀνάκλιντρα βαθέα, μαλακαὶ ἕδραι ἐπεστρωμέναι διὰ παχέων ὑφασμάτων, δεβάνια ἐφ' ὧν ἁπλοῦνται τάπητες μετάξινοι, προκαλοῦντά σε νὰ τανύσῃς ἐπ' αὐτῶν ὀκνηρῶς τὰ μέλη σου. Κορῶνες θερμοὶ καὶ ἁβροὶ ἕκαστος

μὲ τὴν ἰδιαιτέραν του ἐξαισίαν πανοραματικὴν θέαν, ἄλλος τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας καὶ τὸν λιμένα ἀπέναντι, ἄλλος τὴν ἀντικρὺ Ἤπειρον, ἄλλος τῆς θαλάσσης μόνην τὴν λείαν ἐπιφάνειαν, ἄλλος τῆς γραφικῆς ξηρᾶς τὴν ποικίλην ἔποψιν. Εἰς δύο ἐξ αὐτῶν ἡ εἴσοδος ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ξένον καὶ μένουσι πάντοτε ἐπιμελῶς κλειστοί· εἶνε οἱ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης. Τελειότατον ἐν ἐκ τῶν δωματίων σφαιριστήριον, ὅπου ἔπαιζεν ἄλλοτε ἐπὶ ὥρας ὁ Βασιλεύς. Καὶ ἐν συνόλῳ· φιλόκαλον καὶ ἄνετον καὶ πλούσιον συγχρόνως, ἀληθὲς Ἀναπαυτήριον.

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ.

Ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ πειραϊκοῦ λιμένος, ἐπὶ ἀκτῆς μικρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν προεχούσης, κεῖται το ἐξοχικὸν περίπτερον τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ὁ ἀγαπῶν τὴν δρόσον τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων καὶ τοὺς μονήρεις μακροὺς περιπάτους ὑπὸ τὸν θόλον τῶν δένδρων καὶ τὴν θήραν μέχρι τῶν φαράγγων καὶ τῶν κλεισουρῶν, ἀγαπᾷ ἐπίσης καὶ τὴν θάλασσαν.

Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἀγαπᾷ τὴν θάλασσαν, ἀφοῦ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν χώραν τοῦ Τορλβάλσεν καὶ τοῦ Ἄνδερσεν τῆς θαλάσσης ἡ βοὴ ἐβαυκάλησε τὰς ὀνειροπολήσεις τῆς ἐφηβικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἀφοῦ ὁ ζωηρὸς νεανίας ἐξεδύθη τὴν στολὴν τοῦ δοκίμου τῆς Δανίας ὅπως περιβληθῇ τὴν τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων;

Ὅταν ἡ πόλις ἀσφυκτικῇ καὶ ἡ κονιορτώδης ἀτμόσφαιρα εἶνε πεπυρακτωμένη, ὅταν θέλῃ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς τύρβης, ὅταν εἶνε κεκμηκὼς ἐκ τῆς μονοτόνου ἐκείνης τυπικότητος τῶν ἀκροάσεων καὶ τῆς ὑπογραφῆς ἀσημάντων βασιλικῶν διαταγμάτων περὶ διορισμοῦ γραφέων καὶ ἐπιστατῶν, — τότε κατέρχεται παρὰ τὴν Πειραϊκὴν ἀκτὴν ὁ Βασιλεὺς καὶ ζητεῖ δρόσον καὶ ἀναπνέει τὴν θαλασσίαν αὔραν τοῦ Σαρωνικοῦ.

Ἀρέσκεται δὲ πολὺ εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο περίπτερον ὁ ἀγαπῶν τὰ γραφικὰ τοπία, ὁ ἐστεμμένος φίλος τοῦ καλοῦ ἔν τε τῇ φύσει καὶ τῇ τέχνῃ.

Ἀλλὰ καὶ ποία ἄποψις ἐκτείνεται ἐνώπιον! Πέραν τὸ ἀναπεπταμένον πέλαγος γαλήνιον ἢ ἀφρίζον καὶ βρυχώμενον, κατέναντι δὲ ἡ θεία Σαλαμίς, ἔνθεν μὲν ἔχουσα τὴν σύνδενδρον τῆς Ἀττικῆς ἄκραν, ἐκεῖθεν δὲ τὴν Ψυττάλειαν.

Νομίζει τις ὅτι διὰ μιᾶς πρὸ αὐτοῦ ἀνοίγεται ἡ πύλη τοῦ παρελθόντος· βλέπει τὴν σκηνογραφίαν ἀναπλάττει τὴν τραγῳδίαν. Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς φαντασίας θεᾶται τὸ ἡρωϊκὸν καὶ ἔξοχον, τὸ περιπετειῶδες καὶ πολυδαίδαλον δρᾶμα, ἐν ᾧ ἔμελλε ν' ἀποφασισθῇ ἡ τύχη τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ ἀντεπάλαιον ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ βαρβαρότης, τὸ ἐλεύθερον πνεῦμα καὶ ὁ σκοτεινὸς δεσποτισμὸς τῆς Ἀσίας.

Τὸ περίπτερον τοῦτο δὲν εἶνε μεγάλο ἀνάκτορον ὡς τὸ ἐν Τατοΐῳ, ἀλλὰ μικρότατον, κομψόν, λιθόκτιστον οἰκοδόμημα μὲ προεκβεβλημένην περιθέουσαν στέγην ἔχον ἀξίαν οὐχὶ δι' ἑαυτὸ καὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ περὶ αὐτό. Οἱ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι εἶνε ἀσβεστόχριστοι, παραπετάσματα ἁπλούστατα καλύπτουσι τὰ πολλὰ αὐτοῦ παράθυρα, ἅτινα ὁμοιάζουσι πρὸς ὀφθαλμοὺς ἀνεῳγμένους καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Θρανία τινὰ ξύλινα καὶ ἐν τῷ μέσῳ κεντρικὴ τράπεζα συμπληροῦσι τὴν λιτὴν αὐτοῦ σκευήν. Εἶνε ἑστιατόριον στοιχειωδέστατον, ἐν ᾧ ὁ Βασιλεὺς γευματίζει ἐνίοτε μετὰ τῆς οἰκογενείας Αὐτοῦ, ἢ φιλοξενεῖ στενὸν φίλον ἢ συγγενῆ ἐπὶ τὸ θαλασσινώτερον· ἀντὶ δ' ὀρχήστρας κατὰ τὸ γεῦμα ἀνακρούει τὰ ὀργίλα ἢ ἡδύτατα μέλη αὐτῆς ἡ θάλασσα ῥοχθοῦσα ἢ φλοισβίζουσα.

Τὸ περίπτερον τοῦτο κεῖται ἐπὶ γηπέδου ἀνωμάλου καὶ πετρώδους, ὅπερ ὁ δῆμος Πειραιῶς προσήνεγκεν εἰς τὸν Βασιλέα.

Ἐντεῦθεν τοῦ περιπτέρου, πρὸς τὸ ἔνδον τοῦ λιμένος, ὑψοῦται φανὸς παρ' ὑψηλὴν λιθόκτιστον προκυμαίαν, μεταξὺ δὲ τοῦ φανοῦ καὶ τοῦ περιπτέρου, παρὰ τὸ χράσπεδον τῆς θαλάσσης, ὀρθοῦνται μάρμαρά τινα, ἐὰν δὲν ἐννοεῖ τις τὸν σκοπὸν ἐκεῖ...

Εἶνε τὸ μνῆμα τοῦ Ἀνδρέου Μιαούλη. Ἐκεῖ ὑπνώττει ὁ σιδηροῦς ἀνήρ, ὁ εὐδαίμονος ὡς τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον, ἐν ᾧ ἔζησεν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας μέχρι γήρατος, ὁ ἐλευθερώσας κῦμα πρὸς κῦμα τὴν ἑλληνικὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς τυραννίας. Ἂν ἐθάπτετο ἐπὶ τῆς χέρσου ἡ ψυχή του θὰ ἐνοστάλγει, θὰ ἦτο ἀδόριστος — τώρα εὑρίσκεται εἰς τὸ βασίλειόν του.

Η ΕΙΣ ΤΑΤΟΪΟΝ ΑΓΟΥΣΑ.

ΤΑΤΟΪΟΝ.

Οἱ μετὰ δίωρον πορείαν ἐφ' ἁμάξης σταματῶντες ἐν Τατοΐῳ ἐπὶ τῶν φαραγγωδῶν τῆς Πάρνηθος κλιτύων καταλαμβάνονται ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ εὐφροσύνου συναισθήματος, ὅπερ παρέχει ὡραία φύσις βαθέως λελοῦσα ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἡ μεταλλαγὴ τῶν ἐντυπώσεων αὐτῶν τελεῖται ἀποτόμως, καθ' ὅσον ἀποτόμως σχεδὸν διαδέχεται τὸ λεπτὸν καί, ὡς εἰπεῖν, ἀριστοκρατικὸν κάλλος τῆς ἀττικῆς πεδιάδος ἡ μεγαλοπρεπὴς βλάστησις τοῦ γραφικωτάτου τῶν ἀττικῶν ὀρέων.

Οἱ ἐγκαταλείποντες τὸν κονιορτὸν καὶ τὴν πλῆξιν τῆς πρωτευούσης χάριν συντόμου μέχρι Δεκελείας ἐκδρομῆς, ἀναπνέουσιν ἐν ἀρχῇ γηθοσύνως τὸν ῥωστικὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς καὶ ἀναπαύουσι τὰ ὄμματα αὐτῶν, βεβαρημένα ἐκ τῆς μονοτόνου θέας τῶν λευκῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ῥυπαρῶν ὁδῶν, ἐντεῦθεν μὲν ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ ἢ τεφροῦ ἐλαιῶνος, ἐκεῖθεν δὲ ἐπὶ τῶν φαλακρῶν λόφων, οἵτινες φρουροῦσι καὶ στεφανοῦσιν ἐν ταὐτῷ τὴν πόλιν.

Ἀλλ' οἱ μὴ μεμυημένοι τὸ εὔγραμμον καὶ φωτεινὲς τῶν ἀττικῶν λόφων, καὶ οἱ ἀγνοοῦντες τὸν πλοῦτον τῶν ποιητικῶν παραδόσεων, τὸν περιβάλλοντα δίκην αἰγλήεντος στεφάνου τὸ ταπεινὸν ἀλλ' ἔξοχως ἀττικὸν δένδρον, ταχέως ἀπαυδῶσιν ἐκ τῆς θέας τῶν ξηρῶν ὑψωμάτων καὶ τῶν μονοτόνως παρατεταγμένων ἐλαιῶν. Καὶ ἀδυνατοῦσι βεβαίως πάντες νὰ κατανοήσωσι τὴν θαυμασίαν ἁρμονίαν τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς Ἀττικῆς, ὡς ἀριστοτεχνικῶς περιέγραψαν ταύτην ξένοι περιηγηταὶ καὶ καλλιτέχναι τοῦ λόγου καὶ τοῦ χρωστῆρος, οὐδὲ βλέπουσιν, ὡς ἔβλεπε τὸ πάλαι ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς γλαυκῆς παιδοτρόφου ἐλαίας προσηλωμένους ἐς ἀεὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μορίου Διὸς καὶ τῆς γλαυκώπιδος Ἀθηνᾶς. Διὰ τοῦτο εὐθὺς ὡς προσήγγισαν τὰς ὑπωρείας τῆς Πάρνηθος, ὄπισθεν αὐτῶν καταλιπόντες τὴν ταινίαν τοῦ ἐλαιῶνος, ὅστις ὅσον ἀπώτερον θεᾶται, τοσοῦτον χαριέστερος διανοίγεται, ἀναπνέουσι νέαν ἀτμόσφαιραν, ἀρωματι-

ζομένην ἐκ τῆς χλωρᾶς καὶ ὑπερηφάνου πίτυος, ἥτις κυριαρχεῖ ἐκεῖ πέραν, ἀποτελοῦσα δάση καὶ δρυμούς. Καὶ εὑρίσκονται ἐνώπιον νέας φύσεως, ζωηρᾶς καὶ ταπεινῆς, εὐγράμμου καὶ χλωρᾶς, πλαστικῆς καὶ γραφικῆς, τὴν ὁποίαν πᾶς τις ἀντιλαμβάνεται καὶ ἀγαπᾷ, ὅπως τοὺς στίχους τῶν μεγαλοφυῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ἀποθαυμάζουσι καὶ οἱ ὀλίγοι καὶ ὁ ὄχλος.

Ἐκ τῆς κλασικῆς τριάδος τῶν ἀττικῶν ὀρέων ἡ *Πάρνης* εἶνε τὸ μέγιστον καὶ μεγαλοπρεπέστατον. Ἐπὶ τῶν κυματοειδῶν ῥάχεων τοῦ Ὑμηττοῦ ὁ ἥλιος διαχέει συνήθως ἐν ὥρᾳ δύσεως ἰόχρουν κάλλος ἀπαράμιλλον, καὶ παρ' αὐτὸν ἡ *Πεντέλη* στιλβοῖ τὴν μαρμαρίνην κορυφήν της, εἰς ἣν λέγεται ὅτι τὸ πάλαι ἀπέβλεπον οἱ κατεργαζόμενοι τὰς μετόπας τῶν ἀττικῶν ναῶν. Καὶ ἀπέναντι τούτων ἡ *Πάρνης* ἐν μακρᾷ συνεχείᾳ περιγράφεται ἐμφανεστέρα, ὡσεὶ ἀνάγλυπτος ἐπὶ τοῦ λαμπροτάτου αἰθέρος ὃν ὕμνησεν ὁ Εὐριπίδης. Ἀλλ' ὅπως τις ἐπισκοπήσῃ ἀσφαλέστερον τὸ τραχὺ κάλλος τῶν βαθειῶν ῥωγμῶν καὶ τῶν ὑψικόμων ἐλατῶν τοῦ ὄρους, ἀνάγκη νὰ ἐκδράμῃ ἐπὶ τῆς κλιτύος αὐτοῦ παρὰ τὰ ὅρια τῆς ἀρχαίας *Δεκελείας*, ἐκεῖ ὅπου ὑψοῦται ἡ βασιλικὴ ἔπαυλις, περίρρυτος καὶ περίβλεπτος, ἐν μέσῳ πυκνῶν δασῶν καὶ χλοερῶν λειμώνων, ἀποτελοῦσα τὸ κέντρον, ἀφ' οὗ ἐξαρτῶνται ἄλλα τινὰ οἰκήματα ἀπαραίτητα πρὸς τὰς χρείας τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, τῶν γεωπονικῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν συνεχῶν ἐπισκεπτῶν.

Πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς βασιλικῆς περιοχῆς, ἐν μικρᾷ σειρᾷ οἰκίσκων στεγάζονται οἱ χωρικοί, οἵτινες ἐργάζονται εἰς τὰ βασιλικὰ κτήματα. Οἱ ἐν λόγῳ οἰκίσκοι ἔχουσιν εὐπρεπὲς τὸ ἐξωτερικόν, οὐδ' ὅλως ἐνθυμίζοντες τὰς καλύβας τῶν ἡμετέρων ἀγροτῶν καὶ παρέχοντες ἐναργῆ ἀπόδειξιν τῆς ἐπικρατούσης ἐκεῖ πέριξ βασιλικῆς προνοίας. Κατὰ τὰς ὥρας, καθ' ἃς εἶνε κλειστὸν τὸ σχολεῖον, ἐν ᾧ διδάσκει τὰ παιδία τῶν χωρικῶν ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου τῶν Κιούρκων, ἐκεῖνα σκιρτῶσι πτερωτὰ καὶ παίζουσιν εὔθυμα πρὸ τῶν κατωφλίων τῶν οἴκων ὑπὸ τὰς παχείας τῶν πευκῶν σκιάς, ἢ θεῶνται ἐν τῇ παρακειμένῃ θέσει τὴν ἐπιστημονικὴν ταξινόμησιν τῶν ὑλοτομουμένων ξύλων, ἢ τρέπονται ἐπὶ τὴν λεηλασίαν τῶν πολυπληθῶν κομάρων, αἵτινες ῥοδίζουσι κοραλλιοειδεῖς, ἢ καταδιώκουσι φιλοπαίγμονας ψυχάς, αἵτινες καταφεύγουσιν ἀπὸ τοῦ χρυσαυγοῦς φωτὸς εἰς τὴν βαθύχρωμον κυκλάμινον . . .

Αἱ ἀνὰ τὰ ἑλληνικὰ ὄρη ἐκδρομαί, ἐφ' ὧν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ φύσις ἀνάσσει ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ παρθενίᾳ, ἐλάχιστα δὲ ἢ οὐδ' ὅλως ἡ τέχνη ἀνέμιξε τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς, δέονται πολλῆς καρτερίας ὑπὸ τῶν ἀναλαμβανόντων τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν. Δέονται πρὸ παντὸς ἐξησκημένων μυώνων ὅπως ἀντέχωσιν ἐπὶ τῶν ἀποτόμων ἀνόδων καὶ καθόδων ἀτραπῶν δυσπροσίτων, ἃς ἐχάραξαν μόνοι οἱ πόδες τῶν ἡμιόνων καὶ τῶν αἰγῶν· ἔχουσιν ἀνάγκην οὐχ ἧττον ἰσχυρῶν στομάχων, ὑπομενόντων τὰς δοκιμασίας τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης. Ὑπὸ τοιούτους δὲ ὅρους βεβαίως οἱ ὁδοιποροῦντες ἐλάχιστα δύνανται ν' ἀντιληφθῶσι πλήρως καὶ ἀρτίου τοῦ θελγήτρου τῆς ἐκδρομῆς.

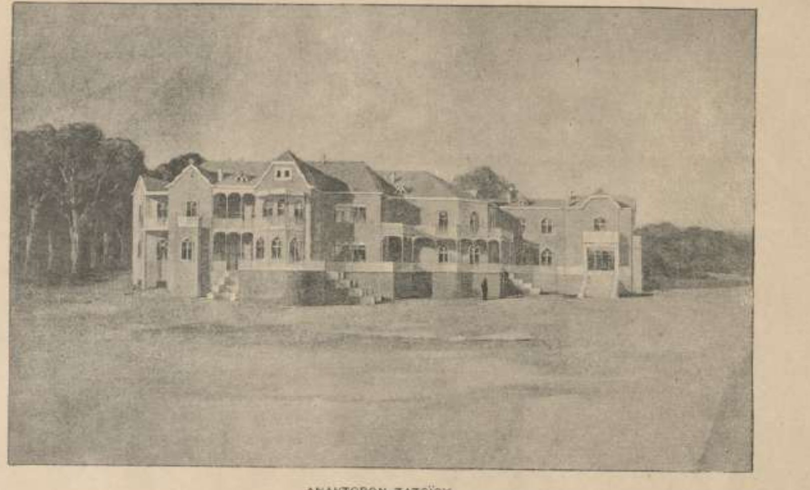
Ἀλλ' οἱ ἐπισκέπται τοῦ Τατοΐου ἐξαιροῦνται τοῦ σχεδὸν ἀναποφεύκτου κανόνος. Ἅπασαν τὴν ἐξ Ἀθηνῶν μέχρι Τατοΐου πορείαν διανύοντες ἐφ' ἁμάξης, ἁπαλῶς κυλιομένης ἐπὶ τῆς κανονικῆς καὶ εὐχεράστου ὁδοῦ, διατηροῦσιν ἀκμαίους τοὺς πόδας καὶ τὸ πνεῦμα ἀκμαῖον πρὸς ἑκάστην μετέπειτα διαδρομὴν καὶ ἐπισκέψιν. Ἅμα δ' αἰσθανθῶσι τοὺς πρώτους νυγμοὺς τοῦ στομάχου, δὲν ἀπολείπεται ἢ νὰ τραπῶσι τὴν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον ἄγουσαν, κομψὸν οἰκοδόμημα, οὗτινος τὸ πρόσγειον μὲν ἀποτελεῖ ἐπιμελέστατον παντοπωλεῖον, τὸ δὲ ἀνώγειον ὁ ξενών.

Ἐν τῷ ἑστιατορίῳ οἱ ἐπισκέπται τρώγουσιν ἐν πάσῃ ἀνέσει, πρὸ πάντων δὲ πίνουσι τὸν περίφημον οἶνον τῆς Δεκελείας. Θέλουσι τὸν λευκὸν οἱ τὰ λεπτότερα φιλοῦντες, θέλουσι τὸν μαῦρον οἱ προτιμῶντες τὰ ἰσχυρότερα. Ἀλλ' ἢ λευκοῦ ἢ μέλανος, τοῦ οἴνου τῆς Δεκελείας οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπεροχὴν ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀττικοὺς οἴνους καὶ οὐδεὶς ἀποστέργει τὸ ἄρωμα αὐτοῦ τὸ ὑπενθυμίζον τοὺς οἴνους τοῦ Ῥήνου. Πάντες δ' οἱ τιμῶντες τὴν τράπεζαν τοῦ ξενοδοχείου ὑποχρεοῦνται ἐν τῷ τρώγειν κἂν ν' ἀκούσωσιν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ περιποιητικοῦ ξενοδόχου ἓν ἢ δύο ἀνέκδοτα ἀναφερόμενα εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Οὐ μόνον ἡ γεῦσις τῶν οἴνων, ἀλλὰ καὶ τῶν δένδρων τοῦ Τατοΐου ἡ θέα δεικνύουσιν ὅτι αἱ γεωπονικαὶ καὶ δασονομικαὶ ἐργασίαι μετ' ἐπιμελείας ἐκτελοῦνται. Πρὸ παντὸς ἐπεδιώχθη ἡ μέριμνα τῆς ἀναδασώσεως τοῦ τόπου. Αἱ πεῦκαι καὶ αἱ κυπάρισσοι δὲν ἀποτελοῦσι μόνον τὸν φυσικὸν διάκοσμον τῶν κλιτύων καὶ φαράγγων τῆς Πάρνηθος, ἀλλὰ παρέχουσι καὶ ὑλικώτερα ἀποτελέσματα ὀφειλόμενα εἰς τὴν τεχνικωτάτην καλλιέργειαν. Ὅπου ἄλλοτε ἐξετείνοντο χέρσοι ἀγροί, ἀναθάλλουσι δασύλλια· ὅπου γυμνὴ πλευρὰ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐκαλύφθη διὰ πευκῶν.

Αἱ κυπάρισσοι τυγχάνουσιν ἰδιαζούσης περιποιήσεως· σπείρονται πρῶτον ἐντὸς γαστρῶν καί, ἐπιστάσης τῆς ὥρας, μεταφυτεύονται. Τὸ δένδρον, ὅπερ ἐξελέγη ὡς ὁ ἀποκλειστικὸς κόσμος τῶν κοιμητηρίων καὶ ὡς τὸ σύμβολον τοῦ πένθους καὶ φαίνεται οὐδένα ἄλλον προορισμὸν ἔχον ἢ τὸν τοῦ φύλακος τῶν νεκρῶν, ἀποδίδει πολλῷ θετικωτέρας ὑπηρεσίας. Μεθ' ὡρισμένον ἀριθμὸν ἐτῶν αἱ κυπάρισσοι ὑλοτομούμεναι παρέχουσιν ἀξιόλογον πρόσοδον. Αἱ πεῦκαι κατὰ πρῶτον λόγον καὶ ἐν μέρει αἱ κυπάρισσοι ἀφθονοῦσιν ἐν Τατοΐῳ. Πρὸς ἀριστερὰ τῶν χωρούντων ἐπὶ τῆς ὡραίας ἀτραποῦ τῆς ἀγούσης πρὸς τὴν βασιλικὴν ἔπαυλιν, ἑκατέρωθεν τῆς ὁποίας νυχθημερὸν κελαρύζει διαυγὲς ῥυάκιον ἐπὶ κεραμοστρώτου κοίτης, ἐκτείνεται μικρὸν σχετικῶς τμῆμα γῆς μεταβεβλημένον εἰς ἐλαιῶνα. Ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ τῶν ἐλαιῶν, τεταγμένων κατὰ κανονικὰς καὶ συμμέτρους γραμμάς, σπείρονται κριθή, βρώμη, ὀροβόσιτος.

Ἡ ἔπαυλις ἐν ᾗ διαμένει ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, καὶ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆς ἔποψις καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις εἶνε ἁπλαῖ καὶ φιλόκαλοι. Οἰκημάτιά τινα περιστοιχίζουσιν αὐτήν, ἐν οἷς τὸ ἐπισιτιστήριον, τὸ τούτῳ συνεχόμενον τηλεγραφεῖον, καὶ ἑτέρα τις οἰκία, ἐν ᾗ διέμενεν ὁ Βασιλεὺς πρὶν ἢ κτισθῇ ἡ ἔπαυλις. Πέριξ χλοεροὶ λειμῶνες, εὐανθεῖς κῆποι, βαθύφυλλοι σκιάδες. Ἐκεῖ ἡ δρόσος διαμένει εἰς μαργαριτώδεις θρόμβους καὶ κατὰ τὴν καυστικωτέραν ὥραν τοῦ ἔτους· τὸ ὕδωρ ἀναβλύζει διαυγές· τοῦ ῥύακος τὸ ἄπαυστον μορμύρισμα ἁμιλλᾶται πρὸς τὸ ἀενναὲς τερέτισμα τῶν πτηνῶν· αἱ μέλισσαι βομβοῦσιν — ἀλλὰ καὶ αἱ σφῆκες ἐνοχλητικώτεραι. Ἀραιαί τινες ποῦ καὶ ποῦ πλάτανοι διακόπτουσι τὰ συνεχῆ συμπλέγματα τῆς πεύκης. Ἡ ἀκακία, ἡ ἀμυγδαλῆ, ἡ κερασέα καὶ ἄλλη κηπευτὴ καὶ ἥμερος βλάστησις ποικίλλουσι τὸ σύνολον.

Ἀπούσης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐπισκεφθῇ τις τὸ ἡγεμονικὸν οἴκημα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν αὐτόθι διαμένοντα σταθμάρχην καὶ ὑποβαλλόμενος εἰς στοιχειώδη τινὰ διατυπώσεις. Ἡ ἔπαυλις εἶνε διακεκοσμημένη μετ' ἀγροτικῆς καὶ χαριέσσης ἁπλότητος, ὡς ἂν ἀνῆκεν εἰς οἰκογένειαν μὴ ἱσταμένην ὑπεράνω τῶν λοιπῶν. Ὁ χρωματισμός, τὰ ἔπιπλα, αἱ εἰκόνες, καταλείπουσιν εἰς τὸ πνεῦμα εὔκρατον καὶ ἱλαρὰν ἐντύπωσιν. Οἱ τοῖχοι τοῦ προδόμου γέμουσι χαλκογραφιῶν, ὧν αἱ πλεῖσται ἐνεπνεύσθησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν μεγάλων ποιη-

ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΑΤΟΪΟΥ

τῶν. Ἓν ἢ δύο ὑδατογραφήματα ἔν τινι θαλάμῳ ἐνθυμίζουσι τὴν περὶ τὴν ζωγραφικὴν δεξιότητα τοῦ βασιλόπαιδος Νικολάου. Τάπητες τῆς Τριπόλεως καλύπτουσι τὸ δάπεδον. Ἄνωθεν τοῦ γραφείου τῆς Βασιλίσσης ἀνήρτηνται ἐν μικρῷ σχήματι αἱ προσωπογραφίαι τῶν διασημοτάτων ὁπλαρχηγῶν τοῦ Ἀγῶνος. Καὶ φαντάζεταί τις οὐχὶ ἄνευ συγκινήσεως τὴν περικαλλῆ τῶν Ἑλλήνων Ἄνασσαν καθημένην πρὸ τοῦ γραφείου αὐτῆς καὶ στηρίζουσαν ἐν σιωπῇ τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐκφραστικῶν καὶ δασυτρίχων μορφῶν τῶν καπεταναίων, ἢ θλίβουσαν πρό τινων ἐνιαυτῶν ἐν τῇ σεπτῇ ἀγκάλῃ τὸν Διάδοχον καὶ θεραπεύουσαν τὴν παιδικὴν περιεργίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ λόγου περὶ ἑκάστου τῶν εἰκονιζομένων . . .

Ἡ μικρὰ ἔπαυλις δὲν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ πάντα τὰ πρόσφορα. Χωριστὸν οἴκημα, εἴπομεν, ἀποτελεῖ τὸ ἐπισιτιστήριον. Ἐν αὐτῷ ὑπάρχει ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ καταγράφεται πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐν Τατοΐῳ. Ὁμοίως ἐν χωριστῷ οἰκήματι ἐγκαθιδρύθη τὸ σφαιριστήριον, καὶ παρὰ τὴν αἴθουσαν αὐτοῦ τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐγίνοντο αἱ ἐξετάσεις τῶν βασιλοπαίδων — πλὴν τῶν τοῦ Διαδόχου, αἵτινες διεξήχθησαν ἐν Ἀθήναις. Ἐν αὐτῷ, κοσμουμένῳ ὑπὸ χαλκογραφικῶν εἰκόνων, ἀναφερομένων εἰς τὰ ἔργα τοῦ Γκαῖτε, διδάσκεται ὁ βασιλόπαις Νικόλαος.

Βήματά τινα ἀπωτέρω τῆς ἐπαύλεως ἀνεγείρεται τὸ νεόδμητον ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως, περικαλλές, ἀλλὰ παράδοξον ἐκ πρώτης ὄψεως ἐν τῷ ξενίζοντι καὶ ἀσυνήθει ῥυθμῷ αὐτοῦ. Ὠκοδομήθη, λέγουσι, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥωσικῶν ἀνακτόρων τοῦ Πέτερχοφ· περιζώννυται ὑπὸ μακροῦ ἐξώστου καὶ ἐκτείνει τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἀνίσους, ὡς ἂν ἐρρίφθησαν ἀδιαφόρως ἔνθεν καὶ ἔνθεν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κεντρικοῦ κορμοῦ. Ἀλλὰ τὸ κακότροπον τοῦ ῥυθμοῦ θεραπεύει ἡ τέχνη τῆς οἰκοδομῆς καὶ μάλιστα ἡ ἐκλογὴ τῆς θέσεως, καθιστῶσα τὸ νέον θερινὸν ἀνάκτορον — οὗ τὰ ἑβδομήκοντα τόσα διαμερίσματα κοσμοῦνται διὰ νέων καὶ πλουσίων ἐπίπλων — περίβλεπτον. Ἀπὸ τῶν παραθύρων καὶ τῶν ἐξωστῶν αὐτοῦ περιλαμβάνει τις ἀρτίαν τὴν χάριν τῆς ἀττικῆς φύσεως· ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς προσόψεως αὐτοῦ τὸ βλέμμα βυθίζεται εἰς τὸ πέρας τοῦ ὁρίζοντος, ἐφ' οὗ στίλβει ἡ γλαυκὴ ταινία τῆς φαληρικῆς θαλάσσης, διαστιζομένη ὑπὸ λευκῶν ἱστίων. Ἡ Ἀκρόπολις καὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου διακρίνονται ἐν τῇ βαθείᾳ σκηνογραφίᾳ ὡς νεφελώδη, ἀλλ' ἔτι εὐδιάκριτα σημεῖα.

Οἱ ἐπισκεφθέντες τὸ Τατόϊον ἀποκομίζουσι τὴν ἀνάμνησιν τοῦ περικαλλοῦς διαιτήματος ἡγεμόνων, οἵτινες διάγουσιν ἐκεῖ πέραν κατὰ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον γλυκείας ὥρας ἐν τῇ ἁπλότητι τοῦ ἐξοχικοῦ βίου καὶ τῇ οἰκειότητι τῆς φύσεως. Κατὰ τὸ θέρος ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια προαριστᾷ ἐν ὑπαίθρῳ ὑπὸ τὴν παρὰ τὴν ἔπαυλιν σκιάδα κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ ἡμίσειαν. Ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς μεσημβρίας οἱ βασιλόπαιδες ἀκούουσι μαθήματα ὑπὸ τῶν ἐξ Ἀθηνῶν προσερχομένων καθηγητῶν διδασκόμενα. Τὴν δωδεκάτην παρατίθεται ἐλαφρὸν πρόγευμα ἐν τῷ ἑστιατορίῳ, οὗ μετέχουσι χωριστὰ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια καὶ χωριστὰ οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι. Μία ὥρα κατόπιν, ἀπὸ τῆς $1\frac{1}{2}$ μέχρι τῆς $2\frac{1}{2}$ ἀφιεροῦται πάλιν εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν βασιλοπαίδων. Τὸ γεῦμα παρατίθεται κοινὸν περὶ ὥραν τρίτην ἐπὶ τῆς πρὸ τῆς ἐπαύλεως μικρᾶς πλατείας. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος οἱ βασιλεῖς συνομιλοῦσι μετὰ τῶν παρεστώτων· οὕτω δὲ παρέρχεται μία ὥρα, μεθ' ὃ οἱ καθηγηταὶ παρασκευάζονται πρὸς ἀναχώρησιν, ἐν ᾧ οἱ βασιλόπαιδες ἐπιδίδονται εἰς ψυχαγωγικὰς παιδιάς.

Τὴν ἑσπέραν εἰς τὰς ὀκτὼ ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ περιπάτου ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια λαμβάνει τὸ δεῖπνον παρὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἵσταται ὁ Ἀλιεύς, τὸ γνωστὸν γλυπτικὸν ἔργον τοῦ κ. Φιλιππότου ἀγορασθὲν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Εἰς περίπατον ἐξέρχονται πεζῇ, ἔφιπποι ἢ ἐφ' ἁμάξης· συχνόταται δ' εἶνε ἐκδρομαὶ εἰς Πεντέλην ἢ Χελιδονοῦ καὶ κυνήγια εἰς τὰ περίχωρα. Τὴν λειτουργίαν ἀκούουσιν ἐν τῇ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ κατὰ

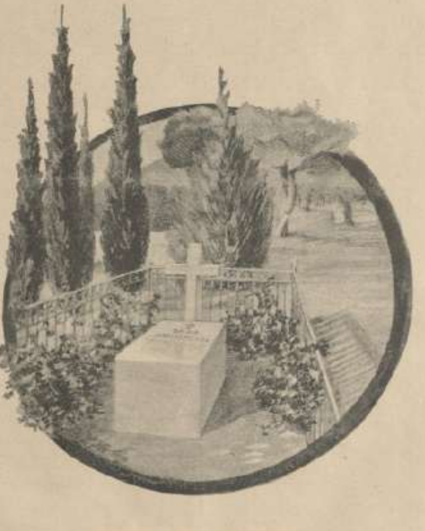
Κυριακήν, ἱερουργήσαντος τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου Κιούρκων. Κατὰ τὰς ἐπισήμους θρησκευτικὰς καὶ βασιλικὰς ἑορτὰς ἱερουργεῖ ὁ ἱερεὺς τῆς Βασιλίσσης ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ τούτῳ ἐρχόμενος.

Ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῶν ῥάχεων τῆς Πάρνηθος θαυμάσιαι τοποθεσίαι, σκιερὰ σπήλαια, κρύφια ἄδυτα, βαθέα προαύλια ἐφ' ἃ τηροῦνται ἀνεξίτηλοι αἱ χρύσεαι εἰκόνες τῆς μυθολογίας. Ἐπὶ μονήρους καὶ σκιεροῦ μέρους εἰς ὃ διευθύνει αὐστηρῶς ἀτραπὸς κόπτει τὸν δρόμον εὐρεῖα πλήρης ὕδατος δεξαμενὴ εἰς σχῆμα εὐχαρὲς κιθάρας. Φαντάζεταί τις ὅτι θεὸς διαβαίνων, ὁ Μουσηγέτης ἴσως, κατέλιπεν ἐκεῖ τὴν κιθάραν, τὴν οὐδὲ δυνάμει τινὸς αὐτῶν ἐπεσπάσθησαν μεταμόρφωσιν, ἣν ἐλησμόνησεν ὁ Ὑβάδας νὰ ψάλῃ. Καὶ παρὰ τὴν δεξαμενὴν, ἐν τῇ λευκῇ βραχώδους κοιλώματος, ἡ Δάφνη ἐρημικὴ θάλλουσα ἀναπέμπει εὐωδίαν τόσῳ ζωηράν, ὥστε πιστεύει τις ὅτι πρὸ μακροῦ μόλις μετεμορφώθη εἰς φυτὸν καὶ διαφυλάττει νωπὰς τὰς περιπτύξεις τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ ἄρωμα τῆς παρθενίας.

Ἀλλ' ὑπάρχει ἐκεῖ πέραν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς λόφου τόπος, τὸν ὁποῖον ἀδύνατον νὰ ἐπισκεφθῇ τις δίχως νὰ καταληφθῇ ὑπὸ γλυκυπίκρου συναισθήματος, ὡς ἂν ἤρθη ἐπὶ τῶν πτερύγων τρυφερᾶς καὶ μελαγχολικῆς ποιήσεως. Εἶνε τὸ Μνῆμα τῆς Βασιλοπούλας. Κατεσκευασμένον ἐκ μονολίθου τετραγώνου μαρμάρου περιφράσσεται ὑπὸ ἁπλῶν σιδηρῶν κιγκλίδων. Κατέχει μέσῳ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τόσον ὀλίγον χῶρον, ὥστε ὁ μακρόθεν θεώμενος γάστρον νομίζει αὐτὸ μᾶλλον ἢ τάφον. Ὁ κιγκλιδόφρακτος χῶρος εἶνε κατάφυτος· ἐπὶ τοῦ ἐπιτυμβίου λίθου ἐχαράχθη τὸ εὐσεβὲς τοῦ Εὐαγγελίου ῥητόν· "Ἄφετε τὰ παιδία ἐλθεῖν πρός με." Ἀλλ' ἠδύνατο ἐπίσης νὰ χαραχθῇ καὶ τὸ τετράστιχον τοῦ Σολωμοῦ·

Ἐγὼ ἐστάθηκα τὸ φῶς της,
Ἀφ' οὗ ἐσβέσθη γλυκά
Ἀπ' τὸ πολύχρυσο τῆς μητρός της
Σ τοῦ πατρός την ἀγκαλιά.

Ὅταν ἐπανέρχεται τὸ ἔαρ, οἱ κρίνοι καὶ τὰ ῥόδα ἀναρριχῶνται εὐωδέστατα, καὶ κύπτοντα καὶ φιλοῦντα τὸ μνῆμα ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ζωὴν ὑπὸ ἄλλο σχῆμα, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἰδίαν χάριν ἐκεῖνο τὸ λίγο φῶς Ὅλγας τῆς Βασιλοπούλας!

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ.

ΜΕ τἀπρίλιου τὰ ῥόδα γεννήθηκε μαζὶ
Παιδὶ τοῦ Βασιλιᾶ μας — κ' ἡ Μοῖρα εἶχε γραφτό·
Ὅσο θὰ ζοῦν τὰ ῥόδα καὶ τὸ παιδὶ νὰ ζῇ·
Μαραθήκανε τὰ ῥόδα κ' ἐπέθανε κι' αὐτό! . . .

* * *

ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ.

ΚΛΗΘΕΝΤΕΣ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἑστίας ὅπως μετάσχωσι πνευματικῶς τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων πανηγύρεως, ἐπὶ τῇ 25ῇ ἐπετείῳ τῆς εἰς τὸν ἑλληνικὸν θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἀλλοδαποὶ διαπρεπεῖς ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ λόγου, φίλα τῇ Ἑλλάδι φρονοῦντες, καὶ λόγιοι εἰδικῶς περὶ τὰ ἑλληνικὰ ἀσχολούμενοι, εὐμενῶς ἀπεδέξαντο τὴν πρόσκλησιν πολλοὶ καὶ ἐτίμησαν διὰ τῆς συνεργασίας αὐτῶν τὸ παρὸν Τεῦχος. Τῶν αὐτογράφων μεταφράσεις παρατίθενται κατωτέρω τεταγμέναι περίπου καθ' ἣν τάξιν εἰσὶ καὶ ταῦτα συνηρμοσμένα ἐν ταῖς ἐφεξῆς σελίσι. Τὰ διὰ τοῦ σημείου (*) σημειούμενα ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν ξένων λογίων οὕτως ἑλληνιστί.

Ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἐπιθυμοῦν ἰσχυρὰν κεντρικὴν κυβέρνησιν ὡς ἀμοιβὴν τῶν πατριωτικῶν πράξεών των κατὰ τὸν μέγαν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα καὶ ὡς δικαίαν οὐχ ἧττον συνέχειαν τῆς εὐγενοῦς διανοητικῆς κληρονομίας των, ἡ ὕπαρξις τοιαύτης κυβερνήσεως εἶνε ἐξ ἴσου ἀναγκαία διά τε τὴν ἰσορροπίαν τῶν δυνάμεων τῆς Εὐρώπης καὶ διὰ τὴν ἐμπορικὴν τῆς Μεσογείου ἀνεξαρτησίαν. Λυποῦμαι μὴ ἔχων ἢ τὴν ἔκφρασιν μόνον τῆς συμπαθείας μου νὰ προσφέρω κατὰ τὴν προσεττίζουσαν ἑορτὴν τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον τὰ λόγια δύνανται ν' ἀντικαταστήσωσι τὰ ἔργα, ἐκφέρω αὐτὸ ἀπὸ καρδίας.

Ἐν Ἐδιμβούργῳ τῆς Σκωτίας.

Τ. ΜΠΛΑΚΙ.

Ποθῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἑλλάδα, ὡς ποθεῖ τις νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γενέτειραν την, εἰς τὴν μητρικήν την ἥτις τὸν ἔθρεψε.

Ἑλλάς! Ὁπόσας προσφιλεῖς ἀναμνήσεις περικλείει τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ μόνον, τὸ ἔνδοξον καὶ γλυκύ! Εἶναι ὡς νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς ἡμᾶς, κατὰ προγενεστέραν ὕπαρξιν, νὰ εἰσπνεύσωμεν ἐκ τῆς πνοῆς τῆς πατρίδος ταύτης τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἡρώων. Καὶ ὅσοι ἔτι, καθὼς ἐγώ, δὲν ἀπήλαυσαν τὴν χαρὰν τοῦ νὰ ἴδωσι τὰς Ἀθήνας, τὴν Κόρινθον, τὰς κοιλάδας καὶ τὰ ὄρη, ἔνθα τοσαῦται διαμένουν ἔνδοξοι ἀναμνήσεις, ναί, καὶ οὗτοι φαντάζονται ὅτι εἶδον ὡς ἐν ὀπτασίᾳ τὰς χώρας ἐκείνας καὶ σκιὰς ἡρωικὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν πλανωμένας.

Οἱ ποιηταὶ ἡμῶν ἔπιον ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Εὐρώτα, τὰ χείλη των εὐωδιάσθησαν ἐκ τοῦ ἀρώματος τοῦ μέλιτος τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Ἀνδρομάχη, τοῦ Ῥακίνα ἡ θυγάτηρ, φαίνεται εἰς τὰ ὄμματά μου ὡς γνήσιον τῆς ἀττικῆς διανοίας δημιούργημα. Ἐὰν δ' ὁ Κορνήλιος εἶναι Ῥωμαῖος, ὁ Μολιέρος ὅμως, ὁ Γαλάτης ἐκεῖνος, ὑπῆρξε τέκνον ἀληθὲς τῆς Ἑλλάδος ὁπότε, σκώπτης ὡς ὁ Ἀριστοφάνης, ἔγραφε τὸν θαυμάσιον, τὸν ἀειθαλῆ του Ἀμφιτρύωνα. Ἀλλ' ὄχι, καὶ ὁ Κορνήλιος αὐτὸς διαμαρτύρεται, καὶ διὰ τοῦ στόματος τῆς Ψυχῆς του λέγει ὅτι εἶναι Ἕλλην. Ναί, ἀναπνεύσωμεν πάντες τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πάντες δ' ἀγαπῶμεν καὶ τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα τῆς ὁποίας τὰ τέκνα, ἔχυσαν χάριν ἡμῶν εἰς τὰς ὥρας τῆς συμφορᾶς ὄχι μόνον δάκρυα, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷμά των. Καὶ διατί ὄχι; Τὸ αἷμά των τοῦτο ἠδύναντο νὰ μᾶς δώσωσιν, ἀφοῦ οἱ πρόγονοί των μᾶς ἔδωκαν τὴν ψυχήν των.

Ἐν Παρισίοις.

Ι. ΚΛΑΡΕΤΥ.

Τιμῶ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἥτις ἐξεπολίτισε τὸν κόσμον· ἀγαπῶ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα, ἀξίαν κόρην τοιαύτης μητρός. Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡμῶν ὑπάρχει διπλῆ τις κοινωνία, ἡ τοῦ κλασσικοῦ πνεύματος τῶν ἡμετέρων φυλῶν, ἡ τοῦ αἵματος ὅπερ ὁμοῦ ἐχύσαμεν ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν.

Ἐν Παρισίοις.

Α. ΜΕΖΙΕΡ.

Δὲν θὰ λησμονήσωμεν ποτὲ ὅτι ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὸ 1870 ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ Γαλλία κάτι ἔπραξε διὰ τὸν κόσμον. Ἡ μεγαλοψυχία ἐκείνη παρεμύθησεν ἡμᾶς διὰ πολλὰς ἀγνωμοσύνας· θὰ ἐμπεδώσῃ δὲ τὴν φιλελεύθερον Γαλλίαν ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτῆς, ἥτις εἶνε ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ νεαρὰ ἔθνη, ἅτινα καὶ θέλουσι καὶ εἶνε ἄξια νὰ ὑπάρχωσι.

Ἐν Παρισίοις.

Ε. ΡΕΝΑΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Τ' ἀριστουργήματά σου διέπλασαν τὴν καρδίαν, τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν διάνοιαν ἡμῶν, — τὰς σχολὰς ἡμῶν πληροῖ ἡ ἀπήχησις τῆς φωνῆς σου, οἱ τέχναι ἡμῶν πᾶσαι, ὦ ἔνδοξον τῶν ἑλλήνων γένος, — εἶναι τοῦ ἁγνοῦ ἰδανικοῦ σου κληρονόμοι ἢ κλοπεῖς.

Τὸν ἐλεύθερον ἐξ ὕψους ἀέρα, τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον εἰσπνέομεν, — οἱ ποιηταί σου παρήγαγον διὰ τῆς εὐγενοῦς πνοῆς των. — Οἱ ἥρωές σου διέσωσαν τὴν Εὐρώπην εἰς τὰς πεδιάδας σου, — διώξαντες τὸν Πέρσην διὰ τῶν βαρέων κτύπων τῶν κωπῶν των.

Διαμένεις ἐς ἀεὶ ἡ ἱερὰ τροφὸς — ἁπάντων τῶν ὑψηλοφρόνων λαῶν, ὅσων ἡ ψυχὴ ψάλλει καὶ δημιουργεῖ, — ὅσων ὁ βραχίων ἐξυπηρετεῖ τὸ δίκαιον μόνον καὶ τὴν τιμήν.

Οἱ δὲ ἔσχατοί σου γόνοι, ἄξιοι εἰσέτι τοῦ ὀνόματός σου, — ὑπὸ σκῆπτρον εὐλογητὸν διανιστάμενοι πρὸς τὴν εὐτυχίαν, — δίδουσι νέαν αἴγλην εἰς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον τοὺς λαμπρύνει.

Ἐν Παρισίοις.

ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΥΔΟΜ.

Ἁπάντων τῶν ἐθνῶν ἡ μεγαλοφυΐα χρεωστεῖ ὀφειλήν τινα εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὴν τέχνην τῆς Ἑλλάδος. Πᾶς ποιητὴς ὀφείλει χάριν εἰς τὸν Ὅμηρον, πᾶς καλλιτέχνης εἰς τὸν Φειδίαν, πᾶς ὁ φιλοσοφῶν εἰς τὸν Πλάτωνα. Τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα παραβάλλω πρὸς οἰκοδόμημα ἡμιερειπωθὲν μέν, ἀλλ' ἀείποτε φιλόξενον, οὗτινος οἱ λίθοι καὶ τὰ μάρμαρα ἐξήρκεσαν πρὸς οἰκοδομὴν τῶν οἰκιῶν ὁλοκλήρου κώμης, καὶ ὅμως τὸ ἐρείπιον διατηρεῖ ἀκεραίαν ἔτι τὴν μεγαλοπρεπῆ ὡραιότητά του.

Ἐν Παρισίοις.

Φ. ΚΟΠΠΕ.

Πανηγυρίζω τὰ εἰκοσιπέντε ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ πρώτου καὶ τοὺς τριάκοντα δύο αἰῶνας τῆς ὑπάρξεως τοῦ μεγάλου τῶν Ἑλλήνων λαοῦ.

Ἐν Παρισίοις.

Ε. ΟΥΣΣΑΙ.

Η' Ἑλλὰς ὑπὸ τὴν ἔμφρονα ἀρχὴν τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ πρώτου ἐτήρησε πάσας τὰς ὑποσχέσεις ἃς ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ἔδωκαν οἱ γάλλοι φιλέλληνες κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα.

Ἐν Παρισίοις.

Βαρθέλεμυ **ΣΑΙΝΤ ΙΛΑΙΡ.**

ΤΗι Α. Μ. ΤΩι ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΩι ΕΛΛΗΝΩΝ.

Ἄλλοτέ ποτε οἱ ἄνδρες τοῦ Βορρᾶ ἄρκτων δορὰς περιβεβλημένοι, τὰ ῥόδα τῆς ὑγιείας φέροντες ἐπὶ τῶν χαλκοχρόων παρειῶν διέπλεον τὰ κύματα τοῦ οἴνωπος πόντου παρὰ τὰς χρυσαυγεῖς τῆς Ἑλλάδος ἀκτάς.

Ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Ἕλληνος αὐτοκράτορος κατέστησαν φρουροὶ καὶ ἔδωκαν διὰ τῆς πίστεως αὐτῶν καὶ τῆς ἀνδρείας εἰς τοὺς ἁβροδιαίτους τῆς Μεσημβρίας λαοὺς ἀπόδειξιν τῆς φυλῆς καὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν.

Ἐκ τῆς δανικῆς γῆς σύ, Βασιλεῦ, νεαρός, φαιδρός, τὰ ῥόδα τῆς ὑγιείας φέρων ἐπὶ τῆς χαλκοχρόου παρειᾶς τοῦ ναυβάτου, ἔπλευσας διὰ τοῦ οἴνωπος πόντου πρὸς τὰς χρυσαυγεῖς τῆς Ἑλλάδος ἀκτάς.

Κεκλημένος ὑπὸ τῆς τύχης σὺ αὐτός ἵνα φέρῃς τὸ βασίλειον στέμμα, ἐπηγρύπνησας ἐπὶ τῶν ἠθῶν καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, κατέστης φρουρὸς τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἐλευθερίας, προστάτης τῶν παραδόσεων καὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ.

Χαῖρε σύ, Βασιλεῦ, ὁ ἔχων τὴν ἀπαστράπτουσαν φλόγα τῆς ἀνδρικῆς θελήσεως! Παρὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀκτήν, ἐκεῖ πρὸ τῆς θαλάσσης τῆς Αἰγίνης ἡ ἀρχή σου ἀπέδειξεν ὅτι ὑπῆρξας ἀληθὴς Voring ἐκ Βορρᾶ καταγόμενος.

Ἀλλ' ἀπέδειξεν ἔτι ὅτι ἀπεκόμισας ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου τὴν κληρονομίαν τῶν ἀρετῶν, αἵτινες ἐβλάστησαν διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ βασιλέως τούτου, λαοφιλοῦς καὶ σεβαστοῦ ἀνὰ τὴν Δανίαν πᾶσαν!

Ἐν Κοπεγχάγῃ.

Ρ. ΣΜΙΘ.

Ἐκ τῶν ὡραιοτάτων δώρων, ἅτινα ἡ Θεία Πρόνοια ἐδωρήσατο εἰς τὸν ἡμέτερον αἰῶνα, εἶνε ἡ ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἐπιστεύομεν πάντες ὅτε ἔζη μόνον ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων. Νῦν καθ' ἑκάστην πειθόμεθα ὅτι ἐκ τῶν ἱδρυμάτων τῶν Ἑλλήνων οὐδὲν ἐξηφανίσθη ὁλοτελῶς ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς καὶ τὴν γλῶσσάν των ὁλονὲν μανθάνομεν αὐτὴν ὡς ζωντανὴν καὶ τὴν ἀγαπῶμεν. Ἡ χωρίζουσα τάφρος ὁσημέραι πληροῦται, πόσον δ' ὁ πνευματικὸς ἡμῶν βίος πλουτίζεται διὰ τῆς πληρώσεως ταύτης!

Ἐν Βερολίνῳ.

Ε. ΚΟΥΡΤΙΟΣ.

(*) Συγχαίρω τῷ Βασιλεῖ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῖς ὑπηκόοις του ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι, τὴν ὁποίαν τοσαύτη προκοπὴ ὑλικὴ καὶ διανοητικὴ ἐμφανέστατα χαρακτηρίζει. Ἀλλὰ ἂς δώσω συμβουλήν. Μὴ ἐπιθυμείτω ἡ Ἑλλὰς τῆς προώρου ἐκτάσεως τῶν μεθορίων. Καρτερείτω καὶ τὰ ἔνδον σωφρόνως διατασσέτω. Ἡ ὁμόνοια μετὰ καλῆς κυβερνήσεως καὶ θρησκείας εἶναι τὰ βέβαια νεῦρα τῆς προόδου.

Ἐν Βρέϊτον τῆς Ἀγγλίας.

Λ. ΔΑΟΥΔΑΛ.

(*) Ὁ ἐνδόξως βασιλεύων Γεώργιος Α'., μέχρι τῆς νῦν λαμπρῶς ἑορταζομένης εἰκοσιπενταετηρίδος αὐτοῦ τρεῖς προσκτησάμενος τῇ Ἑλλάδι χώρας, ἐλπίδα παρέχει, ὅτι ὁ κόσμος ἀναγνωρίσας τὴν πνευματικήν τε καὶ ὑλικὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπεροχήν, θᾶττον ἢ βράδιον ἀναφωνήσει τὸ ὁμηρικὸν „εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς“ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων· ὅπερ ἐκ βαθυτάτης εὔχομαι καρδίας.

Βουδαπέστῃ.

Ι. Β. ΤΕΛΦΥΣ.

ΤΗι Α. Μ. ΤΩι ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐβασιλεύσατε τοῦ ἀνδρειοτάτου λαοῦ τῆς ἀρχαίας Εὐρώπης, ὅστις οὐδὲ νὰ φεύγῃ οὐδὲ νὰ τρέμῃ γνωρίζει, ἀλλὰ μένει ἀκίνητος ὡς τὸ ὄρος τῆς Ὄσσης καὶ συντρίβει τῶν ἐχθρῶν τὰς κεφαλάς. Μυρίαι εὐχαὶ θὰ ῥεύσωσι νῦν ἐκ τῆς πηγῆς τῆς Κασταλίας, ἀλλ' ἐγὼ μόνον τοῦτο εἰς ὑμᾶς εὔχομαι: Εἴθε ποτὲ τὸ ὑμέτερον σκῆπτρον, ὦ Βασιλεῦ, νὰ συνενώσῃ πάσας τὰς χώρας, ἐν αἷς ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ὡς μελῳδικὸν ᾆσμα ἀκούεται, τὰς χώρας τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Μπότσαρη, καὶ ν' ἄρξῃ τῶν θαλασσῶν, αἵτινες τὴν Ἑλλάδα περιζωννύουσιν, ὁ ἀργυροῦς Σταυρός.

Ἐν Μάστριχτ τῆς Ὀλλανδίας.

Λ. ΦΛΑΜΕΝΤ.

Μία φίλη τῆς Ἑλλάδος χαιρετίζει εὐφροσύνως τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως Γεωργίου, εὐχομένη ἀπὸ καρδίας νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ, προάγων τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν ἀληθῆ τοῦ λαοῦ του πρόοδον, νὰ ἴδῃ δὲ καὶ ἄλλους ἔτι ἀποκεχωρισμένους κλάδους τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς προσκολλωμένους καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ γεννήτορος στελέχους.

Ἐξ Ἀγγλίας.

Δὶς ΜΑΚ ΦΕΡΣΟΝ.

ΤΩι ΒΑΣΙΛΕΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
(1863—1888.)

Ὅτε τὰ μαῦρα νέφη τῆς δυστυχίας περιεκάλυπτον τὴν χώραν σου καὶ τὸν καρτερικὸν λαόν σου, ἐπεφάνη ὁ ἀστὴρ τῆς γαληνότητός σου καὶ ἠρέμα διεσκέδασε τὸ νυκτερινὸν σκότος.

Ὅτε τῆς μεσημβρίας τὸ χρυσοῦν φῶς ἀνέλαμψε καὶ ἐπί τινα χρόνον ἐκόπασεν ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ, ἐγένεσο, ὦ βασιλεῦ, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν ἀνθῶν τῆς τέχνης πιστὸς θεράπων.

Νέαν Ἑλλάδα ἐθεμελίωσας, ἥτις δαψιλῶς τὰς εὐλογίας αὐτῆς σοὶ ἀπονέμει· ἀνήγειρας ἐκ νέου τὸ ἀρχαῖον κλέος, τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος τὸ ὑψηλόν, τὸ δεδοξασμένον πνεῦμα. Ὦ σὺ βασιλεῦ τῆς ἀναγεννηθείσης ταύτης χώρας, σὺ λυτρωτὰ τοῦ εὐγενοῦς τούτου λαοῦ, ὑψηλότατε ἄναξ· ἡ τῶν Ἑλλήνων πατρὶς διὰ σοῦ ἐγένετο πάλιν ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη.

Ἐν Πρεσβούργῳ τῆς Οὐγγαρίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ξὺν ΣΟΥΛΠΕ.

ΤΡΙΑ ΑΛΦΑ ΑΡΙΣΤΑ.

Τρεῖς θερμὰς εὐχὰς ἔχω ν' ἀποτείνω πρὸς ὑμᾶς κατὰ τὴν σημερινὴν πανήγυριν: Εἴθε ἡ Ἀφροδίτη νὰ τρέφῃ ἐν ὑμῖν τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ, ὁ Ἀπόλλων νὰ εὐλογήσῃ ὑμᾶς διὰ τῆς σοφίας, καὶ ὁ Ἄρης, προστατεύων ἀμφοτέρους, νὰ κρατῇ ὑψηλὰ τὴν ἱερὰν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας.

Ἐν Δρέσδῃ.

Ε. ΕΚΣΤΑΪΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Ὦ Ἑλλάς μου, σ' ἀγαπῶ ὡς δευτέραν μου πατρίδα,
σὲ τὴν φιλελεύθερον, τὴν μισοῦσαν τυραννίδα.
Ὦ Ἑλλάς μου, σὲ τιμῶ ὡς τῶν ποιητῶν μητέρα,
σὲ τὴν καλοκάγαθον εὐφημεῖ τῆς γῆς ἡ σφαῖρα.
Ὦ Ἑλλάς, φιλοῦσί σε πάντες οἱ κοσμοπολῖται,
ὅπου 'κούεται φωνὴ τ' ὄνομά σου ἐπαινεῖται.

Ἐν Ἀμστελοδάμῳ τῆς Ὀλλανδίας.

Ε. ΜΥΛΛΕΡ.

ΕΠΙ ΤΗι ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Χαῖρε σύ, Ἑλλάς, ἡ πορφύραν περιβεβλημένη, σὺ τὸ ἀρχαιότατον ἅμα καὶ νεώτατον τῶν δεδοξασμένων ἐθνῶν τῆς γῆς! Χαῖρε σύ, ὦ ἄναξ, Δανίας θρέμμα, ναῦτα βασιλεῦ! Ἐν τῷ νώτῳ τῶν κυμάτων ἅλατι ἐβαπτίσθης, αἱ ἀγαπῶσαι καρδίαι τοῦ λαοῦ σου ἐφρούρουν κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, τὸ Ἀρχιπέλαγος καὶ ὁ Ἑλλήσποντος μετεῖχον ἐν ἁρμονικῷ ῥυθμῷ τῆς πανηγύρεως! Τὸ ὄνειρον τῶν νεαρῶν τῆς Εὐρώπης ψυχῶν ἐπραγματώθη· ἡ βαρβαρότης συνετρίβη!... καὶ ἡ Ἑλλὰς ἠλευθερώθη καὶ ἔστησε θρόνον ἐρειδόμενον ἐπὶ τῶν ἑδραίων βάσεων τῆς τοῦ λαοῦ θελήσεως, ἐνῷ ὁ Ἀπόλλων ἐτόνιζεν ἐπὶ τούτῳ πανηγυρικὴν μελῳδίαν...

Ἂν ἡ θάλασσα τὸ πᾶν ἤθελε παρασύρῃ ἀπὸ τοῦ σκάφους, ἀλλὰ τὸ πλοῖον λοξοπλοεῖ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου καὶ ὁ κυβερνήτης ἵσταται ἀκλόνητος τὴν σημαίαν καὶ τὴν πυξίδα προσατενίζων. Τοῦ λαοῦ σου τὰς προσδοκίας ἐπλήρωσας σύ. Καθαρὰ καὶ διαυγὴς ἑλληνικὴ εἶνε ἡ διάνοιά σου· ἐπὶ τοῦ μετώπου σου γέγραπται Ἑλλὰς καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου φρουρεῖ ἡ Δανία... Διὰ τοῦτο ἐγένεσο βασιλεύς, διότι εἶσαι ἀνήρ!

Ἐκ Δανίας.

Ο. ΔΡΑΧΜΑΝΝ.

(Σημ. Τοῦ ποιήματος τούτου παρελήφθησαν ἐν τῇ μεταφράσει στίχοι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ ἤθη τῆς Δανίας καὶ μὴ δυνάμενοι οὐδὲ ν' ἀποδοθῶσιν οὐδὲ νὰ ε-μηθῶσιν ἑλληνιστί.)

Λαὸς ἐπιζήσας τῆς ῥωμαϊκῆς κατακτήσεως, τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν, τῆς φραγκικῆς κατακτήσεως, τῆς τουρκικῆς κατακτήσεως, λαὸς

ἐκπολιτίσας τὴν Ῥωσσίαν, διαλάμψας ἐν τοῖς γράμμασι, ταῖς ἐπιστήμαις καὶ ταῖς τέχναις, λαὸς γνωρίσας νὰ διαφυλάττῃ τὰ ἀριστουργήματα τῶν προγόνων αὐτοῦ, λαὸς ὅστις, καίπερ ἀπολέσας τὴν ἀνεξαρτησίαν, εὗρεν ἐν ἑαυτῷ ἀρκοῦσαν ζωτικότητα ὅπως καταστῇ ὁ πρωτουργὸς τῆς Ἀναγεννήσεως, λαὸς ὅστις οὐδέποτε ἐπαύσατο ἐνόπλως ἀγωνιζόμενος κατὰ τῶν ἰδίων τυράννων, ὁ ἡρωικὸς οὗτος λαός, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν ἠδύνατο ν' ἀπολεσθῇ. Εἶνε καθ' ὅλα κύριος ἑαυτοῦ τὴν σήμερον· καὶ αἱ ὑπερβάλλουσαι πρόοδοι, ἃς ἀπὸ ἡμίσεος ἤδη αἰῶνος ἐπετέλεσε, παρέχουσιν ἡμῖν ἀσφαλῆ ἐγγύησιν λαμπροτέρας τύχης, ἣν τὸ μέλλον ἐπιφυλάττει αὐτῷ.

Εἷς εἰλικρινὴς φίλος τῆς Ἑλλάδος

Ἐν Παρισίοις.

Ε. ΛΕΓΡΑΝΔ.

Οἱ σπουδαιότατοι καὶ ἄριστοι τῶν ἀνδρῶν τῆς Γερμανίας ὑπῆρξαν πάντοτε λάτρεις τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ φίλοι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τοῦτο δὲ φαίνεται εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε σήμερον, ὅτε ἕκαστος εἶνε ἠναγκασμένος ν' ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τῆς ἐπικρατούσης καὶ τὸν ἑλληνισμὸν περιφρονούσης ὑλιστικῆς φορᾶς τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἀκριβῶς οἱ ἄριστοι εὔχονται τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τοιοῦτο, οἷον φαντάζονται καὶ αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες. Ἡ εὐχή των θὰ ἐξεπληροῦτο, ἐὰν ἦτο πεπρωμένον εἰς τὸν σήμερον τελοῦντα τὴν ἑορτήν του ἡγεμόνα τῶν Ἑλλήνων, νὰ συναθροίσῃ ὑπὸ τὸ βασιλικόν του σκῆπτρον πᾶν ὅ,τι ὁμιλεῖ καὶ σκέπτεται ἑλληνιστί.

Ἐν Ῥουδολστάδῃ τῆς Γερμανίας.

Ι. ΦΛΑΧ.

Ἡ κυρία ὑπόθεσις ἐν τοῖς τρισὶ μεγάλοις ποιήμασι τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Γερμανῶν, τῇ Ἰλιάδι, τῇ Ὀδυσσείᾳ καὶ τῷ Ἄσματι τῶν Νιβελούγγεν, εἶνε ἡ ἐκδίκησις — ἡ ἱκανοποίησις τοῦ προσβληθέντος αἰσθήματος τοῦ δικαίου διὰ τῆς τροπῆς τοῦ ἀδίκου ἐπ' αὐτὸν τὸν ἀδικήσαντα. Καὶ ὡς πρὸς τὴν διασκευὴν συμφωνοῦσι πρὸς ἄλληλα, καθότι ἕκαστον αὐτῶν ἀποτελεῖται ἐκ δύο μερῶν, ὧν ἑκάτερον πάλιν περιγράφει τὴν ἀφορμὴν καὶ τὴν τέλεσιν τῆς ἐκδικήσεως.

Ἡ Ἰλιὰς ἄρχεται διὰ τῆς κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος προσβολῆς, ἁρπάσαντος ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως τὴν Χρυσηΐδα. Ὁ ἥρως κατευνάζει τὴν δίψαν τῆς ἐκδικήσεώς του ἀποσύρων τὸν βραχίονα ἀπὸ τοῦ ἔργου τῆς κοινῆς ἐκδικήσεως καὶ φέρων οὕτω τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὀλέθρου. Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον, ἢ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς ἐρωμένης, ἐκδηλοῦται ἡ ὀργὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ φίλου, διότι οἱ Ἕλληνες ἐτίμων τὸν φίλον μᾶλλον ἢ τὴν γυναῖκα· ἐκεῖνος εἶνε ἴσος αὐτοῖς, οὐχὶ δ' ἡ γυνή. Τὸ δεύτερον μέρος τῆς Ἰλιάδος περιγράφει τὴν ἐκδίκησιν τοῦ θανάτου τοῦ Πατρόκλου ἐν τῷ Ἕκτορι.

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς Ὀδυσσείας ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Ποσειδῶνος κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, ἕνεκα τῆς σφαγῆς τῶν βοῶν τοῦ Ἡλίου, τελευτᾷ δὲ διὰ τῆς σκληρᾶς τιμωρίας τῶν Φαιάκων, οἵτινες ἐπεδέξαντο τὸν ναυαγὸν καί, σώσαντες ἀπὸ τῆς ἐκδικήσεως τοῦ θεοῦ, ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς Ἰθάκην. Τὸ δεύτερον μέρος ἄρχεται διὰ τῆς περιγραφῆς τοῦ ἀνοσιουργήματος τῶν μνηστήρων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τελευτᾷ διὰ τῆς σκληρᾶς τιμωρίας αὐτῶν καὶ τῶν ἀπίστων θεραπόντων ὑπὸ τοῦ ἥρωος.

Ἡ Ἰλιὰς καὶ ἡ Ὀδύσσεια φέρουσι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὴν ἐκδίκησιν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοῦ θεοῦ — τὸ ᾆσμα τῶν Νιβελούγγεν τὴν ἐκδίκησιν τῆς γυναικός· τὸ πρῶτον μέρος τὴν τῆς Βρυγχίλδης, τὸ δὲ δεύτερον τὴν τῆς Χριγχίλδης. Τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ὅπερ αὕτη συνέστησεν ὅπως τιμωρήσῃ τοὺς ἀόπλους Βουργουνδούς, ὁμοιάζει πρὸς τὸ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νομίζει τις, ὅτι τὸ ἓν εἶνε τοῦ ἄλλου ἀποτύπωσις, ἢ ὅτι ἀμφότερα ἠντλήθησαν ἐκ πηγῆς προερχομένης ἀπὸ τῶν παναρχαίων χρόνων τῆς συμβιώσεως τῶν ἀρίων λαῶν.

Ἐν Γοτίγγῃ τῆς Γερμανίας.

Ρ. φὸν ΙΕΡΙΓΓ.

Ἡ καταλανικὴ γλῶσσα ἀντήχησεν ἔτη πλείονα ἢ ἑβδομήκοντα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς Καδμείας, ἐν τῇ γλώσσῃ δὲ ταύτῃ ἐγράφη τότε τὸ μέγιστον ἐγκώμιον τοῦ Παρθενῶνος. Ἕλληνες καὶ Καταλανοὶ ἐνίκησαν ὁμοῦ τοὺς τούρκους καὶ ἠγωνίσθησαν πρὸς τοὺς Γενουηνσίους. Αἱ καταλανικαὶ πόλεις Rosa καὶ Ampurias, σημαίνονται ἐπὶ τοῖς ἑλληνικοῖς αὐτῶν ὀνόμασι καὶ τῇ ἑλληνικῇ καταγωγῇ (Ῥόδον, Ἐμπόριον). Καὶ συχνότατα παρὰ τὰς ἀκτὰς ἡμῶν κυματίζει ἡ σταυροφόρος σημαία τῆς Ἑλλάδος. Δέξασθε λοιπὸν ἐν καταλανικῇ γλώσσῃ τὰς εὐχάς μου, καὶ ἂς ἑνωθῶσιν αὗται μετὰ τῶν τῆς Ἑλλάδος πρὸ τὸν βασιλέα Γεώργιον Α'., ὅστις φέρει ἐν ταὐτῷ τὸ ὄνομα προστάτου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Καταλανίας. Εἴθε δ' ὡς ἑορτάζει σήμερον τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα Αὐτοῦ, νὰ ἑορτάσῃ μίαν ἡμέραν τὴν ἀνεξαρτησίαν ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων.

Ἐν Βαρκελώνῃ τῆς Ἱσπανίας.

ΡΟΥΒΙΟ Υ ΛΙΟΥΤΣ.

Ἀπὸ τοῦ ἀκροτάτου Βορρᾶ ἡ Σουηδία χαιρετίζει τὴν εἰς τὸν ἀκρότατον Νότον ὡς σημαιοφόρον τῆς Εὐρώπης φρουροῦσαν Ἑλλάδα. Ἤδετό ποτε ἐν Δήλῳ ᾆσμα περὶ τοῦ δεσμοῦ, ὃν ὁ Φοῖβος, ὁ φωτοβόλος θεός, σχηματίζει μεταξὺ τοῦ Βορρᾶ καὶ σοῦ [τῆς Ἑλλάδος]. Ἡ δὲ παράδοσις λέγει ὅτι ὁ Ἄβαρις ἦλθεν ἀπὸ τῆς Θούλης εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐνῷ σὺ ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ Ἰλισσοῦ ἔπεμψας εἰς ἡμᾶς τὸν θεῖον Πλάτωνα. Τοιοῦτος δεσμὸς ὑφίσταται ἔτι· Γεωργίῳ τῷ ὑπερβορείῳ παρέσχες ἀφ' ἑνὸς πανηγυρικῶς τὸ σκῆπτρον ἐν τῇ τοῦ Μενεσθέως πόλει· ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου παρ' ἡμῖν τετιμημένη σὺ ὑπάρχεις, διότι ὅ,τι ποτὲ ἄριστον ἔψαλες, ὅ,τι βαθύτατον ἐσκέφθης, ἐσκέφθης καὶ ἔψαλες ἐπίσης καὶ δι' ἡμᾶς. Δεδοξασμένον τὸ παρελθόν σου! Τρὶς δεδοξασμέναι δ' αἱ δυνάμεις πᾶσαι, αἵτινες σφυρηλατοῦσαι συνάπτουσιν εἰς χρυσῆν ἅλυσιν τὰς ἡμέρας τοῦ μέλλοντος πρὸς τὰς τοῦ παρελθόντος!

Ἐν Στοκχόλμῃ τῆς Σουηδίας.

Β. ΡΥΔΒΕΡΓ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ.

Ὦ Ἀθηνᾶ, ἐγὼ εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἀγάπη ἔδωκέ ποτε τὴν τόλμην — νὰ σὲ λατρεύσω ἐντὸς τοῦ ναοῦ ὅστις ἔγεινε — τοῦ κόσμου τὸ διάδημα, [ἰδοὺ ἐγὼ] ἱκέτις σου, ὦ Ἄνασσα. — Εἰσάκουσέ με καὶ πάλιν ἐξ αὐτῆς τῆς μεμακρυσμένης παραλίας, [σὺ ἥτις] κατὰ τὰς ἀρχαίας — τῆς δόξης σου ἡμέρας ἐκράτησας — τὸν Ἀχιλλέα ἀπὸ τῆς κόμης. Σοφία ἤρεμος, — στῆθι τώρα παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ τοῖς συμβούλοις [αὐτοῦ], ἀόρατος — καθὼς κατὰ τὸν πάλαι ὡραῖον καιρόν, τὸν ὑπὸ τῆς ποιήσεως ἐπιχρυσωθέντα! — Ἀθηνᾶ, βασίλισσα τοῦ ἀέρος, παρθένος θεία, — πάντη ἀνεξάρτητος πάντων τῶν ἐπὶ τῆς δούλης ταύτης γῆς. — προφύλαξον διὰ τῆς παντοδυνάμου ἰσχύος σου τὴν νέαν ἀσθενῆ πνοὴν — τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης χώρας, — ἔνθα ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας, πρὸς ὕβριν σου φοβεράν, — [ἡ πνοὴ ἐκείνη] ἐπνίγετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ θανάτου.

Ἐξ Ἀγγλίας.

Κυρία Ε. ΠΦΑΪΦΦΕΡ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ.

Ὡραία γλῶσσα, ἧς ἡ πλουσία τῶν φθόγγων ῥοὴ ἀλλάσσει συνεχῶς, ὅπως ἀλλάσσει ἡ ζωή, ὅπως ἀλλάσσουσι τὰ αἰσθήματα πάντα. Ὦ, πόσον πλουσία εἶνε ἡ φλέψ σου! ὡς ἡ πηγὴ ἧς τὸ ὕδωρ δωρεῖται δρόσον εἰς τὴν κοιλάδα.

Χῶραι δύνανται νὰ κατερημωθῶσι, πόλεις ν' ἀποτεφρωθῶσι· φρούρια πίπτουσι, λαοὶ ὑποδουλοῦνται. — Ὅμως ἂν ἔτι οἱ λαοὶ τῶν πατέρων των λαλοῦσι τὴν γλῶσσαν, ἔχουσι διὰ τὴν χαρὰν λέξεις, ἔχουσι καὶ διὰ τὴν λύπην καὶ διὰ τὸν πόνον· ἔχει ὁ τάφος γλῶσσαν, ἔχει ἡ ἐλπὶς φωνήν, ἔχει ἡ ἐλευθερία αὐτήν.

Ἐκ Σουηδίας.

Ν. ΣΑΝΔΕΡ.

Εἴθε νὰ μένωσιν ἐπὶ μακρὸν ἡνωμένοι ἐν συμπαθείᾳ ἡ ἰδοῦσα τὴν γέννησιν τοῦ Βύρωνος χώρα καὶ ἡ τὸν θάνατόν του ἰδοῦσα. Εἴθε δεσμοὶ στενότατοι ἐπὶ μακρὸν νὰ συνδέωσι τὸ υἱοθετῆσαν τὴν Ἀλεξάνδραν κράτος πρὸς τὸ κράτος τὸ ὁποῖον υἱοθέτησε τὸν Γεώργιον.

Ἐξ Ἀγγλίας.

Ε. ΤΟΖΕΡ.

Ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης ἑλληνικῆς ἀποικίας, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἴσως θὰ καταποντισθῇ ἐν τῇ εὐρείᾳ ἰταλικῇ θαλάσσῃ, πέμπω καὶ ἐγώ, Ἕλλην τὴν καταγωγὴν καὶ Ἰταλὸς τὴν ἐθνικότητα, τὸ εὐχητήριον χαῖρε εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, καὶ εὔχομαι ὅπως ἀπὸ τοῦ νῦν νέοι πάντοτε δεσμοὶ συμπαθείας καὶ ἀγάπης συνδέωσι τὰ δύο ἀδελφὰ ἔθνη, ἅτινα ἐξ ἴσου ἀγαπῶ.

Καλίμερα τῆς Ἰταλίας.

Β. ΠΑΛΟΥΜΠΟ.

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνεπληρώθησαν ἐννεακόσια ἔτη ἀπὸ τῆς εἰς Ῥωσσίαν εἰσαγωγῆς τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης με-

ταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ῥώσσων στενοὶ συνεδέθησαν σχέσεις. Νῦν δέ, μετ' εὐγνωμοσύνης ἀναμιμνησκομένη πᾶσα ῥωσσικὴ καρδία πόσον μέρος ἔλαβον οἱ Ἕλληνες κατὰ τὴν θρησκευτικὴν μυσταγωγίαν τῆς Ῥωσσίας, προσέρχεται μετὰ θερμοτάτης συμπαθείας μέτοχος τῆς ἐθνικῆς τῆς Ἑλλάδος πανηγύρεως.

Ἐν Ὀδησσῷ.

Θ. ΟΥΣΠΕΝΣΚΥ.

Ἡ ἔκτασις τῆς χώρας δὲν συνεπιφέρει ἀναγκαίως τὸ μεγαλεῖον ἢ τὴν εὐπορίαν τοῦ ἔθνους. Ταῦτα μᾶλλον ἀποκτῶνται διὰ τοῦ κλίματος, τῆς γεωγραφικῆς θέσεως, τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν, καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῶν διανοητικῶν προσόντων τοῦ λαοῦ. Ταῦτα πάντα κέκτηται ἡ Ἑλλάς. Ἀλλὰ τὰ ἀγαθά, διὰ τῶν ὁποίων ἡ φύσις τὴν ἐπροίκισεν, ἔχουσι χρείαν ἀναπτύξεως ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σταθερᾶς. Εἴθε νὰ μὴ ἀναχαιτίσῃ τὴν τοιαύτην ἀνάπτυξιν πολιτικὴ ἀστασία, εἴθε ὁ Βασιλεὺς αὐτῆς νὰ αἰσθάνηται τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του αὐξάνουσαν ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, καὶ τότε — θεοῦ θέλοντος — δὲν βλάπτει ὀλίγη πλειοτέρα ἀπλοχωρία.

Ἐξ Ἀγγλίας.

Κυρία **Ε. ΕΔΜΟΝΔΣ.**

Ὦ ἥλιε, ὅστις λούεσαι εἰς τῆς Ἰωνίας τὰ κύματα, δὲν φιλεῖς πλέον διὰ τῶν πρώτων ἀκτίνων σου τὸ θείους χαρακτῆρας φέρον μάρμαρον τοῦ Φειδίου, οὐδὲ τὴν χρυσῆν αἰχμὴν τῶν δόρατος τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς μεγάλης ἐποχῆς ἀνεγείρει τὸν ναὸν τοῦ μέλλοντος γενεὰ πολυμήχανος ὡς ὁ Ὀδυσσεύς, τολμηρὰ ὡς ὁ Πηλείδης, κληρονόμος τῶν ἡρώων μὲ τὸ δίκαιον τῆς ὁμοιότητος τοῦ χαρακτῆρος.

Ἐν Σουηδίᾳ.

Κόμης **Κ. ΣΝΟΪΛΣΚΥ.**

Ἐκ μέρους τῶν βορείων ποιητῶν ἀποστέλλω τῇ Ἑλλάδι χαιρετισμοὺς καὶ εὐχὰς τιμῆς καὶ εἰρήνης, εὐχὰς τῷ Βασιλεῖ καὶ τῇ χώρᾳ. — Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς δὲν ἔχω τι ν' ἀποστείλω· καὶ αἱ εὐχαί μου καὶ οἱ λογισμοί μου καὶ ἡ καρδία μου ἀνήκουσιν ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκ Σουηδίας.

Ι. ΣΕΝΤΕΡΒΑΛΛ.

Αἱ σκληραὶ κρίσεις τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης περὶ Ἑλλάδος εἶνε κυρίως τὸ μέγιστον ταύτης ἐγκώμιον· προσδοκῶσι παρὰ τῶν ἑλλήνων ὑπέρτατα καὶ δυσαρεστοῦνται ἂν ταῦτα δὲν εἶνε καθ' ὅλα ἐντελῆ.

Ἐν Βερολίνῳ.

Ε. ΕΙΓΓΕΛ.

Ἐπὶ μακρὸν ὑπῆρξα ὁ θερμὸς συνήγορος τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς. Ἀγαπῶ τὰ ἔθνη ἅτινα ἀναμιμνήσκονται ἐνδόξου παρελθόντος καὶ θέλουσι πάλιν ν' ἀναδράμωσι πρὸς αὐτό. Ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἡ τύχη ἐφάνη προσμειδιῶσα τῇ Ἑλλάδι, ἐπαύσατο αὕτη παρέχουσα εἰς τὸν κόσμον τὸ ἐνθαρρυντικὸν θέαμα, ὅπερ πρότερον παρεῖχε. Ἐγεννήθη ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ πολιτικὴ μερίς, ἥτις τὴν φιλοπατρίαν κατέστησεν ἴδιον αὐτῆς ἐπάγγελμα, ἥτις συνέμιξε τὰς ἀτομικὰς φιλοδοξίας καὶ τὰ ὑψιστα ἐθνικὰ συμφέροντα, ἥτις ἀνέκοψεν ἔσω μὲν τὴν πρόοδον ἔξω δὲ τὸν ἐνθουσιασμόν, καὶ ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ Εὐρώπη εἰς ἀντάλλαγμα τῶν συμπαθειῶν αὐτῆς ἐζήτει παρὰ τῆς Ἑλλάδος φρόνησιν καὶ ὑπομονήν.

Ἀληθῶς φιλόπατρις εἶνε ὁ ἐν τῷ παρόντι θυσιαζόμενος, ὁ εἰς τοῦ μέλλον ἀφοσιούμενος, ὁ μὴ λησμονῶν ὅτι ὁ μὲν πολίτης παρέρχεται ἡ δὲ πατρὶς μένει.

Ἐν Παρισίοις.

ΒΛΟΒΙΤΖ
Ἀνταποκριτὴς τοῦ ἀγγλικοῦ Χρόνου.

(*) Πρὸ εἰκοσιπενταετίας ὁ κόσμος ὅλος σχεδὸν ἐπίστευεν ἀκόμη εἰς τὴν ῥῆσιν τοῦ ῥωσσοφίλου Φαλμεράυερ ὅτι οὐδὲ σταγὼν καθαροῦ ἑλληνικοῦ αἵματος ῥέει εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτοῦ δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰ μὴ ἀκατέργαστον μῖγμα σλαυικῶν καὶ ἄλλων διαλέκτων. Σήμερον ὁ ἀμαθὴς ὄχλος μόνος ἀγνοεῖ τὸ ἐναντίον· ἐγὼ δὲ ἀπολαύω τῆς εὐτυχίας νὰ προσφέρω τὸ ταπεινὸν πόνημά μου «Ἡ Ἑλληνική, μέλλουσα διεθνὴς γλῶσσα τῶν λογίων» εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὸ ἔθνος Αὐτοῦ, εὐελπιστῶν ὅτι ἡ προστασία τοῦ Ὑψίστου ἔσται αἰωνία ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐν Δαρμστάδῃ τῆς Γερμανίας.

Α. ΒΟΛΤΖ.

(*) Ὁ ἑορτάζων λαὸς τῶν Ἑλλήνων ἐννοεῖ τὰ πολυσήμαντα χρώματα τῆς πατρίου σημαίας καὶ ἀνυψοῖ αὐτὴν μὲ τὸ πάλαι ποτὲ γνωστὸν ἡρωϊκὸν φρόνημα πρὸς τιμὴν τοῦ τόσον πολυαγαπήτου βασιλέως του.

(Φωνή τις ἐκ τῆς παλαιοτάτης αὐτοκρατορικῆς πόλεως.)

Ἐν Νυμέγῃ τῆς Ὀλλανδίας.

Κυρία **Μ. ΖΒΑΑΝΣΒΥΚ.**

Αἱ ἡρωϊκαὶ πράξεις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα δύνανται νὰ παραβληθῶσι μόνον πρὸς τὰς τῶν προγόνων αὐτῶν, ἀλλ' ἡ ἀκαταπόνητος αὐτῶν σπουδὴ πρὸς τὰ πρόσω κατὰ τὰ τελευταῖα 25 ἔτη οὐδαμοῦ ἔχει ἐφάμιλλον.

Ἐν Γράτζ τῆς Αὐστρίας.

Γ. ΜΑΫΕΡ.

Ἵνα κρίνῃ τις δικαίως καὶ ἐπιτυχῶς περὶ τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, πρέπει νὰ ἐξετάσῃ πλέον ἢ ὅσον συνήθως γίνεται τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς σχέσεις, ὑφ' ἃς ἀπὸ χιλίων ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα ἔζησε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος.

Ἐν Μονάχῳ.

Κ. ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ.

(*) Εἰπεῖν τὰ δέοντα παρ' ὑμῖν εἰσὶ δυνάμενοι καὶ γνῶναι πάντων ὑμεῖς ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα καὶ πρᾶξαι δυνήσεσθε.

(Δημοσθένους Ὀλυνθ.)

Ἐν Ἀμστελοδάμῳ τῆς Ὀλλανδίας.

ΦΑΝ ΔΕΝ ΕΣ.

If the Greeks deserve a strong central Government as a reward for their patriotic exertions in the great Liberation war, and no less as the just recompense of ~~their~~ notable intellectual heritage, such a Government is equally ~~[illegible]~~ necessary for the balance of power in Europe and for the commercial independence of the Mediterranean Sea. I lament that I have nothing but bare sympathy to offer in connection with the approaching fête to King George; but as words can't stand for deeds, I give them in full measure.

John S. Blackie

J'ai toujours eu la sensation, la veille d'un voyage en Grèce, comme d'un retour au pays natal, à la terre maternelle et nourricière.

La Grèce! Que de chers souvenirs dans ce seul nom, glorieux et beau! Il semble qu'une existence antérieure nous ait permis de respirer de cette patrie des poètes et des guerriers. Même ceux qui, comme moi, n'ont jamais vu le pays des Hellènes, l'Attique, la campagne et la mer peuplée de chers souvenirs, oui, même ceux-là gardent la vision de ces paysages où semblent errer les ombres héroïques.

Nos poètes ont bu à l'eau de l'Eurotas; ils ont parfumé leurs lèvres du miel athénien. Andromaque, la fille de Racine, m'apparaît comme une pure création du génie attique et si Corneille est romain, Molière, ce gaulois, fut un enfant de la Grèce aussi lorsqu'il écrivit, railleur comme Aristophane, ce merveilleux, cet éternel Amphitryon! Mais quoi! Corneille lui-même réclame et se dit grec par la bouche de sa Psyché! Oui, tous nous avons respiré l'atmosphère de la Grèce antique et tous aussi nous aimons cette Grèce moderne, vaillante fille, la noble fille, ornant à l'heure de nos accablements, non seulement des larmes d'amour pour nous mais du sang... Pourquoi non? Ce sang, ils pouvaient nous le donner: leurs aînés nous avaient déjà donné leur âme!

Jules Claretie

Dimanche, 15 Avril.

J'honore la Grèce antique qui a civilisé le monde, j'aime la Grèce moderne, digne fille d'une telle mère. Il y a entre les Hellènes et nous une double communauté, celle du génie classique de nos deux races, celle du sang que nous avons versé ensemble sur les champs de bataille.

A. Mézières.

A la Grèce

Sonnet

Tes chefs-d'œuvre ont formé nos cœurs, nos yeux, nos fronts.
Des échos de ta voix nos écoles sont pleines,
Nos arts sont tiens, ô race illustre des Hellènes,
De ton pur idéal héritiers nous serons.

L'air libre des hauteurs, l'air que nous aspirons,
Tes poètes l'ont fait de leurs nobles haleines,
Tes héros ont sauvé l'Europe dans tes plaines,
Ils ont chassé le Perse à grands coups d'avirons!

Tu restes à jamais la nourrice sacrée
De tous les peuples fiers dont l'âme chante et crée,
Et dont le bras ne sert que le droit et l'honneur;

Et tes derniers enfants, de toi dignes encore,
Sous un sceptre béni renaissant au bonheur,
Rajeunissent l'éclat du nom qui les décore!

Sully Prudhomme

Nous n'oublierons jamais que la Grèce, en 1870, voulut bien se souvenir que la France a fait quelque chose pour le monde. Cette générosité nous consola de bien des ingratitudes; elle confirmera la France libérale dans sa politique, qui est d'aimer les nations jeunes, qui veulent être, qui sont dignes d'exister.

22 mai 1888.

E. Renan

La Grèce, sous le sage gouvernement du Roi Georges Ier, a tenu toutes les promesses qu'avaient faites en son nom les philhellènes français, au moment de la guerre de l'Indépendance.

Bthy Saint-Hilaire

Le génie de tous les peuples doit quelque chose à la pensée, à la poésie, à l'art de la Grèce. Tous les poètes sont les obligés d'Homère, tous les artistes ceux de Phidias, tous les penseurs ceux de Platon. Et je compare l'antique Hellas à un édifice à demi détruit, mais toujours hospitalier, dont les pierres et les marbres [redacted] épars ont suffi pour bâtir les maisons de tout un village, sans que la ruine ait rien perdu de sa majestueuse beauté.

François Coppée

Je fête les vingt-cinq années de règne du roi Georges Ier et les trente-huit siècles d'existence du grand peuple des Hellènes.

Henry Houssaye

Til Hans Majestæt
Kong Georg af Grækenland.

I fordums Tid mod Hellas' lyse Strande
Nordboen stevned, trodsig, Bjørnestind,
Med Sindhedsrosen paa sin brune Kind,
Og styred Snekken ad de viinblaa Vande.

I Gothebrokens Gaard som Vagt han tjente
Med trofast Sind og uforfærdet Mod,
Og gav et Vidnesbyrd om Æt og Rod,
Som Sydens vege Folk med Undren kjendte.

Fra Danmarks Jord mod Hellas' lyse Strande
Du stevned Drot, saa ung og glad i Sind,
Med Sundhedsrosen paa din Ynglingkind,
Og styred Snekken ad de viinblaa Vande.

Men, kaldet selv til Kronens Ring at bære,
Du gav paa Folkets Sted dig tro og agt
Og gjorde selv dig til dets Frihedsvagt
Og blev en Vogter for dets Ære og Ære.

Hil Dig, o Drot med Manddoms unge Flamme!
Paa Hellas' Kyst og ved Ægæas Hav
Et Kjendetegn Dit Kongeæt gav,
At Du en "Væring" var af nordisk Stamme!

Men om den Ære det sydlige Folk bærer,
Du bragte med Dig fra Din Fædres Hjem,
Om Dyder, hans Exempel stiller frem —
Den folkekjære Drot, som Danmark ærer!

Rudolf Schmidt

Es ist eine der schönsten Gaben, welche die Vorsehung unserem Jahrhundert gegönnt hat, daß wir Hellas haben auferstehen sehen, von dem man geglaubt hatte, daß es nur in den Schriften seiner Vorfahren fortlebe. Jetzt erkennen wir täglich mehr, daß von dem, was die Hellenen gegründet haben, nichts ganz vom Erdboden verschwunden sei, und ihre Sprache lernen wir immer mehr als eine lebendige kennen und lieben. Die Erkenntniß bleibe und fülle sich mehr und mehr und wir mögen unser ganzes geistiges Leben durch diesen neuen Zusammenhang!

Ernst Curtius

Ὁ ἔνδοξος βασιλεύων Γεώργιος Α' μέλλει τῇ νῦν χαρμοσύνῳ ἑορταζομένῃ εἰκοσιπενταετηρίδι αὐτοῦ τρίτεν [illegible] κτησάμενος τῇ Ἑλλάδι χώρας, [illegible] [illegible], ὅτι ὁ κόσμος ἀναγνωρίσας τὴν [illegible] τε καὶ ἡγεμονίαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους [illegible], [illegible] ἡ [illegible] ἀναφωνήσει τό Ὁμηρικόν „εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς" ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων· [illegible] [illegible] εὔχομαι [illegible].

Βατανίστρη.

J. P. Mahaffy

Aan Zyne Majesteit den Koning der Hellenen
op het feest van zyn vyfen twintigjarig Koningschap.

Vyfen twintig jaar regeert Gy 't edelst volk van 't oud Europa
Dat onsterfelijk als zyn Ofte, [illegible] uit roem
Maar barbaren uit het Oosten [illegible] hoofd bood!
Waar heden duizend wenschen uit [illegible] komen,
'k Heb één wensch: O Moogt Uw schepter alle landen eens
Waar 't Helleensch zyn zang doet weerklinken, 't land van eigene Bozzaris
't Zilvren Kruis behoud de zee, Koning, dus uw land vergroten.

Maastricht (Holland)

A. J. Flament

Συγχαίρω τῷ Βασιλεῖ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῷ ἔθνει ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι, ἧς [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] καὶ [illegible] [illegible] χαρακτηρίζει. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] τῶν μεθορίων. [illegible] καὶ τὰ ἔνδον [illegible] [illegible]. Ἡ [illegible] μετὰ καλῆς κυβερνήσεως καὶ [illegible] εἶναι τὰ βέβαια νεῦρα τῆς προόδου.

Launcelot Dowdall.
Brighton.

A friend of Greece joyfully salutes the twenty fifth year of King George's reign with heartfelt wishes that he may long and happily rule, promoting his people's welfare and true progress, and may see yet more of the severed branches of the Greek nation grafted anew upon the parent stem.

Florence McPherson

A hellen királyhoz.
(1863–1888).

Ha a nyomor sötét köde födi be
Országodat is tűrő népedet,
Elő tűnt mint mosolygó csillag képe
Irgalmad és a bú elszélledett.

Ha tündökölt a béke szép világa,
A baj hatalma kissé szünetelt.
A tudomány a művészet virága
Benned, király, hű ápolóra lelt.

Egy új Hellas alapját megvetetted,
Mely áldásit pazarul szórja szét.
A régi fényt 's im felébresztetted,
A régi Hellas élő szellemét.

Een megifjúlt ország hű királya
Ki nemzetednek [illegible] vagy,
Dúsó király, a Hellének hazája
Találtad lett újra hős és nagy! —

Schulpe György

Ved
Kong Georg af Grækenlands 25 Aars
Jubilæum

Hil Dig Hellas, Kunst-Purpurkåben,
Ældst og yngst af Verdens stolte Lande!
Hil Dig Drot, som Danmark bar i Dåben
Sømands-Kongen med den åbne Pande!
Bølgens friske Salt var Døbefonten,
Hjertet voldt langs Sundet Øresunget,
Arkipelagus og Hellesponten
svulmed op i samme Hymnes Takt
Drømmen: Europas Ungdomsspale
[illegible] til Dåd og [illegible] Barbariet,
og fra Seclers Mareridt befriet,
løftet Hellas sig og vundet Thronen
Højt på Folkenes faste Pale,
mens Apollon ungas Hyldings-Tonen!
Drot! de Støtte skal og Fremtid rokke,
når Du stundom tænker på den Sang,
som imellem Sune, Gods og Blokke,
langs med Dæk og hver [illegible]
frisk ad Nordens Frihedsbrise klang!
Det er let at sidde støt på Thronen,
naar man kiske Sømands-Lektie-Tonen:
et Ben langt — og et Ben kort!
Da kan Søen vaske Dækslast bort.
[illegible]
Chefen står med Solens Glød om Kinden,
og ved Flaget skotter til Kompasset.
Du har ad Dit Folks Forventning passet.
[illegible]
Grækenland står prentet Dig på Panden,
Danmark i Dit Hjerte holder Vagt
— Salamis og Kongedyb i Takt —
Du [illegible] Konge, Du [illegible]!

Holger Drachmann

København i April 88.

Un peuple qui a survécu à la conquête romaine, aux invasions des Barbares, à la conquête franque et à la conquête turque, un peuple qui a civilisé la Russie, brillé dans les lettres, les sciences et les arts, alors que le reste de l'Europe croupissait dans l'ignorance, un peuple qui a su conserver les chefs-d'œuvre de ses illustres aïeux et qui, en perdant son indépendance, a trouvé en lui-même assez de vitalité et d'énergie pour devenir le promoteur de la Renaissance; un peuple qui n'a jamais cessé de lutter les armes à la main contre ses oppresseurs, ce peuple héroïque, le peuple Grec, ne pouvait périr. Il est aujourd'hui en pleine possession de lui-même, et les immenses progrès qu'il a accomplis depuis un demi-siècle nous sont un sûr garant des destinées plus brillantes encore que l'avenir lui réserve. — Multa renascentur quae jam cecidere.

Un ami sincère de la Grèce,

15 mai 1888. Emile Legrand

Τρία ἄλφα ἄριστα.

Drei Wünsche sind's, die ich zum Fest euch biete,
Drei Wünsche, warm und lebensvoll:
Den Sinn für's Schöne nähr' euch Aphrodite,
Mit Weisheit segne euch Apoll,
Und Ares halte Tag und Nacht
Zum Schutz der Zwei die heil'ge Fahnenwacht!

Dresden. Ernst Eckstein.

εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ὦ Ἑλλάς μου, σ' ἀγαπῶ
ὡς δευτέραν μου πατρίδα,
σὲ τὴν φιλελεύθερον,
τὴν μισοῦσαν τυραννίδα.

ὦ Ἑλλάς μου, σὲ τιμῶ
ὡς τῶν ποιητῶν μητέρα,
σὲ τὴν καλοκἀγαθίαν
εὑρημα τῆς γῆς ἡ σφαῖρα.

ὦ Ἑλλάς, φιλοῦσί σε
πάντες οἱ κοσμοπολῖται,
ὅπου ἀκούεται φωνὴ
ὁ ἔπαινός σου ἐπαινεῖται.

H. C. Muller.

Die Lieder [illegible]

[illegible]

Göttingen 24 April 1888. Rudolf von Jhering

Die [illegible]

[illegible]

Nordhausen, April 88

Dr. Johannes Flach.

[illegible]

Antoni Rubió y Lluch
Professor a la Universitat de Barcelona
Comendador de la Reyal Orde del Salvador

Sverige ytterst i norr sin helsning till Hellas, som ställdes
ytterst i söder på vakt under Europas banér!
Fordom det sjöngs på Delos en sång om förbundet, som Foibos,
Ljusets härlige gud, knöt mellan Norden och dig.
Sagan förmäler, att Abaris kom från Tule till Hellas,
du från Ilissos' strand sände din Plato till oss.
Och förbundet består: åt Georgios hyperboréen
har i Menesteus' stad spiran du hyllande räckt,
medan du sjelf är hyllad hos oss, ty hvad skönast du diktat,
hvad du har djupast tänkt tänkte och sjöng du för oss.
Hel din forntid, och trefaldt hel de krafter, som smida
samman i gyllene ked kommande dagar till den!

Viktor Rydberg.

(Stockholm)

Long may the country which saw Byron's birth be joined in sympathy with the country which saw his death!

Long may the kingdom which has adopted Alexandra be bound by closest ties to the kingdom which has adopted George!

Henry F. Tozer

Det helleniska språket.

Sköna språk, hvars rika tonfall
Skifte såsom lifvet skiftar,
Vida som ett hjertas känslor,
O hur rik är ej din åder!
Som ett källsprång af hvars vatten
Dalen får pånyttfödd grönska.

Rika länder kunna sköflas,
Städer grusas, fästen falla,
Och ett folk sin frihet mista,
Men så länge än det talar
Fädrens tungomål, så länge
Har det ord för sina fröjder,
Sina lidanden och sorger,
Eger grafven än en tunga,
Eger hoppet än en stämma,
Friheten en morgondag.

N. Fredr. Sander.

A Prayer to Athena

Athena! I whom love did once embolden
To worship in that temple which has been
The Crown of the world, — thy suppliant Queen
Hear me again from this far shore, in olden
Days of thy glory thine; thou who hast holden
Achilles by the hair, Wisdom serene,
Stand now by King & Councillors, unseen
As in the fair far time by songs made golden!

Athena, Queen of the Air, maiden divine,
Of all things on this subject earth most free!
Guard with thy sovereign strength the faint [illegible]
Of freedom dawn in this loved land of thine
Where for long years in fierce despite of thee
It has been strangled in the arms of death.

Emily Pfeiffer

Extent of territory does not necessarily make a nation either powerful or wealthy; it is climate, position, free institutions, and above all an energetic and intelligent people rather, that work such a result; Greece possesses these, but the means with which Nature has endowed her, require a more steady development. May no political instability hinder this development, and may her King feel that the love of his people grows stronger year by year — and then — if God so will, a little more breathing space will not come amiss

E. M. Edmonds.

[illegible]

Одесса, 26 апреля 1888.

Da questa piccola colonia greca che [illegible] non guari, forse [illegible] [illegible] mare italico, [illegible] greco di origine e italiano [illegible], quando si [illegible] saluto [illegible] al Re degli Elleni E f[illegible] ti perchè, d'ora innanzi, sempre nuovi legami di simpatia ed affetto uniscano le due nazioni sorelle, che io amo di eguale amore.

[illegible] Maggio 1888
[illegible]

Sol, af Joniska böljor tvagen,
Kysser ej mer med sin första glans
Fidias' marmor med gudadragen,
Gyllne spetsen på Pallas' lans;
Men bland grus från den stora tiden
Murar på framtidens tempel en ätt,
Klok som Odysseus, djerf som Peliden,
Hjeltarnes arfving med lynnets rätt.

Carl Snoilsky

Die herbe Kritik, welche das westliche Europa gegen Griechenland übt, ist eigentlich die grösste Huldigung: man erwartet von den Griechen das Höchste und ist schon enttäuscht, wenn sie nicht ganz vollkommen sind.

Berlin, 22. März 1888

Eduard Engel

Helsningar sänder jag här från nordiska Hellas till Hellas,
Önskan om ära och lugn, önskan för land och för kung.
Sjelf har jag ej det ringaste, ack! jag [illegible] att sända
Önskningar, tankar och själ, äro i Hellas förut.

Julius Centerwall

J'ai été pendant longtemps le défenseur ardent de la Grèce et de ses destinées futures.

J'aime les nations qui se souviennent, et qui veulent remonter vers un passé glorieux. Mais depuis que la fortune a semblé sourire à la Grèce, elle a cessé de donner au monde le spectacle réconfortant qu'elle lui offrait jusqu'alors.

C'est [illegible] un parti qui a fait du patriotisme un métier, qui a confondu ses propres ambitions avec les intérêts plus hauts de la nation, qui a arrêté le progrès au dedans et l'enthousiasme au dehors, et qui a refusé de comprendre que l'Europe, en échange de ses sympathies, demandait à la Grèce de se montrer sage et de demeurer patiente.

Le vrai patriotisme consiste à se sacrifier pour le présent, à se dévouer pour l'avenir, et à ne jamais oublier que le citoyen passe, et que la patrie reste.

Paris le 12 mai 1897.

Blowitz

Πῶς ἐπανεστάτησεν ὁ ἀρχαῖος οὗτος λαὸς σχεδὸν ἀπολλύμενος ἀκόμη εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ [illegible] Φαλμεράϋερ ὅτι οὐδὲ σταγὼν καθαροῦ ἑλληνικοῦ αἵματος ῥέει εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτοῦ δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰ μὴ ἀκαλαίσθητον μῖγμα σλαυικῶν καὶ ἄλλων διαλέκτων.

Σήμερον ὁ [illegible] ὅλος μόνος [illegible] τὸ ἐναντίον· ἐγὼ δὲ [illegible] τῆς εὐτυχίας νὰ προλέγω τὸ [illegible] μου·

«Ἡ Ἑλληνική, μέλλουσα διεθνὴς γλῶσσα τῶν λογίων»

εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὸ ἔθνος Αὐτοῦ, ἐλπίζων ὅτι ἡ προστασία τοῦ Ὑψίστου ἔσται αἰωνία ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

[illegible], 1888. [illegible]

Die Heldentaten der Griechen in ihrem Befreiungskriege können nur mit denen der eigenen Vorfahren verglichen werden, ihr rastloses Vorwärtsstreben in den letzten 25 Regierungsjahren hat überhaupt nirgend seines Gleichen.

Graz. Gustav Meyer

Εἰπεῖν τὰ δέοντα παρ' ὑμῖν εἰσι δυνάμενοι καὶ γνῶναι πάντων ὑμεῖς ὀξύτατοι τὰ ῥηθέντα, καὶ πρᾶξαι δυνήσεσθε. Δημοσθένης Ὀλυνθ. γ'

Ἐν Ἀμστελοδάμῳ 18 24/4 88

A. R. Rangabé

Um über die heutigen Griechen gerecht u. treffend zu urteilen, müssen viel mehr, als das gewöhnlich geschieht, die politischen und socialen Verhältnisse geprüft werden, unter welchen das griechische Volk seit mehr als tausend Jahren gelebt hat.

K. Krumbacher.

Ὁ ἐρεθίζων τὰς τῶν Ἑλλήνων ἐννοίας τὰ πολυσήμαντα χρώματα τῆς πατρίου σημαίας, καὶ [illegible]

([illegible])

Ἐν [illegible] κυρία [illegible]

Τύποις Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΨΙΑι.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΣΤΑΔΙΟΥ 32.

ΥΛΗ ΕΚΛΕΚΤΗ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΗ· Μυθιστορίαι, διηγήματα, ἠθογραφίαι, ἐπιστημονικαὶ μελέται, περιηγήσεις, κοινωνικά, ἱστορικά, καλλιτεχνικά, ποιήματα, ποικίλα κτλ.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ πάντες οἱ διαπρεπόμενοι ἐν τοῖς γράμμασι.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

Ἴδιον παράρτημα ἑκάστου φύλλου περιέχον χρονικὰ τῆς ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ φιλολογικῆς, ἐπιστημονικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως, βιβλιογραφίας, χρηματιστικά, πολιτικὰς εἰδήσεις, ἀλληλογραφίαν, παντοειδεῖς ἀγγελίας κλπ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι δραχμαὶ 12. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 20. — Ἡ συνδρομὴ ἄρχεται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 25 ΕΝ ΤΩ ΓΡΑΦΕΙΩ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΟΔΟΙΣ.

Ἡ πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς γίνεται διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, διὰ τραπεζικῶν ἐπιταγῶν ἢ γραμματίων τῆς Ἐθν. Τραπέζης, τοκομεριδίων τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν δανείων καὶ ἑλληνικῶν Τραπεζῶν, δι' ἑλληνικῶν ἢ γαλλικῶν γραμματοσήμων ἀποστελλομένων ἐν συστημένῃ ἐπιστολῇ· Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑστίας εἰς Ἀθήνας.

ΕΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΩΡΕΑΝ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΩΣ ΔΕΙΓΜΑ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑ ΑΙΤΟΥΝΤΑ.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΑΤΟΝ ΕΙΚΟΝΩΝ, ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ.

(Εἰς σχῆμα ὅμοιον τῷ τοῦ παρόντος Τεύχους.)

Α΄. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ — Β΄. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ. — Γ΄. ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ. — Δ΄. ΕΙΚΟΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ πολυτελεστάτου καὶ πρωτοφανοῦς διὰ τὴν Ἑλλάδα καλλιτεχνικοῦ τούτου ἔργου ἐγένετο ἐν Γερμανίᾳ.

Ἡ ὅλη σειρὰ ἐντὸς λαμπρᾶς χρυσοποικίλτου θήκης τιμᾶται ἐν Ἀθήναις δραχ. 38, ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δραχ. 48, ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. 48.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 3. — Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 3.

Τύποις Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΨΙΑ.

Κυριακήν, ἱερουργοῦντος τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου Κισσάκιον. Κατὰ τὰς ἐπισήμους θρησκευτικὰς καὶ βασιλικὰς ἑορτὰς ἱερουργεῖ ὁ ἱερεὺς τῆς Βασιλίσσης ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ τούτῳ ἐρχόμενος.

Ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῶν ῥάχεων τῆς Πάρνηθος θαυμάσιαι τοποθεσίαι, σκιερὰ σπήλαια, κρύφια ἄδυτα, βαθέα φαράγγια ὑφ' ἃ τηροῦνται ἀνεξίτηλοι αἱ χαρίεσσαι εἰκόνες τῆς μυθολογίας. Ἐπὶ μονήρους καὶ σκιεροῦ μέρους εἰς ὃ διευθύνει συνεχὴς ἀτραπὸς κόπτει τὸν δρόμον εὐρεῖα πλήρης ὕδατος δεξαμενὴ εἰς σχῆμα ἀρχαίας κιθάρας. Φαντάζεταί τις ὅτι θεὸς διαβαίνων, ὁ Μουσηγέτης ἴσως, κατέλιπεν ἐπὶ τὴν κιθάραν, τίς οἶδε δυνάμει τίνος αὐτὴν ἐπισπάσαν μεταμόρφωσιν, ἣν ἐλησμόνησεν ὁ Ὀρφεὺς νὰ ψάλῃ. Καὶ παρὰ τὴν δεξαμενήν, ἐν τῇ πτυχῇ βραχώδους κολώματος, ἡ Δάφνη ἐρημικὴ θάλλουσα ἀναπέμπει εὐωδίαν τόσῳ ζωηράν, ὥστε πιστεύει τις ὅτι πρὸ μακροῦ μόλις μετεμορφώθη εἰς φυτὸν καὶ διαφυλάττει ταπὰς τὰς περιπτύξεις τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ ἄρωμα τῆς παρθενίας.

Ἀλλ' ὑπάρχει ἐκεῖ πέραν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑνὸς λόφου τόπος, τὸν ὁποῖον ἀδύνατον νὰ ἐπισκεφθῇ τις δίχως νὰ καταληφθῇ ὑπὸ γλυκυπίκρου συναισθήματος, ὡς ἂν ἤρθη ἐπὶ τῶν πτερύγων τρυφερᾶς καὶ μελαγχολικῆς ποιήσεως. Εἶνε τὸ Μνῆμα τῆς Βασιλοπούλας. Κατεσκευασμένον ἐκ μονολίθου τετραγώνου μαρμάρου περιφράσσεται ὑπὸ ἁπλῶν σιδηρῶν κιγκλίδων. Κατέχει μέσον τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τόσον ὀλίγον χῶρον, ὥστε ὁ μακρόθεν θεώμενος γάστρον νομίζει αὐτὸ μᾶλλον ἢ τάφον. Ὁ κιγκλιδόφρακτος χῶρος εἶνε κατάφυτος· ἐπὶ τοῦ ἐπιτυμβίου λίθου ἐχαράχθη τὸ εὐσεβὲς τοῦ Εὐαγγελίου ῥητόν· "Ἄφετε τὰ παιδία ἐλθεῖν πρός με." Ἀλλ' ἠδύνατο ἐπίσης νὰ χαραχθῇ καὶ τὸ τετράστιχον τοῦ Σολωμοῦ·

Ἐγὼ ἐστάθηκα τὸ φῶς της,
Ἀφ' οὗ ἐσβύσθηκε γλυκιὰ
Ἀπ' τὰ σπλάγχνα τῆς μητρός της
Σ τοῦ πατρός της τὴν ἀγκαλιά.

Ὅταν ἐπανέρχεται τὸ ἔαρ, οἱ κρίνοι καὶ τὰ ῥόδα ἀναρριχῶνται εὐωδέστατα, καὶ κύπτοντα καὶ φιλοῦντα τὸ μνῆμα ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ζωὴν ὑπὸ ἄλλο σχῆμα, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἰδίαν χάριν ἐκεῖνο τὸ 'λίγο φῶς Ὄλγας τῆς Βασιλοπούλας!

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ.

Με τἀπρίλιου τὰ ῥόδα γεννήθηκε μαζὶ
Παιδὶ τοῦ Βασιλιᾶ μας — κ' ἡ Μοῖρα εἶχε γραφτό:
Ὅσο θὰ ζοῦν τὰ ῥόδα καὶ τὸ παιδὶ νὰ ζῇ·
Μαράθηκαν τὰ ῥόδα κ' ἐπέθανε κι' αὐτό! . . .

* * *

ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ.

Κληθέντες ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἑστίας ὅπως μετάσχωσι πνευματικῶς τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων πανηγύρεως, ἐπὶ τῇ 25ῃ ἐπετείῳ τῆς εἰς τὸν ἑλληνικὸν θρόνον ἀναρρήσεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἀλλοδαποὶ διαπρεπεῖς ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ λόγου, φίλα τῇ Ἑλλάδι φρονοῦντες, καὶ λόγιοι εἰδικῶς περὶ τὰ ἑλληνικὰ ἀσχολούμενοι, εὐμενῶς ἀπεδέξαντο τὴν πρόσκλησιν πολλοὶ καὶ ἐτίμησαν διὰ τῆς συνεργασίας αὐτῶν τὸ παρὸν Τεῦχος. Τῶν αὐτογράφων μεταφράσεις παρατίθενται κατωτέρω τεταγμέναι περίπου καθ' ἣν τάξιν εἰσὶ καὶ ταῦτα συνηρμοσμένα ἐν ταῖς ἐφεξῆς σελίσι. Τὰ διὰ τοῦ σημείου (*) σημειούμενα ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν ξένων λογίων οὕτως ἑλληνιστί.

Ἐὰν οἱ Ἕλληνες ἐπιθυμοῦν ἰσχυρὰν κεντρικὴν κυβέρνησιν ὡς ἀμοιβὴν τῶν πατριωτικῶν πράξεών των κατὰ τὸν μέγαν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα καὶ ὡς δικαίαν οὐχ ἧττον συνέχειαν τῆς εὐγενοῦς διανοητικῆς κληρονομίας των, ἡ ὕπαρξις τοιαύτης κυβερνήσεως εἶνε ἐξ ἴσου ἀναγκαία διά τε τὴν ἰσορροπίαν τῶν δυνάμεων τῆς Εὐρώπης καὶ διὰ τὴν ἐμπορικὴν τῆς Μεσογείου ἀνεξαρτησίαν. Λυποῦμαι μὴ ἔχων ἢ τὴν ἔκφρασιν μόνον τῆς συμπαθείας μου νὰ προσφέρω κατὰ τὴν προσεττίζουσαν ἑορτὴν τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον τὰ λόγια δύνανται ν' ἀντικαταστήσωσι τὰ ἔργα, ἐκφέρω αὐτὸ ἀπὸ καρδίας.

Ἐν Ἐδιμβούργῳ τῆς Σκωτίας.

Τ. ΜΠΛΑΚΙ.

Ποθῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Ἑλλάδα, ὡς ποθεῖ τις νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γενέτειραν την, εἰς τὴν μητρικὴν την ἥτις τὸν ἔθρεψε.

Ἑλλάς! Ὁπόσας προσφιλεῖς ἀναμνήσεις περικλείει τὸ ὄνομα τοῦτο καὶ μόνον, τὸ ἔνδοξον καὶ γλυκύ! Εἶναι ὡς νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς ἡμᾶς κατὰ προγενεστέραν ὕπαρξιν, νὰ εἰσπνεύσωμεν ἐκ τῆς πνοῆς τῆς πατρίδος ταύτης τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἡρώων. Καὶ ὅσοι ἔτι, καθὼς ἐγώ, δὲν ἀπήλαυσαν τὴν χαρὰν τοῦ νὰ ἴδωσι τὰς Ἀθήνας, τὴν Κόρινθον, τὰς κοιλάδας καὶ τὰ ὄρη, ἔνθα τοσαῦται διαμένουν ἔνδοξοι ἀναμνήσεις, ναί, καὶ οὗτοι φαντάζονται ὅτι εἶδον ὡς ἐν ὀπτασίᾳ τὰς χώρας ἐκείνας καὶ σκιὰς ἡρωικὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν πλανωμένας.

Οἱ ποιηταὶ ἡμῶν ἔπιον ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Εὐρώτα, τὰ χείλη των εὐωδιάσθησαν ἐκ τοῦ ἀρώματος τοῦ μέλιτος τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Ἀνδρομάχη, τοῦ Ῥακίνα ἡ θυγάτηρ, φαίνεται εἰς τὰ ὄμματά μου ὡς γνήσιον τῆς ἀττικῆς διανοίας δημιούργημα. Ἐὰν δ' ὁ Κορνήλιος εἶναι Ῥωμαῖος, ὁ Μολιέρος ὅμως, ὁ Γαλάτης ἐκεῖνος, ὑπῆρξε τέκνον ἀληθὲς τῆς Ἑλλάδος ὁπότε, σκώπτης ὡς ὁ Ἀριστοφάνης, ἔγραφε τὸν θαυμάσιον, τὸν ἀειθαλῆ του Ἀμφιτρύωνα. Ἀλλ' ὄχι, καὶ ὁ Κορνήλιος αὐτὸς διαμαρτύρεται, καὶ διὰ τοῦ στόματος τῆς Ψυχῆς του λέγει ὅτι εἶναι Ἕλλην. Ναί, ἀναπνεύσωμεν πάντες τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πάντες δ' ἀγαπῶμεν καὶ τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα τῆς ὁποίας τὰ τέκνα, ἔχυσαν χάριν ἡμῶν εἰς τὰς ὥρας τῆς συμφορᾶς ὄχι μόνον δάκρυα, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷμά των. Καὶ διατί ὄχι; Τὸ αἷμά των τοῦτο ἠδύναντο νὰ μᾶς δώσωσιν, ἀφοῦ οἱ πρόγονοί των μᾶς ἔδωκαν τὴν ψυχήν των.

Ἐν Παρισίοις.

Ι. ΚΛΑΡΕΤΥ.

Τιμῶ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ἥτις ἐξεπολίτισε τὸν κόσμον· ἀγαπῶ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα, ἀξίαν κόρην τοιαύτης μητρός. Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡμῶν ὑπάρχει διπλῆ τις κοινωνία, ἡ τοῦ κλασσικοῦ πνεύματος τῶν ἡμετέρων φυλῶν, ἡ τοῦ αἵματος ὅπερ ὁμοῦ ἐχύσαμεν ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν.

Ἐν Παρισίοις.

Α. ΜΕΖΙΕΡ.

Δὲν θὰ λησμονήσωμεν ποτὲ ὅτι ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὸ 1870 ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ Γαλλία κάτι ἔπραξε διὰ τὸν κόσμον. Ἡ μεγαλοψυχία ἐκείνη παρεμύθησεν ἡμᾶς διὰ πολλὰς ἀγνωμοσύνας· θὰ ἐμπεδώσῃ δὲ τὴν φιλελεύθερον Γαλλίαν ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτῆς, ἥτις εἶνε ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ νεαρὰ ἔθνη, ἅτινα καὶ θέλουσι καὶ εἶνε ἄξια νὰ ὑπάρχωσι.

Ἐν Παρισίοις.

Ε. ΡΕΝΑΝ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Τ' ἀριστουργήματά σου διέπλασαν τὴν καρδίαν, τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν διάνοιαν ἡμῶν, — τὰς σχολὰς ἡμῶν πληροῖ ἡ ἀπήχησις τῆς φωνῆς σου, αἱ τέχναι ἡμῶν πᾶσαι, ὦ ἔνδοξον τῶν ἑλλήνων γένος, — εἶναι τοῦ ἁγνοῦ ἰδανικοῦ σου κληρονόμοι ἢ κλοπεῖς.

Τὸν ἐλεύθερον ἐξ ὕψους ἀέρα, τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον εἰσπνέομεν, — οἱ ποιηταί σου παρήγαγον διὰ τῆς εὐγενοῦς πνοῆς των. — Οἱ ἥρωές σου διέσωσαν τὴν Εὐρώπην εἰς τὰς πεδιάδας σου, — διώξαντες τὸν Πέρσην διὰ τῶν βαρέων κτύπων τῶν κωπῶν των.

Διαμένεις ἐς ἀεὶ ἡ ἱερὰ τροφὸς — ἁπάντων τῶν ὑψηλοφρόνων λαῶν, ὅσων ἡ ψυχὴ ψάλλει καὶ δημιουργεῖ, — ὅσων ὁ βραχίων ἐξυπηρετεῖ τὸ δίκαιον μόνον καὶ τὴν τιμήν.

Οἱ δὲ ἔσχατοί σου γόνοι, ἄξιοι εἰσέτι τοῦ ὀνόματός σου, — ὑπὸ σκῆπτρον εὐλογητὸν διανιστάμενοι πρὸς τὴν εὐτυχίαν, — δίδουσι νέαν αἴγλην εἰς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον τοὺς λαμπρύνει.

Ἐν Παρισίοις.

ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΥΔΟΜ.

Ἁπάντων τῶν ἐθνῶν ἡ μεγαλοφυΐα χρεωστεῖ ὀφειλήν τινα εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὴν τέχνην τῆς Ἑλλάδος. Πᾶς ποιητὴς ὀφείλει χάριν εἰς τὸν Ὅμηρον, πᾶς καλλιτέχνης εἰς τὸν Φειδίαν, πᾶς ὁ φιλοσοφῶν εἰς τὸν Πλάτωνα. Τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα παραβάλλω πρὸς οἰκοδόμημα ἡμιερειπωθὲν μέν, ἀλλ' ἀείποτε φιλόξενον, οὗτινος οἱ λίθοι καὶ τὰ μάρμαρα ἐξήρκεσαν πρὸς οἰκοδομὴν τῶν οἰκιῶν ὁλοκλήρου κώμης, καὶ ὅμως τὸ ἐρείπιον διατηρεῖ ἀκέραιαν ἔτι τὴν μεγαλοπρεπῆ ὡραιότητά του.

Ἐν Παρισίοις.

Φ. ΚΟΠΠΕ.

Πανηγυρίζω τὰ εἰκοσιπέντε ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ πρώτου καὶ τοὺς τριάκοντα δύο αἰῶνας τῆς ὑπάρξεως τοῦ μεγάλου τῶν Ἑλλήνων λαοῦ.

Ἐν Παρισίοις.

Ε. ΟΥΣΣΑΙ.

Ἡ Ἑλλὰς ὑπὸ τὴν ἔμφρονα ἀρχὴν τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ πρώτου ἐτήρησε πάσας τὰς ὑποσχέσεις ἃς ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ἔδωκαν οἱ γάλλοι φιλέλληνες κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα.

Ἐν Παρισίοις.

Βαρθέλεμυ ΣΑΙΝΤ ΙΛΑΙΡ.